زما مينه شهيده شوه !

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی شکور
الرحمن حمیدي د ۱۳۷۰ لمریز کال کې د هیواده لیرې د هجرت پر مهال د پښتونخوا په کرمې ایجنسۍ کې دې نړۍ ته سترګې وغړولې.
ښاغلی شکور الرحمن حمیدي د مرحوم حاجي سید علي خان زوی د خوست ولایت د اسماعیل خیلو او مندوزیو ولسوالی د حیدرخیلو د کته سري کلي او سیدونکی دی.
نوموړی د مهاجرت څخه د راستنیدو وروسته په ښوونځي کې شامل شو لمړنی زده کړې یې د حیدرخیلو د صدیق روهي عالي لیسه او پاتې زده کړې یې د پښتونخوا پیښور ښار دعوت عالي لیسه کې بشپړې کړې دي.
د ښوونځي تر بشپړیدو وروسته د پیښور پوهنتون ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو ، خو د وخت مجبوریو یې د زده کړو مخه ډب کړه او له دوه کاله زده کړې وروسته یې د پوهنتون سره خدای پاماني وکړه.
له هغې وروسته هیواد ته راستون شو او د ننګرهار ملي راډیو تلویزیون کې د ویاند په توګه په دنده وګمارل شو ، له شپږو میاشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډیو کې د ویانداو ورسته د نشراتو د مدیر په دنده وګمارل شو.
د دې ترڅنګ یې خپل قلم هم له ګوتو ونه غورځاوه او خپلې ادبي هڅې یې جاري وساتلې چې ښه بیلګه یې همدا اثر دی.
د ښاغلي حمیدي صاحب دا لمړنی چاپي اثر دی خو د ده ډیر اثار د وخت د تاړاکونو خوراک شوي دي.
د محترم حمیدي په لسګونه لیکنې ، مقالې او شعرونه د هیواد په بیلابیلو رسنیو کې خپاره شوي او که همدا سې خپلې هڅې جاري وساتي نو لیرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به یو ځلانده ستوری شي.
په ژوره ادبي مینه
اسماعیل حقمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

اول څپرکی

زه او زاهد د دعوت عالي لیسې په انګړ کې ولاړ ؤ چې عبدالله راغی دعبدالله سره مو ستړې مشې او روغبړ وکړ.

عبدالله وویل: چې ستاسې کډې دلته دي او که په افغانستان کې.

ماوویل چې په افغانستان کې، عبدالله وویل چې زه به مو مخکې خبر کړی وم چې روغ مراسم مې درته نیولي وای ما وویل هیڅ خبره نه ده.

عبدالله د بر ښه هلک و ، مونږ چې دیوولسم ټولګي نه دولسم ټولګي ته بریالي شوو عبدالله د دولسم ټولګي نه فارغ شو.

کله چې دفارغینو او کامیابو شاګردانو لپاره مراسم ونیول شول د دولسم ټولګي د فارغینو وار چې تېر شو دیوولسم د فارغینو وار راورسید ،له نورو ټولو شاګردانو سره خپل خپلوان راغلي وو.

دهغوی په غاړو کې یې امیلونه واچول یوائې زما او د زاهد سره څوک نه وو راغلي، ځکه زمونږ کډې په افغانستان کې وې.

کله چې زما او د زاهد وار راورسید زما په غاړه کې یوائې خپلو څلورو ټولګیوالو (همصنفیانو) امیلونه واچول، کله چې عبدالله ولیدم خپل ټول امیلونه چې څو شېبې وړاندې د عبدالله په غاړه کې اچول شوي وو په ځوانانو ووېشل ،زما او د زاهد په غاړو کې یې واچول.

. عبدالله مو د هغې ورځې راوروسته ملګری هم شو

زه عبدالله لا په خبرو بوخت وو چې زاهد وویل: حمیده ! راځه چې لاړ شو کمرې (کوټې) ته ناوخته کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعبدالله نه مو رخصت راواخیست د کمرې په لور روان شو مونږ لا په لاره کې وو چې د زاهد دکور نه زاهد ته زنګ راغی زاهد چې موبایل له جیبه راویست اوویې ویل چې خور مې ده وړانګه.
وړانګه زما سره یوځای رالویه شوې وه ډېره ښایسته جلۍ وه .
زاهد د اوکې تنې کیکاګله ، الو ! الو!
زاهد یو څو قدمه له ما لرې شو د وړانګې سره یې پنځه شپږ دقیقې خبرې وکړې کله یې چې ټیلفون بند کړ ما ورته وویل چې څنګه خیر خو و څه یې ویل زاهد وویل خیر خیریت ده هیڅ نشته هسې ویل یې چې یاد شوی مې وې ځکه مې ټیلفون درته وکړ په خبرو خبرو کمرې ته سره ورسیدو زه اوږد په بستره کې پرېوتم زاهد هم بسترې ته ډډه ولګوله او ویل یې چې عبدالله ته د خدای خیر ورکړې که عبدالله نه وای زمونږ په غاړه کې به چا امیلونه اچولی ما یې هم خبره تائید کړه چې ریښتیا هم عبدالله زمونږ سره ډېر ښه وکړل.
ورځې تېرېدې شپه به راغله ورځ به یې اوخوړه او ورځ به راغله شپه به یې اوخوړه یوه ورځ په ښوونځي کې سوالونه کیدل ډېر سوالونه وشول چا به ذهني سوالونه کول او چا به تاریخي د ډېرو سوالونو ځوابونه پیدا شول خو یو سوال بې ځوابه پاتې شو هغه دا چې استاذ وویل: هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه یې وینو چې ویې وینو نو نه یې اخلو چې وایې خلو نه یې اغوندو چې وایې غوندو نه یې وباسو, ټول شاګردان غلي شول یو هم ځواب پیدا نه کړ.
کله چې ښوونځی رخصت شو د خپلې کمرې په لوري روان وو چې د بازار په یوه کوڅه کې ډېر خلک راټول وو خو څه ښکاریدل نه چې په څه باندې راټول دي زما سره په خوا کې دوه کسان ولاړ وو ما ویل راځه د دوي نه به پوښتنه وکړو چې دا خلک د څه لپاره راټول شوي مخکې له دې چې زه پوښتنه وکړم هغوي په خبرو پیل وکړ ، ملګري ته یې وویل چې راځه هسې هم مهاجر دي د دوي مرګ داسې دی لکه څوک چې په میږې پښه کېږدي. هیڅوک یې په غم کې نه دي د میږیانو په شان ډېر دي. د دوي خبرو ما او زاهد ته سخت زور راکړ شپې او ورځې تېرېدې تعلیمي کال مخکې په وړاندې روان و یوه ورځ په داسې حال کې چې زاهد

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو او موبايل همدلته په کمره کې ورنه پاتې و . چې موبايل ته زنګ راغی زنګ ډېر په اوږدو شو کله مې چې موبايل ته وکتل د موبايل په سکرين يو ښځينه نوم ليکل شوی.
وړانګه په زړه کې مې وويل چې ځواب ورکړه کيدای شي چې کومه ضروري خبره به وي بيا مې له ځانه سره وويل چې که ځواب ورکړم زاهد به خپل موبايل وګوري وايي به چې زما د خور نمبر ته دې ولې ځواب ويلی. زه لا په دې سوچونو کې وم چې اړيکه پرې شوه له ځانه سره مې وويل چې که دا ځل بيا تيليفون وکړي حتماً به ځواب ورکوم که کومه ضروري خبره نه وه نو هغې ته به ووايم چې زاهد ته ونه وايې چې ستا موبايل ته کوم بل چا ځواب ورکړ.
د وړانګې نمبر به د راغلو ټيليفونو له ځايه رنګ کړم بيا هسې هم معلومات نه ورته کېږي څلور پنځه دقيقې وروسته موبايل ته بيا زنګ راغی,
په رپېدلو لاسونو مې موبايل اوچت کړ د اوکې تڼۍ مې کيکاګله
.زړه مې ډېر درزيده موبايل مې غوږ ته نږدې کړ
د هغې خوا يو پوست او نرم غږ راغی
. الو !الو !الو وروره !موبايل ولې نه پورته کوې
څنګه مريض خو به نه وې زه غلې وم څه مې نه شو ورته ويلی هغې بيا غږ کړ
الو !الو !وروره زاهده وروره روغ خو يې خبرې ولې نه کوې
دا ځلې مې زړه سره کلک غوندې کړ په بند بنده ژبه مې ځواب ورکړ
. آ،آ ، الو ، الو وړانګې هغه..... زاهد ,,,,زاهد د باندې تللی ډوډۍ پسې لږ وروسته راځي .
وړانګې ته غصه ورغله وړاندې به دې ويلي وای زما زړه خو پښنو ته پرېوت راته يې وويل چې ته څوک يې چې بې اجازې پرديو موبايلونو ته ځواب ورکوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته لږ سره وارخطا غونډي شوم ورته مې وویل چې وړانګې دا زما غلطي وه چې موبایل ته مې بې اجازې ځواب ورکړ. خو ، خوزه .زه حمید یم

د حمید د نوم په اوریدو سره هغې اړیکه پریکړه زه ډیر ورخطا شوم ویل مې که اوس زاهد راشي موبایل اوګوري زه به څنګه ځواب ورکوم لا په هم دې فکرونو کې وم چې بیا زنګ راغی له ډیرې ورخطا ورځې مې موبایل دوه ځلې اوکې کړ

. زه الو !الو !غږونه کوم ځواب نه راځي

زر مې موبایل ته وکتل موبایل دوه ځلې اوکې شوی و ، کومه اړیکه چې دوه ځلې اوکې شي نه له هغې خوا ځواب راځي نه له دې خوا زر مې بیا اوکې اووهله د هغې خوا ډیر خوږ نرم او پوست غږ راغی. الو ، الو حمیده ! خبرې خو کوه ولې غلی یې ؟

:ما ورته په بنده بنده ژبه وویل

هسې ، هسې وړانګې زه ، زه غلی نه وم موبایل په خطایې کې رانههههه

هغې مې خبره راپریکړه چې ته نه یې غلی نو څوک غلي دي خبرې مو ډیرې سره وکړې په پای کې یې د خپلې غصې بخښنه وغوښته کله یې چې اړیکه پرې کوله ورته و مې ویل کله چې اړیکه پرې کړې یو دوه مس کاله په بیره وکړه. هسې نه چې زاهد په غصه شي وایي به چې زما د خور موبایل ته دې په خپله مخه ځواب ولې . ورکړی

وړانګې وویل دا خو کوم ګران کار نه دی د خدای په امان

اړیکه یې پریکړه

ما موبایل په خپل ځای کېښود زه لا ناست نه وم چې زنګ راغی خو اړیکه پرې شوه د دوو مس کالو په . ځای هغې څلور مس کاله وکړل

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم زړه ارام شو په خپل ځای کښېناستم په ذهن کې مې د وړانګې خبرې تاوېدې راتاوېدې ته څوک يې؟ چې پردېو موبايلونو ته ځواب وايې .

د وړانګې دا خبره په ما ډېره ښه ولګېده د زړه لپاره مې يو نوی درد پيدا شو زړه مې غوښتل چې د زاهد موبايل بيا راواخلم د وړانګې نمبر ترې وليکم خو نه کېده ځکه چې وړانګې څلور مس کاله کړي وو ، که ما نمبر ترې ليکلی د وړانګې مس کالونه د موبايل د سکرين (پردې)نه ختمېدل خدای خبر چې زه به په کومو فکرونو او سوچونو کې تللی وم چې زاهد راغی.

راغږ يې کړ حميده ! وه حميده !

بچو د خيال مرغه دې بيا په کوم ځای کې وزرې رپوي په کوم خوا تللی يې ؟ څنګه کور ته خو به دې زړه نه کيږي. ورته ومې ويل چې هيڅ نشته هسې د درسونو په اړه مې فکر کاوه زاهد وويل: سمه ده دومره فکرونه چې کوې ډېر ژر به ليونی شې دا خبره يې وکړه ، او د خپلو کتابونو په لور لاړ موبايل يې راوخيست کله چې يې وليدل په موبايل کې د وړانګې څلور مس کاله پراته دي زر يې سر راپورته کړ ويې ويل ظالمه دومره ځواب خو سړی ورکړي چې زاهد د باندې تللی دی اوس راځي.

د هغې غريبې خو به زړه چاودلی وي ما ورته وويل چې زاهده پخپله مخه مې څنګه هغې ته ځواب ورکړی وای زاهد غلی شو زر ، زر يې د وړانګې نمبر اوکې کړ چې خبرې ورسره وکړي خو د شبکې لخوا ورته ځواب ورکړ شو چې تاسې په خپل موبايل کې کافي اندازه کريډيټ نه لرې. زر يې ما ته راغږ کړ چې حميده ! په موبايل کې پيسې لرې کنه؟

ما هم بې له ځنډه ځواب ورکړ چې ولې نه شته په کې زاهد د وړانګې نمبر زما په موبايل کې ډايل کړ ما هم د خدای څخه همدا غوښتل زاهد تيليفون غوږ ته نږدې کړ خو موبايل ته څوک ځواب نه وايي دوه درې ځلې يې زنګ ورته وکړ خو بې لاخره موبايل اوکې شو. زاهد غږ کړ سلام وړانګې خور !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنګه لکه چې خپل بدل د راشخه اخیسته که ولې د موبایل ته ځواب نه راکاوه وړانګې ځواب ورکړ چې
وروره خدای دې نه کړي چې زه له تانه بدل واخلم نمبر د بدل و ځکه مې ځواب نه ورکاوه زاهد وویل سمه ده
. وړانګې ، وړانګې بیا وویل چې ښنګه نمبر د بدل کړی که ولی دې د خپل نمبر نه تیلیفون ونه کړ
زاهد وویل: چې نه نمبر مې نه دی بدل کړی د حمید نمبر نه مې تیلیفون کړی زما په موبایل کې پیسې نه وې
وړانګې خبره ترې ونیوه ، چې څه ستړې مشې به اوس درکړم له ما نه خو دې ستړي مشي او سلام بیخي
هېر کړ. وروره ستړی مه شې ،ښه خو یې ولې دې موبایل ته ځواب نه راکاوه زاهد وخندل ورته یې وویل
چې لو یه شې د باندې په ډوډۍ پسې تللې وم شکر دی اوس روغ او جوړ یم کور کې خو خیریت دی؟ مور
.مې ، بابا مې نور ټول ښه دي وړانګې وویل شکر ټول ښه دي
زاهد وویل چې سمه ده ټولو ته مې سلامونه وایه د خدای په امان د هغې خوا هم ځواب راغی د خدای په
امان زاهد بې له دې چې د خپلې خور وړانګې نمبر په مبایل کې رنګ کړي ماته یې راکړ ما زر زر د وړانګې
نمبر په پیغامونو کې ولیکه او ثبت مې کړ ما ویل هسې نه چې سبا ورځ بیا د زاهد په موبایل کې پیسې نه
. وي له ما نه موبایل واخلي د وړانګې نمبر چې په کې ډایل کړي سمدستي معلومات ورته کېږي
نو د احتیاط لپاره مې د وړانګې نمبر په پیغامونو کې سیو (ثبت) کړ زه په موبایل کې اخته وم چې زاهد
وویل حمیده راځه چې ډوډۍ سړېږي مخکې مې راوړې ما وویل چې سمه ده کله مو چې ډوډۍ او خوړه
زاهد وویل چې د استاذ هغې ذهني سوال ته لکه چې تر اوسه چا ځواب نه دی ویلی ما وویل چې تر اوسه خو
یې ځواب نه دی ویل شوی هغه بله ورځ چې په بازار کې یو افغان غریب چا وژلی وو نو سمدستي ما د
. سوال ځواب پیدا کړ
زاهد وویل چې ښنګه د پیدا کړ افغان چې مړ وو ، نو مړ وو هغه دې خدای او بخښي د هغې څخه د د سوال
ځواب ښنګه پیدا کړ ورته ومې ویل چې ته په خپله فکر وکړه چې له دې نه بل څه کېدای شي د استاذ سوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول وو چې هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه يې وينو چې ويې وينو نه يې اخلو چې
.وايې خلو نه يې اغوندو چې وايې غوندو نه يې اوباسو
د استاذ سوال په دې ډول وو کنه ؟
زاهد وويل چې بلې سوال په همدې ډول وو ما وويل چې دا کفن دی زاهد غلی شو او ويې ويل چې بالکل
هم کفن دی زاهد بيا وويل چې ولې د استاذ ته ځواب نه ښوده. ما ورته وويل چې هغه ورځ وه تېره شوه ځکه
په هغه ورځ د درې استاذ نه وو مونږ او تاسو يو ائې په خپلو کې زهني سوالونه شروع کړل نو ځکه مې
.استاذ ته ځواب نه دی ويلی زاهد وويل چې سمه ده بابا
. د زاهد دې خبرې سره دواړو وخندل

دوهم څپرکی

ورځې تېرېدې سبقونه ښه مخ پرو ړاندې روان وو خو له بلې خوا له ماسره پيسې په ختمېدو وې کوم پيسې
چې ما له ځان سره راوړې وې زه چې پېښاور ته سبقونو ته راغلی وم له کوره پټ راغلی وم ځکه چې زما د
پلار دوه ودونه وو د مشرې مور مې درې زامن وو او د خپلې مور مې پنځه زامن وو چې په دې ټولو کې زه
. کوچنی وم
يو ورور مې په کوچني والي کې مړ شوی وو اوس څلور ورونه پاتې وو واک او قدرت ټول دې ميرانه
ورونو وو هغوي نه غوښتل چې زه تعليم وکړم يا دې زما ورونه تعليم وکړي زه په پټه پېښاور ته راغلم دلته
مې په سبق ويلو پيل وکړ. سږ کال مې اخري کال دی چې له دولسم ټولګي فارغ شم کور ته مې تيليفون نه
. شو کولی چې ورونو ته مې ويلې وی چې پيسې راولېږئ
ځکه زه خو دلته په پټه راغلی وم که تيليفون مې کړی هم وای کومه ګټه يې نه کوله دوي نه غوښتل چې زه
په افغانستان کې سبق ووايم دا خو لا پېښاور دی ، پېښور ته به يې څنګه پيسې رالېږلې وای. يوه ورځ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهد د باندې تللى وو كله چې راغلو زما مړاوي څېره يې وليده راته يې وويل چې حميده ! نن دې حالات ډېر بل ډول دي ولې څه خبره ده ناروغ خو به نه يې ما ورته وويل چې زاهده هيڅ خبره نشته هسې مې لږ سر خوږېږي زاهد وويل د سر د درد خبره نه ده دا دوه ورځې دې په ټولګي کې هم په درسونو کې پوره خوند نشته په خوا به چې استاذ له خولې سوال نه وو ايستلى تا به ځواب ورکړى وو د څو ورځې خو د يو سوال ځواب هم په سم ډول سره نشې ورکولى.

كومه ستونزه حتماً شته زاهد چې هر څومره ټينګ شو خو ما ورته خپله د زړه خبره ونه کړه چې خبره څه ده يوائې مې وويل چې زاهده هيڅ هم نشته وړاندې مې درته وويل چې دا څو ورځې کېږي چې سردردي راته پيدا شوي. زاهد هم نور ټينګ نه شو شپې او ورځې تېرېدې زما حالت د يوې ورځې څخه بلې ورځې ته خرابېدل له يوې خوا مې د وړانګې يادونو زړګى تخناوو له بلې خوا مې د پيسو د ختمېدو زړه راپړسولى وو په لومړي ځل مې زړه ښه کړ چې کور ته تيليفون وکړم زما څخه درې کاله مشر ورور ته مې ټيليفون وکړ . له دوهم زنګ له تېرېدو څخه وروسته مې ورور ټيليفون پورته کړ

! الو ! الو ! سلام عليکم

ما ورته سلام ځواب ورکړ ما لا د سلام ځواب سر ته نه وو رسولى چې ورور مې خبرې راپرې کړې چې حميد يې؟

ما ورته وويل هو حميد يم. ورور مې وويل چې ولې داسې غلى غلى غږېږې څنګه خيريت خو دى

ما ورته ټوله کيسه وکړه چې سږ کال له دولسم ټولګي نه فارغېږم پيسې راسره ختمې شوي دي غواړم چې پوهنتون ته ازموينه ورکړم.

کله مې چې ورور د پوهنتون نوم واورېد ډېر خوشاله شو خو يوه خبره يې وکړه هغه دا چې ما ته يې وويل حميده شکر دى چې ځان دې يو ځاى ته رسولى دى دلته د مشران ورونه له مور سترګې راباسي وايي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو زوی خو دې په لوپرۍ پسې تللی دا څو کاله کېږي چې ستا پوښتنه يې هم نه ده کړی دا سې زوی څه معنی لري .

مور د يواځې په سرو سترګو ژاړي او بس نور هيڅ نه وايي ددې خبرې په اورېدو سره مې سر هسې هم درد کاوه نور هم په کې پيدا شو په ژړا مې پيل وکړ ورته و مې ويل چې وروره ! زه چې کله پيښور ته راغلم له همغه ورځ مې د ښوونځي غم وکړ او ځان مې په ښوونځي کې شامل کړ چې دا سې پېغورونه مې مور ته ورکول کېږي نو زه سر له نن څخه دا دی درغلم .

ورور مې وويل نه ته مه راځه خپلې زده کړې سرته ورسوه زه به پيسې د کوم ځا نه پيدا کړم که پيدا نه شوې د ځان لپاره همغلته يو کار پيدا کړه او خپلې زده کړې سرته ورسوه، موبايل کې مې درې سوه کلداري هغه هم په ختمېدو وې نو خدای په اماني مو سره وکړه. کله مې چې له وروره سره اړيکه پريکړه، په کوټه کې په بستره اوږد وغزيدم. د مور پخوانۍ خبرې مې په ذهن کې تاويدې راتاويدې کله چې زه په افغانستان کې وم راته ويل به يې چې زويه که څوک پيسې در کوي يا يې نه درکوي، که څوک سبق در باندې وايي يا يې نه درباندې وايي، زه يې در باندې وايم خپل د پوزې ټيک او د ټنډې روپۍ به هم درته خرڅې کړم ستا د ښوونځي فيس به پرې کړم .

خو ګوره خپل همت له لاسه مه ورکوه ، له يوې خوا مې د ورور خبرو په زړه دومره غم وا چاوه چې ويل يې چې ستا ميرانه ورونه دې مورته هر وخت پېغورونه ورکوي چې يو زوی دې په لوپرۍ پسې تللی، له بلې خوا مې په ذهن يو نوی چنجی اخته وو چې زما   مغزه او زړه يې دواړه خوړل د وړانګې يادونه کوم. د وړانګې يادونو چنجي مې دا سې په مغزو او زړه حملې کولې لکه يو څوک چې دا سې ناروغي ووهي چې نه ترې روغيږي او نه ترې مړ کيږي .

له ځان سره مې دا فکر او سوچ وکړ چې د وړانګې به هم له ما سره مينه پيدا شوې وي او کنه که يواځې ما په لومړي غږ پر هغې زړه بايللی، که هغې زما سره مينه واي نو دومره ورځو کې به يې يو ځل خامخا ټيليفون

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وای زه لا په همدې سوچونو کې وم چې زاهد راغی راته یې وویل چې فکري صاحب ! بیا کومې خوا تللی یې د خیال مرغه دې بیا کوم ځای وزرې رپوي، ورته مې وویل چې زاهده یوې خوا هم نه دی تللی همدلته دی .

زاهد وویل: ښه چې همدلته دی ته دې یو ځل ساعت ته او ګوره چې څو بجې دي کله مې چې ساعت ته وکتل د ښوونځي رسمي ساعت څخه یو څو دقیقې تیرې هم وې ورته مې وویل چې که زه فکري وم ته په څه وې ؟ په خپل وخت به دې ویلي وای چې ښوونځی ته ځو ، زاهد وویل چې واه ، واه ، څومره ښه مخکې به چې زه لمانځه ته پورته کیدم تا به خپله بستره ټوله وه زما کتابونه او هم دا شان خپل کتابونه به دې د تقسیم اوقات مطابق برابر کړي وو ، او نن وایې چې ته په څه وې .

زاهد رانږدې شو راته یې وویل چې ګوره حمیده ! دا څو کاله کیږي چې زه او ته په یوه کمره کې ژوند کوو ، ښوونځي ته په یو ځای سره ځو او راځو په یو ټولګي کې درس وایو له ما نه کومه خبره مه پټوه څه خو خامخا شته دا څو ورځې چې دې ګورم ښېخې زیات بدل شوی یې نه له ما سره په ورین تندي خبرې کوې نه دې ښوونځي کتابونه په همغه ډول په مینه مینه ګورې .

ما لنډ ځواب ورکړ ورته مې وویل چې اوس ددې خبرو وخت نه دی د ښوونځي ناوخته دی راځه چې ځو ښوونځی ته کله چې ښوونځي ته ورسیدو د روان شناسۍ استاذ په ټولګي کې ولاړ وو دواړو د ننوتو اجازه اوغوښته ټولګي ته چې د ننه شوو زاهد کښیناست زه لا په خپل ځای ناست نه وم چې استاذ وویل حمیده د روان شناسۍ تعریف که راته وکړې. تېره ورځ مې درته د روان شناسۍ تعریف کړی وو . ډیرو شاګردانو راته وکړ خو ډېر مات ګوډ وو .

شاباس ته د روان شناسۍ تعریف وکړه ما چې په ذهن هر څومره زور راوړ یو تعریف مې په کې پیدا کړ خو استاذ راته څلور تعریفونه کړي وو. ما په لنډو وویل چې روان شناسي هغه علم دی چې د ژوند یو موجوداتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کردار ، راوش او سلوک تر څیړنې لاندې نیسي استاذ وویل شاباس یوائې تا وکړای شول چې تعریف په . سم ډول سره راته وکړې ته کښېنه شاباس

بیا یې زاهد ته وویل چې ته پورته شه ته راته ووایه چې کردار ، راوش او سلوک څه ته وایي؟ زاهد کله لاس سرته پورته کړي سروګروي بیا لاس ښکته کړي کله یوې خوا شي کله بلې خوا زاهد ځواب پیدا نه کړ ، زاهد ته یې وویل ته کښینه استاذ دې کردار ، راوش او سلوک په اړه ډېرې خبرې وکړې، زما سترګې استاذ کې وې ناست روحاً دلته وم خو روح مې د وړانګې په کور منګولې خښې کړې وې زمونږ د روان شناسۍ او پښتو معلمان به دې انسان پر زړه ډېر ښه پوهېدل چې څه ډول ستونزه به وه نو د هغې د ستونزې په لور به . لاړ

دهغې په اړه به یې خبرې وکړې نو زه لا د وړانګې په فکرونو کې وم چې راباندې غږ یې کړ حمیده ! څنګه په کردار ، راوش او سلوک باندې خو پوه شوې ؟

خو د استاذ خبرو باندې زه پوه نه شوم، زاهد په څنګلې سره او خوزولم چې استاذ تاته وایي لکه یو څوک چې اوس له خوبه راببدار شي سر مې پورته کړ غږ مې کړ چې استاذه ماته وایې، استاذ اوویل چې هو تاته وایم، ما ورته وویل استاذه څه ډول پوښتنه د اوکړه استاذ وویل چې د یوسف او زلیخا کتاب ختم شو خو . پرې پوه نه شوې

ددې خبرې سره ټولو شاګردانو وخندل استاذ لاس پورته کړ شاګردان غلي شول استاذ د روان شناسۍ نوټ کېښود او په خبرو یې شروع وکړه، زه ډېر هک پک شوم لکه استاذ چې زما په زړه خبر وي او یا څه ورته ویلي وي چې حمید په دې ډول کش مکش اخته شوی دی ،استاذ وویل چې څنګه مینان شوي خو به نه یې ؟

ټولو شاګردانو وویل چې نه استاذه له مونږه مین توب څه غواړي ، استاذ خبرې ټولو شاګردانو ته کولې خو په خبرو ، خبرو کې به یې ماته ډېر کتل،استاذ وویل چې ګورۍ تاسې خو شکر دی سږ کال فارغېږی بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

که خدای کول کوم پوهنځی لولی تاسو باید دیوې کوچنۍ پېښې په مقابل کې ځانونه تسلیم نه کړی، تاسو باید مقاومت وکړئ ، ترڅو بریالي شی استاذ په خبرو خبرو کې یو مثال راوړ ، که یو څوک په یو چا باندې په یو نظر مین شي نو سمد ستي هغه ته خپل واک او قدرت ورنکړي هڅه دې وکړي څو مقابل لوری هم معلوم کړې چې هغه هم ستا په شان دی او که یو اځې تا پر هغې زړه بایللی دی شکر دی تاسو ځوانان یی، په همدې سره د ښوونځي زنګ وترنګیده او رخصتي شوه .

دریم څــپرکی

د جمعې شپه ډېره په سختۍ راباندې تېره شوه د جمعې ورځ وه زاهد وویل چې راځه چې د ستېډیم په لورې لاړ شو هلته به لږه د لوبو ننداره وکړو بیا به راځو.
ما ورته وویل چې ته لاړ شه او زه غواړم چې لږ ارام وکړم بیګاه شپه مې د سرخوږی له امله هیڅ خوب نه دی کړی. زاهد وویل: چې دا څنګه سرخوږی دی هر وخت چې زه درته وو ایم چې چکر ته ځو ته راته وایې چې سر مې خوږیږي کله یوه پلمه او کله بله پلمه اخر په تا څه شوي دي او څه درباندې وشول؟
په ډېره عاجزي مې ورته وویل چې زاهده هیله کوم تر دې نور راسره ټېنګ نه شی زاهد هم غلی شو او د باندې په نه زړه روان شو زه هم د کوټې په کونج کې په دواړو پښو کښېناستم او سر مې د زنګنو په منځ کې کېښود او له ځانه سره مې ښه ډېر وژړل په ژړا ، ژړا کې مې له خولې دا لنډۍ راووتې .

افسوس ، افسوس ارمان ، ارمان دی
خالي میدان دی سترګې چا ته واړومه
اور د هجران راته بلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطرې قطرې غوښې د زړه پرې پخومــه

د جنت حورې زما مينې
که حال مې وينې ليونۍ در پسې شومــه

غمه راځه چې غم ونکړې
زړه مې پښتون دی ميلمه نه خفه کوينه

! ای پيښاوره بختوره
دخوست پيغلې ، لا مې لنډۍ پوره کړې نه وه چې موبايل ته مې زنګ راغی کله مې چې موبايل ته وکتل د زاهد د خور وړانګې نمبر وو زړه مې په درزه شو لاسونو مې په رپ رپي شروع وکړه لاسونه مې ډېر سخت رپېدل ، زړه مې دګ ، دګ کول موبايل مې اوکې کړ په ماته ګوډه ژبه مې وويل أ ، أ ، أ ، الو ، الو ، د هغې خوا خوږ غږ راغی بلې حميده ! وړانګه يم د زاهد خور ما ورته وويل اوه ، ه، ســ ، ســـ، سمه ده و ،ه ومې پېژندې څـه ، څـه ، څـه ځنګه يې وړانګې له خندا شنه شوه چې په دې ژبه دې څه شوي دي سم غږېږه ما . وويل چې هـ ، هـ ، هسې هيڅ راباندې نه دي شوي
هسې لږ روغ نه وم وړانګې وويل خه زاهد چېرې دی؟
ما ورته وويل چې هغه ستړی يم ته تللی دی لږ وروسته به راشي وړانګې وويل چې يوه پوښتنه کوم ما وويل يوه نه سل پوښتنې خو اوکړه د وړانګې ژبه بنده بنده کېده داسې يې وويل اغه..اغه ځو ورځې وړاندې مې چې له ...له تاسره ....خبرې يې بندې شوې ما ورته وويل چې څه له ماسره هغې وويل چې له کومې ورځې مې له تاسره خبرې کړي له هغې ورځې وروسته مې دا ، دا ، دا زړه داسې بل ډول دی ستا د ليدو په ارمان خدای شته چې دا خبره په ما داسې ولګېده لکه په خوږ شوي ځای چې ملهم کېږدې.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه تر ډېره غلی وم نه هغې څه ویلی شول او نه ما ، زړه مې لږ سره کلک غوندې کړ ورته و مې ویل چې وړانګې ګرانې زه هم همداسې یم خو ښه شوه چې تا په خپله راته وویل ما خو زړه نه شو غټولی چې درته مې ټیلیفون کړی وای او یا مې درته ویلي وای وړانګې وویل جانه غوږ شه چې څو لنډۍ درته ووایم .

اول مې فکر درته نه وو

اوس مې د زړه ستنې کړې در پسې دینه چې نیمه شپه شي را په یاد شې

بیا ترسهاره یاره ویښه ناسته یمه

وروستۍ لنډۍ یې چې وویله نو راته غږ یې کړ جانه ، وجانه ! خبرې مې اورې ما ورته وویل بلې ګرانې خبرې دې اورم ،هغې وویل سمه ده جانه د اوس لپاره هم دومره خبرې بس وې، بله ورځ به بیا سره غږېږو د خدای په آمان، ما چې خو له خدای په امانۍ ته جوړوله ، هغې مې بیا خبره پرېکړه یوه خبره بله کوم جانه ، ای جانه ! زه ، زه ، زه له تا سره مینه لرم، له همدې ویلو سره یې اړیکه پرې کړه ما هم داسې موبایل غوږ ته نیولی وو په مغزو کې مې د وړانګې خبرې انګازې کولې جانه ، ای جانه ! زه له تا سره مینه لرم .

نن ورځ تر مازدیګره ډېره ښه راباندې تېره شوه ، د مازدیګر پنځنیمې بجې وې چې زاهد راغی، زه یې چې خوشاله او روغ ولیدم، زاهد هم زیات خوشاله شو راباندې غږ یې کړ حمیده ! لکه چې سرخوږی د ورک شو ، ما ورته وویل چې شکر دی زاهده اوس روغ او جوړ یم، څنګه ستا هم په ستړیدیم کې څه ساعت تېر شو کنه ؟ زاهد وویل چې ساعت مې تېر شو خو زړه مې ډېر تنګ دی زړه مې دی چې یو ځلې وطن ته لاړ شم، د وطن د نوم په اورېدو مې زړه ښېښو ته لاړ زاهد ته مې وویل چې یو څو ورځې صبر وکړه په ګډه به سره ولاړ شو څو ورځې وروسته هسې هم د ګرمۍ په مناسبت رخصتي ده، زاهد زما د خبرې په اورېدو سره داسې څک غوندې شو و لکه چې په خپلو غوږو یې چې باور نه وي چې دا خبره دې حمید کړې وي.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه زاهد هم ګرم نه وو ، دا ځو کاله کېږي چې زه کور ته نه یم تللی، که د ګرمی یا د اختر رخصتي وه یا به کومه بله رخصتي شوه نو زاهد به وطن ته روان وو زه یو ځلې هم نه وم تللی که هرځو مره به زاهد ټینګ شو، خو زما ځواب به نه وو. نن یې چې زما د خولې د تګ خبره واورېده زیات خوشاله شو زه نه تلم، خو د مجبورۍ ورځې مې نیت وکړ چې خامخا به داځل رخصتۍ کې ځم.

لومړۍ مجبوري مې دا وه چې پیسې راسره نه وې ،بله مجبوري دا وه چې مور ، پلار ، کوچنۍ خوراو ورونه مې زیات یادېدل، دریمه مجبورۍ باندې خو تاسو په خپله ښه پوهېږۍ، دریمه مجبوري دا وه چې وړانګه مې ډېره یادېده څلور پنځه ورځې چې تېرې شوې د ګرمۍ په مناسبت رخصتۍ شوې د رخصتیو په دوهمه ورځ مونږ هم ځانونه تیار کړل.

څلورم څپرکی

سهار وختي د ټل په موټرو کې سپاره شوو ، زه د اینې طرف ته کښېناستم،زما سره په خوا کې زاهد کښېناستو او د زاهد سره پخوا کې یو سپین ږیری وو د زاهد ښه ساعت ورسره تېر وو دواړه چې موټر ته ختلي تراوسه یو هم غلی شوی نه دی کله یو جمه راواخلي او کله بل، زما سترګې د سړک څخه د باندې په ونو کې ښښتې وې چې ډېرې په تیزۍ سره رواني وې ،مونږه چې کوچنیان وو کله به چې په موټر کې له یوې خوانه بلې خوا تلو نو موږ به دا فکر کاوه چې ونې رواني دي ناست په موټر کې وم خو د خیال مرغه مې د وړانګې په کور وزرې رپولې، زه ورشم د وړانګې د کور دروازه قرار ، قرار ټک ټک کړم ،یو دوه دقیقې وروسته په خپله وړانګه راووځي بې اختیاره یې له خولې ووځي حمیده ته...... زما ژبه بنده وه خبرې مې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي کولی، دوره ترډېره یو بل ته ګورو ما به چې سترګې ورپورته کړې هغې به سترګې ټيټې کړې چې هغې
. به سترګې راجګې کړې نو ما به سترګې ټيټې کړې
زه ترډېره غلی وم، وروسته مې غلي ورته وويل وړانګې زه دادی اخر هم راغلم
وړانګه هم په ګيله منه لهجه ووايي ظالمه ! په دې دومره ورځو کې تا يو ځلي هم ما ته ټيليفون ونه کړ ،که زه
په ريښتيا درباندې ګرانه وای يو ځل خو به دې فون راته کړی وو. دا ټول دروغ دي ستا په زړه کې زما لپاره
ځای نشته ته درواغ وايې ته له ما سره مينه نه کوې د وړانګې خبرې مې په مغزو کې انګازې وکړې، ته
.دروغ وايې ته له ما سره مينه نه کوې زه لا په همدې فکرونو کې وم چې د موټر بريک هر څه راګډوډ کړل
د کرمې ايجنسۍ لومړی پټک وو د ملېشا والا موټر ته راپورته شو له يو دوو کسانو يې پوښتنې وکړې د
کوم ځای يې وا هلکه ! چېرې روان يې سوال او ځواب وشول ملېشا والا له موټر څخه ښکته شو موټروان ته
.يې وويل چې حرکت وکړه موټر روان شو
کله چې د ټل بازار ته ورسېدو ، زاهد وويل چې شکر خدايه ټل ته خو راورسېدو چې اوس زر د بونډرۍ يا
سرحد موټر ډک شي او حرکت وکړي، له موټره راښکته شوو د سرحدي موټرو په لور روان شوو ، له ځان
سره مو لږه ميوه راوخيسته چې په لاره يې اوخورو د سرحد په موټر کې سپاره شوو تور رنګه فلائنګوچ
وو . په موټر کې ما او زاهد پخپلو کې خبرې کولې، زاهد وويل چې شکر دی سرحد ته خو چې خدای کول
.لږه لاره ده ما د هو په دود سر وخوځاوه
زاهد خبرې کولې خو زه په خبرو نه پوهېدم يو اځې مې هو او بلې ويل زاهد چې مخ راواړوه زما سترګې يې
پټې ولېدې زاهد غلی شو ، زه ويده نه وم ترډيره په دې فکرونو کې وم چې کله له خيره خوست ته ورسيږم زه
به چېرې ځم کور ته خو نه شم تلی ځکه که لاړ هم شم ميرانه وروڼه به بيا سترګې رانه باسي چې چېرې تللی
وې او څه دې کول ولې په خپله مخه تللی وې زړه به مې کله ويل چې د ماما ګانو کره به لاړ شم او کله به يې
. ويل چې نه د زاهد دوې کورته لاړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته به وړانګه هم وويني بيا به مې ويل که هلته لاړ شې هسې نه کومه ستونزه د وړانګې له خوا راته پيدا شي موټر ودرېده او زه يې هم د خيالونو د دنيا څخه دې دنيا ته راوستم او د موټر دروازه خلاصه شوه او يو . يو په نوبت سره ښکته کيده له موټره راښکته شوو د پاکستان ملېشې مو تلاشي واخيسته

د پاکستان او افغانستان په ګډه پوله کې لس دقيقې په پښو مزل وکړ کله چې د افغانستان سرحدي پوليسو تاڼې ته راورسېدو تلاشي وشوه يو څو نفر يې ودرول چې په هغوي کې زه او زاهد هم شامل وو له دوي پوښتنې وشوې لږې سره ستړي کړل، وروسته زما او د زاهد نوبت راورسېد ، پوليسو وويل چې . تاسې څوک ياست له کومه ځايه راغلي او چېرې روان ياست

ما ورته وويل چې متعلمين يو له پيښاوره راغلو خوست ولايت ته روان يو يو .. پوليسو نور څه ونه . ويل .رخصت يې کړو

کله چې خوست بازار ته راورسيدو ، زاهد وويل چې ډېر سره ټينګېږو نه دواړه به زمونږ کره ځو له هغې وروسته به بيا خپل کور ته ځې ما هم ورسره اومنله د زاهد د کور ته چې راورسېدو د غرمې دولس بجې وې د کور دروازه بنده وه ټکنده غرمه وه، زاهد دروازه ټک ټک کړه، د لږ ځنډ وروسته دروازه د زاهد مور . رحمت بي بي ببرته کړه. کله يې چې په ما او زاهد سترګې ولږېدې په سترګو کې يې اوښکې راغلې لومړې يې زه ښه ښکل کړم، او له هغې وروسته يې زاهد په دواړو مخو ښکل کړ او کور ته دننه شوو ، کله چې کور ته د ننه شوو د وړانګې کوچنۍ خور چې د وړانګې نه يو کال کوچنۍ وه سيمه مې مخې ته راغله، ستړې مشې يې راکړه او بيرته زر د نغري په لوري لاړه، په کوټه کې کښېناستو د شمسيې د برق څخه يې کوچنۍ پکه چلند کړه. هغه يې ما او زاهد ته مخامخ کړه، دزهد مور مې مخې ته لکه کوچنۍ ماشومه . کښېناسته

زاهد د قضايې حاجت لپاره د باندې لاړو، زه ډېر په سوچونو او خيالونو کې ناست وم ،چې وړانګه ولې ستړې مشې ته رانغله وړانګه په کور کې نشته، که ستړې مه شې ته ولې نه راځي، ايا وړانګې له مانه زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد دی، ایا وړانګه زما سره مینه نه کوي ، که کوي یې بیا تراوسه سترې مشي ته ولې رانغله، خدای خبر چې دوړانګې مور به څومره خبرې راته کړې وي ،خو زه د وړانګې مور په یوې خبرې هم پوه نشوم ، دوړانګې مور په لاس وخوځولم .

حمیده ! په کوم خوا تللی یې، زما خبرې دې لکه چې وانه وربدې، ما یو دم ټکان وخوړ ورته ومې ویل چې یوې خوا هم نه یم تللی خو سر مې لږ غوندې دروند دی ډیر وخت کېږي چې په موټر کې مې سفر نه دی کړی. هغې پوښتنه بیا تکرار کړه چې کور ته ولې نه راتلې، دا دومره وخت چیرې وې زاهد زوی به راته ویل چې له ما سره په یوه کوټه کې درس وایي،

له ماسره دی ،خو ما به نه منله میرانه ورونه دې د مور سترګې راباسي ،هر وخت پېغورونه ورکوي چې له دا ډول زوی نه خو ستا لپاره مرګ ښه وو ، مور د یوائې په سرو سترګو ژاړې هیڅ نه وایي ریښتیا ،ریښتیا ووایه چېرته تللی وې، ما ورته وویل مورې په دې کې د دروغ ضرورت څه دی چې زه دروغ وایم دلته مې ورونو سبق ته نه پرېښودم د مجبورې ورځې په پټه پیښاور ته لاړم .

هلته مې سبق ویل پیل کړل، زه اوس هم نه راتلم خو پیسې راسره ختمې شوې مجبوروم چې راغلم ،مونږ لا په خبرو بوخت وو چې وړانګه او سیمه کوټې رادننه شوې، دواړه په داسې ډول کوټې ته رادننه شوې چې سیمه مخکې او وړانګه یې تر شا راروانه وه ما ګومان وکړ چې وړانګه له ما شرمیږي ځکه کوټې ته نه راتله اوس چې راغله هم د سیمه شاته غلې غلې راروانه وه .

سترې مشي یې چې راکړه او د باندې ډېره تېزه لاړه لکه چا چې پسې اخیستې وي، سیما د مور په څنګ کې کښېناسته او ویل چې وړانګه نه راتله، شرمېده ماته یې وویل چې تا خو هسې هم لاس ورکړی ته راته مخکې

څه زه به وروسته درپسې ځم، وچ په زور مې سترې مشي ته راوسته مور یې وویل چې وړانګه همداسې حیاناکه ده شرمیږي.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره موږ په خبرو بوخت وو چې زاهد هم راغی وړانګې له نغري نه غږ کړ سیما ، وه سیما ،ډوډۍ تیاره ده لاسونو ته اوبه ور واچوه لاسونه مو اوینځل ډوډۍ وړانګې تیاره کړه کله یې چې ډوډۍ راوړه زه او زاهد ډوډۍ ته کښېناستو ، دوړانګې مور وویل چې تاسو ډوډۍ اوخورئ مونږ همدا اوس ډوډۍ اوخوړه دا ځل وړانګې هم لږ جرات پیدا کړی وو . د مور سره په څنګ کې کښېناسته ما به چې سترګې ورپورته کړې . سترګې یې په ما کې ګنډلي وې
سترګې به یې ښکته کړې، دوه درې ځلي دا لوبه تکرار شوه په څلورم ځل مې چې سترګې ورپورته کړې . هغې ګڅه سترګه ووهله (سترګک) یې وواهه او له ځانه سره غلي موسکۍ شوه او د باندې لاړه

مونږ چې ډوډۍ اوخواړه حجرې ته د استراحت لپاره لاړو حجرې ته چې راغلو تیار ځایونه اچول شوي وو ، دواړه اوږده وغزیدو زاهد باندې خو دومره زر د خوب خپسه کښېناسته چې ما لا سترګې هم نه وې پټې . کړې
. زه په سوچونو ، سوچونو کې وم چې خوب راباندې غلبه کړېوه او ویده شوی وم
خوب مې لیده چې د حجرې په لویه دروازه غلي وړانګه رادننه شي، زه په حجره کې مخ په قبله ناست وم وړانګه غلې، غلې په قراره، قراره راروانه وي، زما سترګې په دواړو لاسونو پټې کړي زه لومړی وایم زاهد یې، وړانګه مې سترګې راباندې ټینګې کړي، د سترګو د ټینګولو نه یې مقصد دا وي چې ګني زاهد نه یم، زه بیا ووایم چې سیمه یې، هغه بیا سترګې راباندې ټینګې کړي ،دا ځل ما لاسونه پورته کړل د وړانګې . لاسونه مې په لاس کې ونیول په قراره مې وویل چې وړانګه یې
د وړانګې د نوم په اوریدو سره، وړانګه زما سترګې خوشي کړي، راته ووایي چې زما نه په تا هغوي ډېر ګران دي اول دي وویل چې زاهد یې بیا دې وویل چې سیما یې او بیا خو نور نو مونه واخیستل زما نوم دې ترټولو وروسته واخیستو وړانګه مراوره روانه شي زهورباندې غږ وکړم وړانګې ای وړانګې ! زما خبره خو واوره ای ، ای !! په همدې سره زه غواړم چې پاڅم خو چې کله مې د پاڅیدلو کوشش وکړ چې پاڅېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې وغړولې ای خوا دیخوا مې وکتل پوه شوم چې د زاهد دوي په حجره کې یم ،بیا په خپل ځای . خملاستم هر څومره سترګې مې چې پټې کړې چې ویده شم یو ځل بیا وړانګه ووینم خو خوب وتښتیده زه پاڅیدم د حجرې په برنډه کې یوه پیپه همداشان په خوا کې ورسره یو بدنۍ(لوټه) ایښودل شوې وه اودس مې وکړ بیرته حجرې ته را دننه شوم، زاهد پاڅیدلی وو سترګو کې یې سوک واهه راته یې وویل چې څنګه خوب دې وکړ ؟ما وویل چې ډیر ښکلی خوب مې وکړ، کله مو چې اودسونه او لمانځونه وکړل، زاهد وویل چې څنګه کورته به دې زړه نه کیږي؟ ما ورته وویل چې زه هیڅکله کورته نه ځم زه ټوله . رخصتي همدلته تیروم

زاهد هک حیران شو، ویې پوښتل چې خبره څه ده ولې کورته نه ځې؟ما د الف نه تر یاء پورې ټوله خبره ورته بیان کړه. زاهد لږ خفه هم شو، راته یې وویل خه ځکه دې د څو ورځې د پیشمنې غوندې مخ نیولی لکه . یو څوک چې په زوره پیشمني ته راپاڅوي

دې خبرې سره ما لږ وخندل زاهد وویل: خانده مه ،تا دومره لویه خبره له مانه پټه کړېده ،زه کوم پردی نه یم ما به دې وروره نه هم ځان ته نږدې ګڼې ما ورته وویل زاهده تېر هېر باقي خیر زاهد وویل څنګه تېر هېر باقي خیر،تا ما ته دومره څه په دومره وخت کې ونه ویل چې زه له کوره په پټه راغلی یم پیسې راسره ختمې دي ما او زاهد په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې زاهد وویل چې زه به سبا ورځ لاړ شم مور به دې راولم د مور . سره به د نږدې نه ووینې

پنځم څپرکی

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار زاهد زمونږ کور ته لاړو زه د زاهد دي په کور کې ببل پاتې شوم ،دوړانګې مور ته مې وویل چې
زه به دې باندې حجرې ته لاړ شم، هغې هم راسره اومنله دوړانګې مور تر ډېره راسره ناسته وه ډېرې خبرې
یې راسره وکړې ،کله چې پاڅېده راته یې وویل چې حمیده زه به کور ته لاړه شم. غوا ګانو ته به شوتله او
وابنه وکړم ،تاته به مې وړانګه لورکۍ چای راوړي تر هغې به زاهد بیرته راشي، ما ورته وویل سمه ده،
کله چېدوړانګې مور پاڅېده له هغې خوا وړانګه چاینک او پتنوس په لاس راروانه وه ،
دوړانګې مور راغږ کړ حمیده دا دی وړانګې لورکۍ مې چای راوړې، وړانګه حجرې ته رادننه شوه اومور
یې کور ته لاړه یوا ځې زه او وړانګه وو ما او وړانګې تر ډېره خبرې نه کولې لکه څنګه چې له مانه د خبرو
لوری او پلو ورک وو چې
خبرې له کومه راپیل کړم، زما په شان وړانګه هم وه، زمونږه دا خاموشي وړانګې د پیالې په ډکولو سره
ماته کړه، لومړی پیاله یې د ځان مخې ته کېښوده بله پیاله یې راواخیسته کله یې چې ډکوله راته یې وویل
جانه بوره په کې واچوم کنه ؟
د جان د نوم په اورېدو سره زیات خوشاله شوم د جان غږ مې په لومړي ځل زیات خوښ شوی وو چې کله یې
په موبایل کې خبرې راسره کولې، کله یې چې اړیکه پریکوله راته یې وویل جانه ای جانه ! زه له تاسره مینه
لرم دا ځل د جان غږ په ما دومره خوږ ولږېده چې څه درته ووایم، ما ورته وویل ګرانې خوښه دې خپله که
بوره په کې اچوې یانه، وړانګې په پیاله کې بوره واچوله، وړانګې وویل جانه څومره رخصتۍ یې درکړې ؟
ما ورته وویل شل ورځې رخصتي لرو ،
له هغې وروسته به له خیره ځو ، وړانګې وویل ته به له خیره ځې ما چاته پرېږدې ،ما ورته وویل اول خدای
ته ،بیا هغه چا ته چې له چا سره مخکې اوسېدې، د وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلې په ژړا یې وویل
جانه زه ، زه بغیر له تانه یوه شیبه هم ژوند نه شم کولی ته زما ژوند یې، ته زما مینه،ته زما روح یې خو
ګوره ګرانه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نه چې د پېښور د نجونو په ليدو زه له تانه هيره شم ،ما له ياده ونه باسې ما ورته وويل وړانګې ګرانې
يا خو لس پنځلس ورځې پاتې دي دومره زر خو نه ځم ،هغې وويل چې زه هم پوهېږم چې لس پنځلس ورځې
پاتې دي که مې پلار يا مشر ورور راغی هغه مې بيا داسې په آزاده نه پرېږدي چې په يوا ځې توګه له تاسره
کښېنم پلار مې درې ورځې کيږي چې کابل ته تللی ،مشر ورور مې په حکومت کې دنده ترسره کوي ،ورور
خو مې هسې هم په شپو شپو نه راځي .
خدای مې دې پلار هم تر هغې رامه ولې ترڅو چې ستاسو رخصتۍ نه وي پوره ،وړانګه پاڅېده چاينک
پيالې يې ټولې کړې ځنګ ته يې کېښودې يو ځلې يې منډه کړه د حجرې نه يې سر بهر کړ ايخوا ديخوا يې
سترګې واړولې، زر بېرته زما خواته راغله مخامخ په دواړو پښو کښېناسته ،زما لاس يې واخيست په
خپل سر يې کېښود ،ويې ويل جانه ستا دې زما په سر قسم وي چې مې هېره نه کړې،
زه لکه بت داسې ناست وم يوا ځې مې د وړانګې په سترګو کې سترګې ګنډلې وې، رېښتيا چې وړانګه وه
وړانګې ته خدای بېل صورت ورکړی وو ، کله چې پاڅېده ما له سره ترپښو ورته وکتل، له ځان سره مې
غلې وويل چې ماشاء الله په خپلو سترګو وو بېرېدم هسې نه چې له نظر يې کړې که څه هم زما نظر نه لږېده خو
بيا مې هم وويل چې ماشاء الله .
وړانګې چاينک او پيالې واخيستې له دروازې چې بهر کېده يو ځلې يې بيا سترګې راواړولې له ځان سره
غلې موسکۍ شوه او لاړه، د مازديګر ځلور بجې وې چې زاهد راغی راته يې وويل چې مور دې اوس راتله
خو د ورور په ټينګار پاتې شوه، ورور د ويل چې يو څو ورځې وروسته به درشو کومه پلمه به جوړه کړو. زه
مور کوچنۍ خور درې واړه به درشو ما ورته وويل چې دا خو ډېره ښه شوه چې مور کوچنۍ خور او ورور
ووينم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

دا درې ورځې ډېرې په سختۍ راباندې تېرې شوې دقیقه په دقیقه به مې ساعت ته کتل چې اوس به مې
مور راځي اوس به راځي، له بله پلوه دا درې ورځې مې وړانګه هم نه وه لیدلې، که د غرمې یا د ماخستن
دې ډوډۍ وخت به شو زاهد به راته وویل چې راځه ډوډۍ به کور کې اوخورو، بیا به حجرې ته راشو، ما به
ورته وویل چې نه همدلته ښه یم ،کور ته ځکه نه تلم، ما به دا فکر کاوه چې په ما ټوله کورنۍ خبره ده چې زه
له وړانګې سره مینه کوم،
سړي ته ځان داسې معلومېږي چې ټول راباندې خبر دي، ټول ماته ګوري، په همدې وجه به زه کور ته د
ډوډۍ خوراک لپاره نه تلم، په څلورم سهار مې مور کوچنۍ خور او ورور راغلل، مور او خور مې کور ته
تللي وو، ورور مې سمدستي حجرې ته راغلو، کله یې چې په ما سترګې ولږېدې، غږ یې کړ حمیده !
حمیده !دواړه یو بل ته ور تر غاړې وتو ،تر ډېره مې ورور په غېږ کې نیولی وو په ژړا، ژړا کې یې راته
وویل ولې حمیده،دومره، دومره خو به دې زه خبر کړی وای چې پېښاور ته په زده کړو پسې ځم !ولی ؟
ولی؟اخیرولې؟
داسې خو څوک نه کوي ،مونږ خومره ایخوا دیخوا پوښتنې درپسې وکړې، مور او کوچنۍ خور خو دومره
خفه وې چې داسې ورځ به نه وه چې دوی به سترګې سرې نه وې اچولې،
ورور مې اوس لږ ارام غوندې ښکاریده، د زاهد سترګو کې هم اوښکې راغلی وې ،خو زاهد ماته په برګو
برګو کتل شاید چې غصه ورغلې وي، ما دا ګمان وکړ چې ویل به یې تا که مور او پلار وورونه نه شول
خبرولی ما ته خو به دې دومره ویلي واي، اوس به دې نه مور دومره خفه وه او نه ورونه، زاهد وویل راځئ
کور ته هلته به دې مور او خور انتظار کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې کور ته د ننه شوم، مور مې ولیده، بې اختیاره یې له خولې غږ راغی حمیده ،زما حمیده زویه ! زه یې په غیږ کې ونیوم ،تر ډېره یې په غیږ کې نیولی وم ،په مخ او تندي ښه ښکل کړم لږه به غلې شوه، بیا به یې په ژړا پیل وکړ زما حمیده زویه ! ما په ناز، نازرالوي کړیه زویه !ولې دې له ځانه د انځر ګل جوړ کړی دی ،ولی دې کور راته خوشی کړ،

زه دې یو اځې پیغورونو ته پرېښودم، ما هم سر د مور په سینه ایښی وو د مور سینه مې په اوښکو لنده او خشته اچولې وه کله چې د مورله غیږې خلاص شوم ،کوچنۍ خور بې اختیاره غېږې ته راولوېده، د خور په سرلاس راتېر کړ ورته مې وویل خورې اوس خو دلته یم اوس ولې ژاړې؟ مورې تر ډېره یو بل سره خبرې کولې، ما ورته ټوله کیسه د خوست نه د تګ پیښور ته او هلته ځان په ښوونځي کې شاملول د زاهد سره اوښتل له سره تر پایه ټوله ورته وکړه ،

مور مې هم کیسه راته وکړه چې مونږ په تاپسې څومره خفه وو ، ستا په سر زه څومره راتل کېدم هر چا به له مانه سترګې باسلې چې زوې د نازولو اوس یې ګوره چې دومره به درته وکړي چې په ریبلو به یې سترې شې ،مور مې نن ډېره خوشاله وه څنګه چې مور ته پېغورونه ورکول کېدل چې زوی دې په لوپری پسې تللی هغسې نه وه زه یې یو متعلم ولیدم ، زه یې یو زده کوونکی ولیدم ،ما او مور چې خبرې کولې وړانګه هم ولاړه وه دا درې ځلور ورځې کېږې چې مې وړانګه نه وه لیدلې زما او د مور د کیسې په اورېدو د وړانګې په سترګو کې څو ، څو ځله اوښکې راغلې، بیا به یې پاکې کړې نن مې د مور په راتګ سره وړانګه یو ځل بیا ولیده ،

تر ډېره یې په سترګو کې ګیله کوله چې د ډوډۍ د خوراک لپاره ولې کور ته نه راځې، زه او وړانګه په سترګو ، سترګو کې سره پوه شو، ورور خو مې په همغه ورځ کور ته لاړو مور او کوچنۍ خور مې تر اوسه همدلته وو، په پنځمه ورځ مې ورور بیرته راغی زه زاهد او څو نور ملګري سره ناست وو، چې ورور مې حجرې ته را داخل شو، له سلام او سترې مشې څخه وروسته یې زه د باندې اوغوښتم د باندې چې لاړم

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې یو څو روپۍ راکړې ډېرې خبرې او ډېر نصیحتونه یې راته اوکړل په خپلو خبرو کې به کله کله په ژړا هم شو ورور مې د خبرو په پای کې وویل: چې زه راغلی یم چې مور او خور مې بوځم هسې نه چې په کور کې را باندې شکمن شي تر مازدیګره ورځ ډېره ښه وه خو کله مې چې ورور او کوچنۍ خور ته رخصت ورکړ د دواړو له سترګو نه بې اختیاره اوښکې راغلې، زما هم زړه ډک ، ډک کېده ورور ته ورتر غاړې وتم، تر ډېره مو یو او بل په زړونو پورې ټینګ نیولي وو ،

کوچنۍ خور مې پر دواړه مخه ښکل کړه، بیا ئې د مور رخصت مې پاتې وو مورمې تر اوسه له کوره نه وه راوتلی یو ځل مې له ځانه سره وویل چې له موره پټ شه ،بیا مې له ځان سره وویل چې مرګی لنډ دی خدای خبر بیا چې راځم مور به مې مړه وي که ژوندی، یا کیدای شي له موره زه مخکې شم مرګی زوړ او ځوان نه ګوري ،کیدای شي چې پیښور ته ځم په لاره کې موټر راپسې ټکر شي ،زه لا په همدې فکرونو او سوچونو کې وم چې د دروازې غږ پورته شو ،کله مې چې سترګې پورته کړې دزاهد مورا ودواړه خویندې بې په دروازه کې ولاړې وې مور مې راوړاندې شوه راته یې وویل چې زویه زړه خو مې نه کیږي خو څه وکړم ، مجبوره یم چې لاړه شم کني ، کني

مور مې په ژړا شوه کنې ،زه به تر هغې همدلته وای، ترڅو چې ستا رخصتي پوره شوي نه وای مور مې چې کله رخصت راځیني اخیست ،راته یې وویل زویه په خیر سره لاړ شې په خیر سره بیرته راشې ،کله چې بیرته راځې له پوهنتونه فارغ وې زه به څومره خوشاله شم چې دادی زوی مې له پوهنتونه فارغ شو په کور کې به په جګو سترګو ګرځم وایم به چې تاسو خو ماته ویل چې زوي د په لوپرۍ پسې تللی کله چې راځي دومره به یې درته کرلي وي چې په ریبلو به یې ستړې شې ،

کله چې مور رخصت راځیني واخیست دا لنډۍ یې راته وویلې

!! ارمان ، ارمان تیره ساعته

راستون به نشي که ملنګ در پسې شـــمه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتونه ښیرې به درته نکړم
واړه دې مړه شه لوی دې او غواړه خیرونه

بیلتونه څومره زوره ور یې
چې پښتانه دې لرا او بر ویشلي دینه

حمیده ستا په بیلتانه کې
په کلیو ګرځم ځمکه ځای نه راکوینه

مور مې چې لنډۍ ویلې له هرې لنډۍ سره به یې ورې ، ورې سلګۍ له خولې راتلې په ولاړو کسانو کې یو هم بې ژړا پاتې نه شو ، ډېره سخته شیبه وه د مور ، وررور او کوچنۍ خور څخه جدایي دوی مې رخصت کړل او لاړل ،
شپې او ورځې تېرېدې وړانګې سره مې اوس مینه دومره زیاته شوې وه چې زړه مې په مرګې هم نه غوښتل چې له هغې څخه جدا شي ،د ورځو په تېرېدو سره هغه شپه هم راغله چې د هغې شپې پر سبا زه د وړانګې او وړانګه به زما له سترګو پناه شي، د شپې اته بجې وې، زه او زاهد په حجره کې سره ناست وو د زاهد موبایل ته زنګ راغی، له سلام او جوړ تازه څخه وروسته یې زاهد ته وویل چې کولی شي زمونږه حجرې ته راشي ګپ شپ به اوولو سبا سهار به وختي د خپل کور په لوري ځي ،زاهد هم ورسره او منله زاهد ماته هم ټینګ شو چې ته هم راسره لاړ شه خو ما ونه منله ،زاهد چې کله تلو راته یې وویل چې د ډوډۍ خوراک لپاره بیا کور ته لاړ شه ،
ما ورته وویل چې سمه ده، ته ورځه زما غم مه کوه ،زاهد لاړو زه په حجره کې یوا ځې پاتې شوم ،د ماخستن اته نیمې بجې وې چې وړانګې ډوډۍ راوړه، د نورو شپو به چې وړانګې ډوډۍ راوړه او غږ به یې وکړ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده !زاهده وروره !ډوډۍ مې راوړه، زاهد به دروازې ته ورغی ،او ډوډۍ به یې د وړانګې له لاسه واخیسته ،خو نن شپه چې وړانګې ډوډۍ راوړه د حجرې د دروازې مخې ته یې یو اځې زما چپلکې ولیدې ،بې له دې چې غږ وکړي په بیړه راغله ،

په یو لاس کې یې پتنوس ،په بل لاس کې ورسره د پیو جام وو او په تخرګ کې یې د ډوډۍ دسترخوان وو ،

کله یې چې ډوډۍ او دسترخوان کېښودل ،راته یې وویل چې زاهد چیرې دی؟ ما ورته وویل چې هغه دې ګونډیانو کره تللی شپه یې همغلته ده سبا سهار راځي ،وړانګې ایخوا دیخوا وکتل په بیړه یې وویل شکر خدایه چې تللی، زه د شپې په لس نیمو بجو راځم چې د حجرې لویه دروازه بنده نه کړې، ما ورته وویل چې سمه ده،

خو ګوره چې راځې ډېر خیال به ساتې هسې نه چې زاهد هلته شپه کول خوښ نه شي او د شپې رانشي، وړانګې وویل چې سمه ده، وړانګه لاړه ما ډوډۍ ځانته ګوښې اوخوړه ،د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته اودس او لمونځ مې وکړ په حجره کې کښېناستم د ځان سره مې ډېر سوالونه وکړل چې خدایه زاهد خو را مه ولې ،زه په انتظار ناست وم چې د یوې دقیقې څخه راته یو ساعت ،او د یو ساعت څخه راته پوره ورځ جوړه وه ،

ما ویل چې کله به لس نیمې بجې کیږي، زما د ساعت ستن لا سمه لس بجو ته نه وه نږدې شوې چې د حجرې د دروازې اواز مې تر غوږو شو زړه مې ډېر خفه شو ما ویل که زاهد راغی، ځکه چې ما ویل چې وړانګه په لس نیمو بجو راځي لا خو اوس لس بجې هم نه دي، یو دوه ملېه د انتظار څخه وروسته وړانګه د حجرې کوټې ته راد ننه شوه ،چپلکې یې په لاس کې نیولي وې، دروازه یې بنده کړه چپلکې یې د دروازې خواته کیښودې،

ما ورته وویل چې څنګه دومره وخته راغلې تاخو لس نیمې بجې ښودلي وې، وړانګې وویل چې نور مې انتظار نه شو کولی، ما ورته وویل چې ماته هم د یو ملېې څخه پوره یو ساعت جوړ شوی وو ریښتیا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ډیر سخت وي ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې وړانګې د خبرو لومړی شروع د ګیلو نه وه چې ماته یې وویل چې ظالمه ستا زړه د غوښې دی او که د کوم بل شي څخه جوړ دی؟ ما ورته وویل چې ولې؟
وړانګې وویل په دومره شپو کې یو ځلې کورته رانغلې یوه ورځ خو به دې ډوډۍ خوراک ته زما لپاره هم کورته راغلی وای ،
ما ورته وویل وړانګې د پښتنو وطن دی هسې نه چې زما او ستا په مینه څوک خبر شي خدای دې نه کړي داسې نه چې تا ته بیا کوم مشکل پیدا شي، وړانګې وویل چې جانه تر کومه به زما او ستا مینه پټه وي چې خبرېږي خبر دې شي، نور به څه مشکل راته جوړ شي وبه مې وژني نور به څه وکړي جانه ستا په مینه کې چې مړه شم هم نه یم مړه، ما ورته وویل چې وړانګې خدای دې هیڅکه هم داسې ورځ رانه ولي چې ته مړه وې او زه ژوندی، زه او وړانګه لا په خبرو بوخت وو چې د حجرې د دروازې ګړب شو ، زما د وړانګې وار پار خطا شو ،
په حجره کې د ننه یو کټ اېښودل شوی وو چې په هغې کې بسترې سپنجونه کېښودل شوي ول وړانګې ته مې وویل چې بیړه کوه د کټ لاندې پټه شه ،وړانګې هم وار خطا نه کړ سمدستي د کټ لاندې پټه شوه ساه یې ډوبه ، ډوبه کېده په کټ باندې ریجایي هواره وه ،وړانګې چې هر څومره کوښښ وکړ چې ریجایي لږه ځمکې ته را کش کړي خو وس یې ونه رسېده، ځکه چې په کټ کې زیاتې بسترې اېښودل شوي وې زه هم ورغلم وړانګه د کټ لاندې وه ریجایي ته یې زور ورکاوه ،
ما له پاسه بالاخره ریجایي مو لږه ځمکې ته راکش کړه، زه په کونج کې غلی کښیناستم لکه سوالګر وړانګې یو ځل بیا د کټ لاندې څخه غلی سر رابهر کړ په بیړه یې خپلې چپلکې راوخیستې او سر یې بیرته د کټ لاندې کړ ،نوره د کټ لاندې وړانګه هم ستړې شوې وه زړه یې خولې ته راغلی وو له یوې خوا ډار وو له بلې خوا د کټ لاندې وه زړه یې ډیر خفه وو ماته یې په وررور راغږ کړ چې څوک دي ماورته وویل تراوسه خو څوک نشته پته یې نه لږي،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبر وکړه چې زه يې اوګورم چې دا څوک دی او څنګه وځنډيده، کله چې د باندې ووتم د لوېې دروازې په خوا کې سپی ولاړ دی سپی کله يوې خوا شي او کله بلې خوا خو تلی نه شي، ما له ځانه سره وويل کيدای شي د باندې څوک ولاړ وي د سپې له ډاره به حجرې ته راتلی نه شي، خو چې کله ښه ورته زير شوم د سپي په غاړه کې ځنځير وو هغه ځنځير يې په وره کې کلک نښتی وو ،خدای شته چې ښه غصه هم راغله غلی ورغلم د سپي ځنځير مې له دروازې څخه خلاص کړ، سپی هم دومره تيز لاړ لکه د جيل څخه چې خلاص شوی وي ، دروازه مې بنده کړه ما ويل که زاهد را هم شي دروازه چې بنده ووينې کيدای شي چې بيرته خپلو ملګرو ته ورشي

د حجرې په لوري چې راغلم حجرې ته دننه شوم وړانګه لا همغسې د کټ لاندې پټه وه ورو يې د کټ ريجايي پورته کړه راته يې وويل چې څوک دي؟ ما ورته په خوله لاس کيښود غلي مې ورته وويل چې د باندې زاهد دی، زر يې ريجايي پرېښوده راته يې وويل چې ته خو دلته مه اودرېږه اوس مې په خپله ورباندې وينې،ما په وړانګه باندې هسې ټوکه کوله د باندې خو هيڅوک هم نه وو ځکه دروازه چې ګړبيدله هغه د سپي د ځنځير له امله ګړبيدله ،

زه غلی په دواړو پښو کښېناستم د کټ نه مې ريجايي پورته کړه وړانګه غزيدلې پښې پرته وه په سر يې لاس ايښې وو زړه يې ډک ، ډک کول ما غلی لاس د هغې لاس ته وروړ مخ يې را واړوه ورته مې وويل چې راووځه، هغې ډير په قراره وويل چې زاهد څه شو ما ورته وويل چې ته راووځه خدای به هرڅه اسانه کړي ،کله چې د باندې راووته ورته مې ټوله کيسه وکړه وړانګه له خندا شنه شوه راته يې وويل چې ظالمه اول به دې ويلي واي په ما خو د قيامت تېر کړ ،

وړانګه چې په ګلابي شونډو يې موسکه خوره وه زما په لوري راغله په قراره يې څپيړه زما مخ ته راکړه راته يې وويل چې لوي ظالم يې داسې هم څوک کوي ،شپه سبا کېدو ته نږدې وه مونږ ډېرې خبرې وکړې ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړونه مو سره تش کړل،وړانګې راته یو د سمال یوه ګټې یو قلم راکړ ما هم کوم شیان چې په پېښناور کې د وړانګې په نامه اخیستي وو هغه شیان مې ټول ورکړل،

وړانګې چې له ما څخه رخصت واخیست په دروازه کې یې مخ بیرته راستون کړ په ژړا کې یې راته وویل جانه خدای خبر چې بیا داسې زر سره ووینو ،خو ګوره جانه چې هېره مې نه کړې زه به د ستا په نوم ژوند تیروم زه به ستا یم بغیر له تانه به زما دخاوند په نوم څوک یاد نشي که د له یاده وییستم هېره دې کړم هغه سندرې دې اوریدلي چې وایي،

! یاره په ماګرانه که ستا نه شومه

ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه

ته زما د مینې پروا مه کوه او مه کوه

ستا په محبت به قربان زه شمه -

ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه

وړانګه کور ته لاړه زه د باندې راووتم، د لمانځه لپاره مې اودس وکړ ، د سهار لمونځ مې چې وکړ کور ته لاړم تر اوسه پورې ما زړه نه وو کړی چې په یوا ځې توګه د زه وړانګې کور ته داخل شم، دا زما لومړی ځل وو ،کله چې انګړ ته ورسېدم دوړانګې مور،راباندې غږ کړ ، حمیده زویه ښه ده چې په خپله راغلې، کنې ما وړانګه درلیږله چې درته ووایي چې د چای څښلو لپاره کور ته راشه، ما وویل خیر اوسېدو وړانګې مورې، دوړانګې مور راته وویل ته کوټې ته درځه ما ته غړکه لږه پاتې ده هغه زګوم زه هم درځم ،کله چې کوټې ته لاړم د کوټې په کونج کې وړانګه غلې ناسته وه ،

سر یې د دواړو ځنګنو په منځ کې ایښی وو ، زما په ورتګ هیڅ خبره هم نه شوه، زه کښېناستم په قراره ټوخی مې وکړ ،وړانګې سر راپورته کړ په سپینو ګلابي اننګیو یې د اوښکو څاڅکي داسې ښکاریدل لکه د ګلاب په پاڼو چې شبنم پروت وي، ما ته سمدستي هغه بیتونه راپه یاد شول چې :

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار غوندې شباب لري جنانه ښکلې مخ لکه افتاب لري جــــنانه
شنه خالونه د شبنم غوندې پرې ښکاري انانګې لکه ګلاب لري جنانه
حميدي په کې سبق د مينې وايي ښکلې مخ لکه کتاب لري جــــنانه .

د ورانګې مخ راته د دنيا پرمخ له هر څه ښائسته ؤ ، ورانګه يې نوم وو رېښتيا چې ورانګه وه ، ورته ومې ويل چې ورانګې ولې ژاړې خير خو دی څه دربانډې شوي دي؟ ورانګې ځواب راکړ جانه پخپله ښه پوهېږې پوښتنې ته څه ضرورت دی، ما ورته وويل چې ورانګې زه پوهېږم چې زما بيلتون ستا لپاره ډېر سخت دی، خو دنيا په اميد خوږی کيږي زه دا اميد لرم چې ته به زما وې، زه به بېرته راځم او تا به په سره ډولۍ کې کورته وړم ،

ورانګې يو سوړ اسويلی وکړ، او وويل چې جانه يا دې راغلی نه واې يا چې راغلې دا سې زر دې نه تلی ،موږ لا خبرې کولې چې د ورانګې مور راغله ورانګې ځان سره راټول کړ پلاټی يې ووهلې ،موږ لا چاې ځښلو ته ناست وو چې زاهد راغی ،په ورانګه يې غږ کړچې زما او د حميد جامې او بکسونه برابر کړې، د زاهد دې خبرې سخت زور راکړ خدای خبر چې ورانګې ته به يې څومره زور ورکړی وي چې په خپل لاس ورته بکسونه او جامې تياروم او حميد به نن بيلتون رانه د پيښاور په لور وړي ،

کله مو چې چای وځښلو زاهد غږ کړ ورانګې وه ورانګې څنګه جامې او بکسونه دې تيار کړل کنه ؟

ورانګې په قراره وويل چې هر څه تيار دي، موږ هم بسم الله کړه ما او زاهد له ترور او سيما څخه رخصت راوخيست، ورانګه نه معلومېده ډير په خفه او په نه زړه د ورانګې له کوره روان شوو ، زاهد ډېر تيز روان وو ،ما چې هر څومره کوښښ وکړ چې ځان په زاهد پسې ورسوم خو ونه توانيدم ،يو ځلې مې شا ته مخ واړاوه نه ګورم چې د کور په وره دروازه کې ورانګه ولاړه ده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې ځنګه مخ واړاوه هغې راته لاس پورته کړ زړه مې نور هم راډک شو پښو مې دا اجازه نه راکوله چې نور وړاندې لاړ شم ،خو مجبور وم زاهد ځو واري راباندې غږ کړ حمیده پښو ته دې لږ زور ورکړه ناوخته کیږي، کله چې پاخه سړک ته ورسېدو په موټر کې کښېناستو د وړانګې کلي ته مې مخ راواړوه موټر حرکت وکړ او د وړانګې کلی په شنو ونو کې پټ شو .

بازار ته چې راورسېدو د سرحدي په موټرو کې سپاره شوو د سرحد په لورې مو حرکت وکړ، دا ځل راته تګ ډېر ګران وو په هیڅ ډول مې زړه نه غوښتل چې لاړ شم په توله لاره کې په دې سوچونو او فکرون کې وم چې بیا به کله بیرته راځم، زه چې بیرته راشم وړانګه به بیا ووینم کنه ،هسې نه چې زه بیرته راځم هغه یې چاته ورکړې وي، شیطان به رنګ رنګ خبرې راته کولې، زه په دې کشماکش کې وم چې بونډرۍ (سرحد) ته راورسېدو له موټره راښکته شوو.

د افغانستان او پاکستان په ګډه پوله کې مو په پښو مزل وکړ کله چې د پاکستان ملېشې ته ورسېدو تلاشي اخیستل کیده د کوم چا سره به چې شناختي کارډ نه وو هغې ته به یې زیات تکلیف جوړاوه ترڅو دې ته مجبور شي چې یو څو پیسې ورکړي او خوله یې ورخوږه کړي ، زمونږ نه هم تلاشي واخیستل شوه شناختي کارډونه مو ورښکاره کړل او روان شوو.

کله چې له سرحده راواوښتو زاهد وویل چې سیدا به د پیښاور په موټرو کې لاړ شو د کوزېدو څخه به خلاص شو ، ما وویل سمه ده چې ځنګه دې خوښه وي د پیښور په موټر کې سپاره شو او حرکت مو وکړ، له ډیر مزل څخه وروسته کله مې چې سترګې پرانیستې موټر په پیښاور کې د ټل اډې ته نږدې شوی وو ، په پیښور کې د ټل په اډه کې له موټره راښکته شوو ، ما وویل که زندان ته یې راوړم زړه مې ډېر خفه شو ، مخ په وړاندې مو د خپلې کمرې په لور حرکت وکړ

کله چې خپلې کمرې ته ورسېدو زه د ارام لپاره لږ پربوتم، د غرمې ډوډۍ وخت وو ، زاهد د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو ، ما مې خپل موبایل راواخیست چې سیم کارت په کې واچوم ، سیم کارت مې په کې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوه ما چې موبایل چلند کړ زړه مې وار نه کاوه زړه مې غوښتل چې هم دا اوس وړانګې ته ټیلیفون وکړم او له وړانګې سره خبرې وکړم خو چې د مبایل یونټې مې ولیدې په موبایل کې مې یونټې نه وې ،سمدستې راپورته شوم غوښتل مې چې خپله کمره بنده کړم او د مبایل لپاره کارډ واخلم ،خو بیا مې له ځانه سره وویل که زاهد راشي دروازه بنده ووینې وایی به چې حمید کومې خوا لاړو په نه زړه په کوټه کې بیرته کښیناستم ،

زړه مې هیڅ ارام نه کاوه د وړانګې خبرو به مې په مغزو کې انګازې کولې چې ماته یې په روستۍ شپه کړې وې، زه دومره بې فکره او بې سوچه ناست وم چې زاهد کمرې ته راغلی هم وو خو زما دومره پام هغه ته نه وو شوی، زاهد هر څه تیار کړي وو ، را باندې غږیې کړ حمیده وا حمیده !دومره فکرونه چې وهې ځان به هم سپین ږیرې کړې او ما هم دا دنیا غمونه دي پربږده یې ،

...... ما وویل زاهده یو خو ته

زه چې هسې لږ ارام غوندې غلی کښېنم ته راته وایې چې بیا په کومو فکرونو کې تللی یې، زاهد وویل چې راځه ډوډۍ اوخوره ډېرې خبرې پرېږده، په نه زړه پاڅېدم لاسونه مې ووینځل ډوډۍ ته په نه زړه کښېناستم یو دوه خوشنده ډوډۍ مې اوخوړه نور پاڅېدم، زاهد وویل ولې دومره زر پاڅېدې؟ما وویل بس ده هم دومره نور مې زړه ته نه کیږي، زاهد چې ډوډۍ اوخوړه لوښي یې ټول کړل زما خواته راغی راته یې وویل حمیده که د پیسو خبره وي دا دي پیسې خو تا هم له ځانه سره راوړې او ما هم ولې دومره زیات خفه یې؟

کومه خبره خامخا شته چې ته یې له ما پټوې، ما وویل چې زاهده هیڅ خبره نشته د لارې مزل ستړی کړی یم ځکه داسې بې خونده او چرتي درته معلومېږم، له دې وروسته چې ما خپل کار کاوه زما هر یو کار ته به زاهد ښه متوجه وو داسې به یې ځارلم لکه په یوه استخباراتي شبکه کې چې یو چاته دنده وسپارل شي چې دغه سړی به ستا ترځارنې لاندې وي ګوره چې له چا سره کښېني او له چا سره خوراک او څښاک کوي،

. زاهد زه هم داسې له ځارنې لاندې نیولی وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

زمارنګ به له یوې ورځې نه بلې ته بدلون کوه، له یوې خوا د امتحان شپې او ورځې را نږدې شوې وې، له بلې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوه زما په رنګ کې دومره ادلون، بدلون راغلی وو چې زاهد رابانديې د چرسي ګمان وکړ، یو ورځ زه د باندې راووتم زړه مې ډیر خفه وو په سړک باندې تلونکو موټرو کې مې سترګې ګنډلې وې کله کله به مې مخ خپلې کمرې کړکۍ په لور واړاوه ومې لیدو چې زاهد په ډېره بیړه زما په بستره اخته دی، لومړی یې د سر بالښت پورته کړ بیا یې کېښود وروسته یې ټوله بستره پورته کړه خو چې څه یې پیدا نکړه بیرته یې کېښود،
کله کله به یې د دروازې په لوري هم مخ راواړاوه، بیا زما د الماری په لور لاړ زما د جامو بکس یې راکوز کړ ځت په مخ یې ښه تلاشي کړ خو څه په لاس ورنغلل، بیرته یې بکس په خپل ځای کېښود وروسته په خپل ځای قرار کښېناستو، زه هم د باندې په ولاړي سترې شوم کمرې ته راغلم د خپلې الماری په لوري لاړم چې کتابونه راواخلم لږ یې مطالعه کړم،
زاهد په یوه سترګه ما ګوري په بله کتاب، ما هم د کتابونو الماری نه یو کتاب راواخیست او د هغې په لوستلو مې شروع وکړه یو څو پاڼې مې چې ولوستې نور مې ورته زړه تنګ شو کتاب مې بند کړ بیرته مې په الماری کې کیښود ،خپل د جامو بکس مې راواخیست جامې مې ترې راویستې ټولو جامو ته مې یو یو ځنډ ورکړ، وروستې جوړ کالي او جامې مې چې راواخیستې څنګه مې چې ځنډ ورکړ د ځنډلو سره سم یو کاغذ ترېنه لاندې وغورځیدو ،
خو ما هم فکر ورته ونه کړ جامې مې میخ ته کیږی کړې بیرته د بکس په لور راغلم په کاغذ مې یو ځل بیا سترګې ولږېدې کله چې ښهٔ ورته ځیر شوم د کاغذ په سر په پنسل لیکل شوې وو ، (جانه زه له تا سره مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم)کله مې چې په کاغذ دغه جمله ولیده زړه مې په درزېدو شو لاسونه او پښې مې مړه شول دومره وس را
کې نه وو چې کاغذ مې راخیستی وای ما چې کله راخیستو یو ځل به مې زاهد ته وکتل هسې نه چې زاهد
مې ووینې بیا به مې په قراره د لیک په لور لاس وغزوو
د زاهد هم اوس راته پام شوی وو هر څومره خواري مې چې اوکړه لیک په پټه راواخلم خو ونه توانېدم ما به
چې په لیک باندې لیکلي جملې ته وکتل چې پرې لیکل شوي وو(جانه زه له تاسره مینه لرم) له سترګو به
مې لیک ورک شو د لیک په ځای به راته وړانګه سترګو سترګو ته کېده څکه خو مې زړه نه شو کوی چې
لیک راواخلم فکر مې ډېر خراب وو زاهد راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه داسې غلی ناست یې لکه غل ژر
ژر دې کالي سم کړه د امتحانو شپې او ورځې دي، د زاهد خبره نه وه سم د ټوپک ډز وو ریښتیا وه چې زه
دې غلا لپاره ناست وم ،
ما ریښتیا غلا کوله ما دلیک غلا ، د هغه لیک غلا چې ما په خپل بکس کې راوړی وو اوس رانه
غورځیدلی وو خو د لیک پورته کول راته دیوې لویې غلا څخه هم ډېر لوی کار وو خو دا غلا ما په داسې
وخت کې وکړه چې د زاهد راباندې پام شو ، ډېره لویه غلا افسوس چې په پټه مې کړې وآی چې زاهد نه
وای لیدلی زه زاهد ولیدم راته یې وویل څنګه لیک ته په رډو ، رډو ګورې زاهد را ټیټ شو چې لیک
راواخلي خو ما یې لیک د لاس څخه دومره په زوره کش کړ نږدې وه چې لیک مې پرې کړی وای، زاهد هم
حیران وو چې په حمید څه وشول،
په حمید څه شوي، دا دې څه لیک دی، ولی یې دومره په زوره زما د لاسه څخه کش کړ، حمید له ما نه څه
پټوي، لیک مې په جیب کې کېښود زاهد همداسې په رډو ، رډو راته کتل زاهد راته وویل حمیده ته کوم
څه له مانه پټوې ماته نه وایې خپل غم د زما سره شریک کړه که وس مې وي زه به درسره مرسته وکړم که زما
سر دې په کار وي هم زه به یې له تا ونه سپموم ما زاهد ته هیڅ ځواب ورنکړ د ورځې لمن تهوله شوه د شپې
لمن وغوړېده.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زاهد چې د ماخستن ډوډۍ او خوړه سمدستي مې د ماخستن لمونځ وکړ او په خپل ځای ثملاستم، زاهد خپل کتابونه راوخیستل د کتابونو په لوستلو بوخت شو ، ما ته خوب چېرې راتلو کله په یو اړخ اوړم کله په بل د لسو پنځلسو دقیقو لپاره پرمېښۍ وړی وم، ما چې سترګې پرانیستې زاهد ګروپ مړ کړی وو او ویده وو ، زه زر راپاڅېدم له جیبه مې د لیک پاکټ راویست لیک مې د پاکټ څخه خلاص کړ یو په کې لیک وو بل په کې د وړانګې تصویر لومړۍ مې تصویر ته ښه زیر زیر وکتل بیا مې په زړه پورې جوخت ونیو.

د وړانګې تصویر مې سترګو ته نږدې کړ تصویر ته مې خبرې شروع کړې وړانګې، ای وړانګې ته زما یې ته بالکل زما یې که خدای کول ، که خدای راسره مل وو ته به زما وې وړانګې ته هیڅ فکر مه کوه ، وړانګې ای وړانګې ! زه له تاسره دومره مینه لرم چې څه درته وو وایم زما خبرې د وړانګې له تصویر سره دومره په . زوره شوې نږدې وو چې زما په خبرو پسې زاهد له خــوبه ویښ شي

زه هیڅ په ځان نه پوهیدم ډېرې په زوره سره خبرې مې کولې خو مخکې له دې چې زما خبرې نور هم زور واخلي زاهد په کټ کې په اړخ واوښت او ستنګی وکړ زه د زاهد ستنګې د فکر او خیالونو څخه رابهر کړم زر مې تصویر جیب کې کیښود دا چې زاهد ګروپ مړ کړی وو لیک سم نه ښکاریده غلی پاڅېدم ګروپ مې روښانه کړ قرار ، قرار خپل ځای ته بیرته راغلم او د لیک په لوستلو مې پیل وکړ د لیک په سر لیکل شوي وو جانه ای جانه !د جان د نوم په ویلو سره مې بیا وړانګه سترګو ته ودریده وړانګې ډېر عجیبه الفاظ د لیک پر سر لیکلي وو جانه ای جانه ! ما چې لیک لوستو ماویل که پخپله وړانګه راته غږ کوي. زه . دې جانه کلمې د عقل او زړه کش مکش کې اخته کړم

یوې خوا راته مور، پلار ،وروڼه او خویندې سترګو ته کېدې او له بلې د وړانګې سوزوونکي عشق زه داسې کړی وم چې د هغې په مقابل کې ما هیڅ نه شول کولی. یو ځل بیا مې له ځان سره ښه وژړل له ډېرې ژړا وروسته په ځان نه یم پوهېدلی خوب راباندې غلبه کړېوه ویده شوی وم. سهار مې چې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانیستي زاهد له ما څخه د مخه پاڅیدلی وو ما چي ځنګ ته وکتل لیک مي ځنګ کي پروت وو ، لیک مي سره راټول کړ جیب کي مي کیښود زه ډېر سخت وویرېدم ما ویل هسي نه چي لیک زاهد له سر تر پایه . ټول لوستلی وي او بیا یې بیرته زما په خوا کي ایښی وي او ځان یې ناګاره اچولی وي

زه به زاهد ته څنګه سترګي ورغړوم که یې لوستلی وي زه به زاهد ته څنګه ورمخامخ کیږم زاهد به وایي چي حمیده تاخو له ما سره دوستي او ملګرتوب ددې لپاره کاوه زما د فکر کشتۍ د سمندر په څپو کي وه چي زاهد راباندې غږ کړ حمیده نن لکه چي ډېر وختي پاڅېدلی وې؟ ما ویل نه نه یم پاڅېدلی زاهد وویل بیا د څنګه پښې د کټ څخه لاندې ځوړند وې او سر د په بالښت ایښی وو زه په خپل نه ځواب باندې . پیــــښمانه شوم

ځکه ما چي کله لیک پرانیست په کټ کي ناست وم پښي مي له کټ څخه لاندي ځوړند کړې وې ما په لیک کي یوائې د جان کلمه لوستلې وه ، فکرونو پرمخه کړی وم او ویده شوی وم زاهد ته مي وویل یو ځل پاڅېدم خو چي ساعت ته مي وکتل وخت ډېر وو بیرته کټ کي کښېناستم په ځان هم نه یم پوه شوی بیرته اوده شوی وم ، زاهد وویل خا ، خا مینه ما ما ،ستا په شان ډېر مینان په ناستي خوبونه کوي، او د جانان سره په خوبونو کي پټ پټوني کوي،

زه سخت خفه شوم ما خو دا ګمان وکړ چي زاهد خو لیک لوستلی دی ځکه خو یې راته وویل چي مینه ماما زاهد په لمانځه باندي ودرېده، زه د اوداسه لپاره حمام ته لاړم د زاهد خبري مي لا همغسي په مغزو کي انګازي کولې، کله مي چي اودس لمونځ وکړ د چاي څښلو څخه وروسته زاهد وویل زه ځم ښوونځي ته ، ته به لږ په ارام وروسته راشي ما وویل څنګه دومره وختي ښوونځي ته ځي لا خو وخت ډېر دی زاهد وویل چي د کیمیا استاذ راته د نوټ ویلي وو ،

سبا ته وختي راشه زه به نوټ درکړم ما وویل که ناوخته ورشي نوټ در کوی شي ،که وختي ورشي هم، زاهد وویل چي استاذ د څه ضروري کار لپاره په څو ورځو رخصتۍ کور ته ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زاهد ښوونځي ته لاړ ما سره د وړانګې د ليک د لوستلو ډېره انديښنه وه ما څو ځلې ليک راخيستی وو خو لوستلی مې نه وو د لوستلو وخت مې نه وو پيدا کړی زاهد به هر وخت راسره وو ،نن ما ته موقع په لاس راغلې وه ليک مې له جيب څخه راويست خلاص مې کړ زه تر ډېره په دې فکرونو کې وم چې دا ليک به وړانګې په خپلو لاسونو کې نيولی وي بيا به يې سره ټول کړی وي، وروسته به يې په دې پاکټ کې اچولی وي ، ليک مې له پاکټ څخه راويست د ليک په لوستلو مې شروع وکړه د ليک په سر . ليکل شوي وو

جانه ای جانه

له همدې ليکې لاندې ليکل شوي وو

زه له تا سره مينه لرم

جانه سلامونه مې په ځان قبول او منظور کړه، جانه خدای دې وکړي چې ليک ستا سې لاسو ته درشي، نه دې زاهد لاسو ته

جانه خدای شته چې نن ورځ زما لپاره تر ټولو ورځو سخته ورځ ده، ځکه چې زه ستا جامې په خپل لاس تيا روم، او تا رانه نن بيلتون جدا کوي، جانه دومره راباندې ګران يې چې دومره ګرانښت به ما د خپلې مور او پلار هم نه وي ليدلی ،جانه ستا څخه جلا ژوند ماته اسانه کار نه دی، جانه که ته نن له ما څخه ځې، خو ګوره جانه يوه هيله لرم ،زما وروستۍ هيله له تا څخه دا ده چې ما هېره نه کړې، او زما ياد ته د زړه په يو کنج کې ځای ورکړه ،جانه هغه سندره به دې اورېدلې وي چې وايي ،

بيلتون ، بيلتون هـــی ، هـــی يار مـــــانه وړي

زمالدار مانه وړي

زړګی می چوي زما د خوږ زړګي قرار ما نه وړي

هـــی، هـــی يار مــــانه وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

. زما دلـــــــدار مانه وړي

جانه په کومه ورځ چې ته تلې، په هغه ورځ دغه سندره د یوې سیمه ایزې رادیو څخه خپرېده، ما دا ګمان وکړ ما ویل که د راډیو څخه زما لپاره خپرېږي، جانه چې کله مې د ستا جامې په بکس کې اچولې دې ....سندرې دومره ژړولې یم چې

خیر له نورو خبرو تیرېږم، کله چې لیک ولولې ما ته خامخا ټیلیفون وکړه، او دا وعده راسره وکړه چې زه به ستا یم او په ژوند کې به تا هیره نه کړم، یو ځلې بیا وایم جانه ای جانه !زه له تا سره مینه لرم، ستا وړانګه

کله مې چې لیک ولوست د وړانګې هرې خبرې به مې په مغزو کې انګازې کولې زړه به مې بیا بیا غوښتل چې لیک ولولم ما هم لیک بې لوستلو پرېښی نه دی څو څو ځلې مې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند او بیل درد پروت وو کله مې چې ساعت ته وکتل د ورځې لس نیمې بجې وې زه په ځان هم نه ووم پوه شوی چې دا دومره وخت په ما څنګه تیر شو ،
له ښوونځې هم پاتې شوم فکر مې وکړ چې باید هم دا اوس وړانګې ته تیلیفون وکړم ،هسې هم د ښوونځې د تګ نه پاتې شوی یم زاهد هم نشته، هم دا یې موقع ده موبایل مې راواخیست د وړانګې نمبر مې په کې ډایل کړ، د دویم دریم زنګ تېرېدو وروسته له هغې خوا نه نرم پوست او خوږ غږ راغی . الو !الو جانه ! زما چې ژبه بنده بنده کېده غږ کې مې د خوشالې ورځې ژړا ملتیا کوله ورو مې وویل ګرانې څه......څنګه یې ښه خویې
وړانګې بې له ځنډه وویل، شکر دی جانه روغه جوړه یم وړانګې چې زما خبرې واورېدې وړانګه هم په ژړا شوه او ویې ویل :

د ورځې تورې سترګې ګرځم   د شپې په لیو ، لیو اوښکې تویومـــــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما له عمره سره ســــــــمه   میرات شي غمه په خندا دې تېرومــــــــه

ستا یارانه د ونو ســــیوری   کله پر ما کله په نورو خـــــلکو ویـــــــنه
ته به په کوم هیواد کې ګرځې   زه ستا د مخ تصویر په غاړه ګرځومــه
ترڅو به داسې جدایي وي   خوښه دې نه ده چې ځان سور په وینو کړمه

.

ما پرې غږ وکړ، وړانګې هیله کوم بس کړه د خدای لپاره ژاړه مه ،دا زمونږ خپل بخت او قسمت دی،
وړانګې وویل جانه څه وکړم زه نه ژاړم زه ، زه نه ژاړم زړه مې ژاړي ،
په خوله مې لاس کېږدی عالمه

کني ناري راڅخه شي خلک خبره ومه

ما دې وړانګې د ډاډګېرنې لپاره وویل ،وړانګې زه خو دومره لرې نه یم لاړ، نه چا په زوره در څخه جدا کړی
یم زما او ستا په مینه کې څوک خنډ نشته، وړانګه لږه شیبه غلي وه بیا یې وویل، جانه څومره وخت
وروسته به راشې ما ورته وویل که خیر وي څلور پنځه میاشتې وروسته وړانګې یو سوړ اسویلی وکړ او
غلې شوه، بیا یې یو ناڅاپه وویل جانه هغه زما لیک د ولوسته کنه؟ ما ورته وویل بلې ګراني هغه مې دا
اوس ولوست ،اوس هم په لاس کې راسره دی ،د لیک د لوستلو ټوله کیسه مې ورته وکړه ما او وړانګې
ډېرې خبرې سره وکړې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل وړانګې په مبایل کې مې یونتې ختمیږي وړانګې یو اځې وویل ،جانه ګوره چې ما هیره نه کړې ستا د لیدو په هیله کله چې وړانګې اړیکه پریکړه له ځایه پاڅېدم په کوټه کله یوې خوا کله بلې خوا ځم په ژړا مې زړه ښه یخ کړ زه په کوټه کې د کوټې په کونج کې کښېناستم چې د سترګو اوښکې مې وچې کړې او سترګې مې خلاصې کړې بیا پاڅېدم لا دروازې ته نه وم رسېدلی چې له هغې خوا زاهد راغی ، سترګې د زاهد شوې سترګې زما زاهد بې له واره وویل حمیده ! بیا څه درباندې شوي دي دا سترګې دې دا سې سرې اچولې دي؟ زه غلی شوم، زاهد بیا وویل ګوره حمیده دلته یو اځې زه او ته او سېږو نور څوک نشته که ته ما ته هر هغه څه ونه وایې چې تا ځوروي ،نو چاته به یې وایې ته خو یو ځلې ما په خبره پوه کړه چې خبره څه ده، ما بیا هم زاهد ته څه ونه ویل همغسې غلی پاتې شوم ،

اتم څپرکی

ورځې تېرېدې مرګې ته شپې او ورځې لنډې دې، د امتحانو شپې او ورځې تېرې شوې، د دولسم ټولګې نه له خیره فارغ شو ، زاهد کورته په رخصتیو لاړ، زه همدلته پاتې شوم ما نه غوښتل چې د وړانګې په زړه بیا هم مالګې وشیندم زړه مې ډېر کیده خو ما ویل که اوس لاړ شي بیا چې راځې وړانګه به بیا څه کوي ، په وړانګه به څه تیرېږي ،

زه یوه ورځ د باندې د چکر لپاره راووتم ،غوښتل مې چې د لوبو د میدان په لورې لاړ شم ،په لاره کې راسره عبدالله ملګری شو ،عبدالله رانه ډېرې پوښتنې وکړې ،چ ولې په رخصتیو کې کورته نه یې تللی؟ او بل دې رنګ زیات تغیر کړی دی که تا راباندې غږ نه وی کړی خدای خبر چې ما به پیژندلی وای، ما ورته د کورنه تګ ټوله کیسه وکړه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله زما د کیسي په اورېدو زیات خفه شو ، راته یې وویل له نن نه وروسته به ته زما سره اوسیږې، ما چې عبدالله ته هر څه وویل نو عبدالله نه منله زما بستره یې له کمرې راواخیسته ماته یې وویل چې ته د لوبو میدان په لورې درځه زه هم ستا بستره کور ته وړم بیرته راځم، زه د لوبو میدان ته لاړم د کریکټ لوبې ننداره مې کوله چې عبدالله بیرته راغی ،ما او عبدالله تر ډېره د لوبو ننداره وکړه، ماښام نږدې کیدونکی وو چې د عبدالله د کور په لور روان شوو ، کله چې د عبدالله دوی کور ته ورسېدو ما ویل چې عبدالله به اوس د حجرې دروازه بیرته کړي ،خو عبدالله راباندې غږ کړ، راځه اودربېږه مه، په کور کې نور څوک نشته یوازې زه یم یوه مې مور ده او بله کوچنۍ خور زړه نازړه غلی په عبدالله پسې کور ته دننه شوم،
د عبدالله مور مخې ته راغله سترې مشي یې راکړه، ما فکر کاوه چې اوس به له مانه پوښتنه کوي ،چې زویه څوک یې او څنګه راغلی یې ؟خو داسې نه وه عبدالله زما په هکله هر څه ورته ویلې وو ، د عبدالله مور امنې ادې راته وویل زویه ! راځه دلته په کټ باندې کښېنه، د زوې د نوم په اورېدو دومره خوشاله شوم ما ویل که خپلې مور راباندې غږ کړ چې زویه راځه دلته په کټ باندې کښېنه ،ماته مې خپله مور پلار وروڼه او کوچنۍ خور سترګو ته ګډې شوې ، یو یو به مې له سترګو تېرېده زما د فکر مرغه اوس په خوست کې وزرې رپولې ،
چې د عبدالله مور امنې ادې راباندې غږ کړ، زویه کیدای شي زما په لیدو تاته خپله مور یاده شوې وي، خو ګوره زویه ما به هم له خپلې مور نه کمه نه ګڼې، لکه څنګه چې عبدالله راباندې ګران دی او عبدالله ته چې زه په کومه سترګه ګورم همدا شان ته هم راته د عبدالله نه کم نه یې ،د عبدالله ورور نشته دا دی خدای په تیاره ورور ورکړ ،
زه او د عبدالله مور امنه ادې لا په خبرو وو چې د عبدالله خور غږ وکړ ،مورې وا مورې زیمنه په کې وکړم که یخنې په کې جوړه کړم؟ امنې ادې ورغږ کړ پلوشې لورې یخنې په کې جوړه کړه یخنې به روغه وي، ما هیڅ نه شول ویلی زه تر ډېره غلی وم امنې ادې بیا وویل، زویه کله چې عبدالله راغلو راته یې وویل چې هغه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګ تا چې د يوه ښه ميلمه په نوم ساتلی د هغه چرګ وار راغلی ،هغه چرګ حلال کړه هيله ده زويه چې دغه ميلماستيا زموږ څخه قبوله کړې،

ما ورته وويل ادې څه چې تيار وي هغه د يار وي له دې وروست چې تاسې څه خورئ هغه به زه خورم، له تاسو خو زه زيات نه يم د عبدالله مور امنې ادې وويل زويه ! تردرو ورځو پورې خو ميلمه يې له هغې وروسته چې څه وايې موږ يې درسره منو،

ماخستن شو تراوسه د عبدالله خور ماته د سترې مشي لپاره نه وه راغلې، کله چې د ډوډۍ وخت شو د پلوشې مور د باندې لاړه د دروازې سره خوا کې مې لږ پسپسۍ واوريده ،خو پرې پوهيدم نا عبدالله د باندې وراغلو زما په ګمان چې د عبدالله مور امنې ادې پلوشې ته ويل چې سترې مشي ورکړه ،خو پلوشه شرميده ،نه راتله لومړۍ د عبدالله مور ورپسې عبدالله او په وروستيو کې يې خور پلوشه قراره قراره چې ډيره شرميده سترې مه شې راکړه، او زر د باندې لاړه امنې ادې وويل پلوشه لور مې ډيره شرم ګيره ده ،

ډوډۍ راوړل شوه ډوډۍ مو اوخوړه د ځملاستې او د لمانځه لپاره د باندې حجرې ته لاړو، مونځونه مو وکړل او ويده شو سهار چې کله له خوبه راپاځيدم د لمانځه اوداسه څخه وروسته د چای څښلو لپاره کور ته لاړو، کله چې چای څښلو ته کښيناستو عبدالله وويل حميده وروره ستا لپار ما يو کار ليدلی خدای دې وکړې چې هغوی بل کار کوونکې ته نه وي ورکړی، د عبدالله مور وويل زويه څه ډول کار دی ګران کار خو به نه وي؟ عبدالله وويل نه مورې،

اسانه کار دی يواځې به چوکۍ کې به ناست وې لس دولس زره به اخلې د عبدالله مور وويل دا څنګه کار دی حميد زوې خو تراوسه پوهنتون نه دی خلاص عبدالله وويل چې دا کار په پوهنتون پورې اړه نلري ،حميد کمپيوټر لوستلی د کمپيوټر څو پروګرامونه يې ويلي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او عبدالله دواړه د چای څښلو څخه وروسته د باندې حجرې ته لاړو عبدالله وویل زه به د هغه دفتر په لورې لاړ شم کوم دفتر کې چې کار کوونکې ته ضرورت وو زه همدلته په حجره کې کښېناستم کتاب مې له ځان سره ملګری کړ .

نهم څپرکی

کله چې عبدالله بیرته راغلو ما ته یې وویل چې قسمت دې روغ دی.سبا به انشاء الله په خپله وظیفه باندې پیل کوې ما له عبدالله څخه مننه وکړه چې زما په خاطر د ځان دومره په تکلیف کړ عبدالله وویل له نن نه وروسته ته باید ماته د ملګري په سترګه ونه ګورې، د یو ورور په سترګه به راته ګورې نور به ماته د ملګري نه ، نه وایې زه ستا ورور یم او ته زما ،

زه په یونیسیار په مؤسسه کې په دنده وګمارل شوم نبه معاش مې اخیسته، د میاشتې مې دولس زره روپۍ اخیستې، په هغه وخت کې دولس زره روپۍ ډېر شی وو کله به مې چې معاش واخیست د کور لپاره به مې ډېره سودا واخیسته او پاتې ټولې پیسې به مې د عبدالله مور امنې ادې ته ورکړې ،

شپې او ورځې تېرېدې د کانکور ازموینې وخت راورسېد ما هم ثبت نام وکړ، نوم مې ثبت کړ ،د کانکور ازموینه ډېره نبه تېره شوه زه د ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شوم ، زه به سهار پوهنتون ته تلم او د ماسپښین لخوا به خپلې وظیفې ته د پوهنتون د شروع کېدو نه څلورمه ورځ وه خو زاهد تراوسه نه وو راغلی نه یې راته فون کړی وو ، سهار چې کله له خوبه پاڅیدم موبایل مې راواخیست ،یو ځلې مې د زاهد نمبر په کې ډایل کړ وروسته مې زر قطع کړ،

ما ویل راځه د وړانګې نمبر ته فون وکړه هم به ترې د زاهد په اړه معلومات واخلم، هم به مې له وړانګې سره خبرې شوې ،وې وړانګې سره به د زړه خواله وکړم د وړانګې نمبرمې ډایل کړ تر ډېر ځنډه چا موبایل نه پورته کاوه خو وورسته موبایل د وړانګې مور پورته کړ په بنده بنده ژبه مې وویل ســـــ ،

ســـــ،ســـــ سلام علیکم ! له هغې خوا ځواب راغی وعلیکم السلام ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ځوک خبرې کوئ له چا سره مو کار دی ما زر ځواب ورکړ د وړانګې مورې حــــ ، حـــــ ، حمید یم هغې یو ناڅاپه غږ کړ حمیده ! ته څنګه یې حمیده ما دې هرې خبرې ځواب لنډ ورکاوه ورته مې وویل چې شکر دی روغ یم تاسو څنګه یې ـ د وړانګې مور وویل چې نور ټول روغ او جوړ دي خو د کومې ورځې نه چې ته او زاهد پیښاور ته تللي یې ـ له هغې راوروسته وړانګه لوړکې مې روغه نه ده ،

ما چې د وړانګې د ناروغۍ واورېدل په ځان نه یم پوه شوی چې د وړانګې مور به نور څه ویلي وي ما په زړه کې د غم ټکانونه احساس کړل یو ناڅاپه مې پام شو چې د وړانګې مور همغسې نارې وهي ، الو ، الو ! حمیده ! حمیده زویه

په تاڅه وشول خبرې ولې نه کوې و حمیده زویه ما غلي غلي وویل د وړانګې مورې دلته کله کله شبکه خرابه شي اواز دې بند بند کیږي اواز د نه راتلو د وړانګې مور وویل ښه زویه اوس مې خبرې په سمه توګه اورې ما وویل هو اوس دې خبرې په سمه توګه اورم .

د وړانګې مورې وړانګه اوس څنګه ده هغې وویل چې زویه ګذاره کوي دلته خو مو په ټولو ډاکټرانو وګرځوله خو کوم فرق یې ونه کړ زاهد هم ځکه وځنډېده کني هغه به اوس درغلی وای سبا یا بل سبا یې له خیره پیښاور ته درولو ګوندې هلته یې لږ صحت جوړ شي ، د وړانګې مور دې خبرې ما ته زیات خوند راکړ له ځان سره مې وویل چې ما په اسمان غوښته چې خدای په ځمکه راکوي زه به شکر اوباسم که خدای کول وړانګه دیدن هم دلته راپسې راوړي زما او د هغې خبرې ډېرې په اوږدو شوې ځومره چې خبرې اوږدې دې لا خوږېدې ،

کله مې چې اړیکه پرېکړه په کټ کې پرېوتم لاسونه مې ترسر لاندې کړل او سترګې مې د کوټې په چت کې ګنډلې وې د خوشالۍ نه په جامو کې نه ځاییدم نړدې وه چې د خوشالۍ نه مې د خولې چیغې ووځي .

خو چې ساعت ته مې وکتل د پوهنتون د تګ وخت پوره وو زر زر مې کتابونه راواخیستل او د پوهنتون په لورې لاړم په ټوله لار په مزل نه یم پوه شوی کله چې پوهنتون ته ورسېدم د ژب پوهنې بنسټونو استاذ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې ولاړ وو د ټولګي د ننوتلو اجازه مې وغوښته زما په ګمان چې استاذ له نورو محصلینو پوښتنې
. کړې وې کله چې ټولګي ته داخل شوم استاذ وویل: چې د نورو خو وار تېر شو خو یو شاغلی پاتې دی
استاذ وویل: چې حمیده څنګه د ناوخته کړ خیر خو وو؟ ما وویل هسې استاذ لږ ناوخته شوم استاذ وویل
ښه حمیده ته راته ووایه چې د ژبې څو تعریفونه مو کړي وو؟ ما وویل چې استاذ دوه استاذ وویل چې کوم
کوم دي ما وویل ژبه هغه اوازونه دي چې انسانان يې د خپلو افکارو ، خیالاتو د څرګندولو په خاطر په یو
خاص نظم او سیستم کې د خولې څخه راباسي، او په همدې توګه د یو بل سره رابطه پیدا کوي، او بل دا
چې ژبه اقتصادي او میثاقي سمبول دی چې د یوې ټولنې وګړي یې د افهام او تفهیم لپاره استعمالوي،
استاذ وویل: شاباس کښېنه کله چې استاذ په نوي درس پیل وکړ د سره تر پایه د استاذ په یوې خبره هم سم
نه یم پوه شوی چې استاذ څه وویل، ټول فکر مې د وړانګې د راتګ په اړه وو، چې وړانګه راشي زه به
څنګه ورسره وینم که ماته خبر رانکړي ،وړانګه را هم شي، او بیرته لاړه هم شي تر ډېره په همدې فکرونو
کې وم چې ساعت بدل شو، او د لارغوني متون استاذ ټولګي ته راغلو خو زه لا همغسې د وړانګې په
فکرونو کې وم ترهغې چې رخصتي شوه ،
د پوهنتون چې رابهر شوم، د خپلې دندې په لور روان وم چې مور او پلار وروڼه او خویندې مې سترګو ته
ګډې شوې مبایل مې راوخیست د ورور نمبر مې په کې ډایل کړ د دریم زنګ د تېرېدو وروسته مې ورور
مبایل اوچت کړ سلام حمیده وروره ! څنګه یې زما خپل سکه مشر ورور موبایل اوچت کړی وو ما وویل
. خدای دې رضا شي زه رضا یم شپې او ورځې دې تیرېږي
ورور مې ډېرې پوښتنې وکړې د پیسو ، همداشان د درسونو په اړه ما ورته هم ټوله خبره وکړه ورور مې
ډېر خوشاله شو ما ورته وویل په کور کې یې که په کوم بل ځای کې چې له ادې همداشان له کوچنۍ خور
سره خبرې وکړم، ورور مې وویل په کور کې خو نه یم چې کله کور ته لاړم زه به بیا زنګ درته وکړم په خبرو
خبرو کې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم له ورور سره مې اړیکه پرېکړه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دفتر کې ټولو کارکوونکو د ورور په شان سلوک راسره کاوه ټولو باندې ډېر ګران وم، زه په خپل کار باندې مصروف وم چې د مؤسسې مشر راغی راته یې وویل چې زما لپ ټاپ کمپیوټر داسې ویروس نیولی که هغې ته انسټالیشن او پارټیشن وکړې ډېره به ښه وي که کار درباندې ډېر وي سبا ته یې وکړه او که وخت دې پیدا کړ که نن جوړ شي ښه به وي ،
ما ورته وویل: انجینر صاحب بې غمه اوسېږه خپل کار مې ډېر په بیړه بیړه خلاص کړ، د انجینر د کمرې په لوري ورغلم انجینر هم زما هرکلی وکړ راته یې وویل چې څنګه کار دې خلاص کړ ما ورته وویل بلې ،انجینر صاحب راته وویل چې راځه همدلته په چوکۍ کښېنه په ارامه به یې وکړې ما ورته وویل که خوښه دې وي اوس ناوخته دی، یو دوه ساعته وخت نیسي له ځانه سره به یې کور ته یوسم همغلته به یې په ارامه وکړم انجینر هم راسره اومنله کمپیوټر مې په بکس کې کېښود او د خپل کور په لوري روان شوم ،خپل کور خو مې نه وو خو ما دخپل کور نه کم نه ګڼه عبدالله راته ورور ویلي وو ،مور یې راته زوی ویلي وو د عبدالله دوی کور نه لېرې وم، لس دقیقې لاره به راته پاتې وه، چې د ورانګې زنګ راغی زیات خوشاله شوم ،مبایل مې اوکې کړ په قراره ارام غږ راغی، جانه سلام، ما خوله لا خبرو کولو ته جوړوله، ویل مې چې ته څنګه یې، هغې خبرو ته پرې نه ښودم خبره یې راپرېکړه، جانه هیله ده چې د مانه خفه نه وې ،جانه هیله کوم چې بل ډول ګمان ونه کړې جانه زه ویده وم چې تا زنګ کړی وو مور مې خبرې درسره کړې وې ،ما وویل دا خو کومه خبره نه ده،
د نورو خبرو به سره تېر شو ،اوس څنګه یې ورانګې وویل چې څه مې کوې، د حال احوال پوښتنه مې مه کوه ته خو ظالمه چې ، چې ، چــــــــــــ یو ځلې لاړې، بس لاړې زه دې هېره کړم، یو ځل خو به راغلی وای، د کومې ورځې چې له مانه بېل شوی یې ښه ورځ مې نه ده لیدلې، په خوست کې په هر ډاکټر وګرځولم خو دوی څه خبر دي چې زما د بیمارۍ درمل چېرته دي یا له چا سره دي. هسې یې بې ځایه ځانونه ستړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل زاهد خو مې نن مور ته ویل چې سبا به له خیره پیښاور ته ځو ، د پیښاور د نوم په اوریدو زه هم لږ غوندې ښه شوي یم،
لږه طمعه مې پیدا شوې ده، چې یو ځلې خو به دې بیا اوګورم ،ما وویل ګرانې خدای مهربانه دی، ګوندې سره ووینو ، دومره بې صبري مه کوه، وړانګې په داسې حال کې چې په غږ کې اوس ژړا ملتیا کوله، وویل جانه ،ای جانه ته څه خبر یې چې په ما څه تیریږي، په ما څه تېر شول نه یې خبر جانه که خبر شې بیا به راته نه وایې چې بې صبري مه کوه .
وړانګې وویل :

زه د سپرلي دګل تازه وم
ستا په بیلتون کې لکه پاڼه زیړه شــــومه

زخمي زړګی مې د کتو دی
څومره داغونه پرې بیلتون راکــــــړیدینه
تادبیلتون جامې په ځان کړې
بیلتونه غبرګ زامن دې مړه شه .

چاړه راواخله ما حلاله کړه میـــــــــــنه
چې ته غمجن شې ګوندې زه دې هېره شمه

وړانګې دا لنډۍ دومره په سوي غږ کې وویلې چې که بل چا اوریدلی وی د هر لنډۍ په اوریدو به یې له خولې یوه یوه کریغه وتلې واي، ما ځان ډېر ټینګ کړی وو، یو خو لاره وه او بل کور ته روان وم، ما وویل وړانګې اول زه هم یو څه خفه شوم چې مور د راته وویل چې وړانګه لورکۍ مې ناروغه ده وروسته خوشاله شوم، وړانګې یو ناڅاپه وویل چې څـه ، څـه ولی خوشاله شوې ما وویل خوشاله په دې شوم چې مور د راته وویل چې سبا یا بل سبا یې هلته پیښور ته درولو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې زه تاته ډېر شرمنده يم چې ته له ماسره دومره مينه لرې چې اوس پېښور ته د ناروغى د درملنې په پلمه راروانه يې خداى دې وکړي چې زه او ته په خپله هڅه کې بريالي شو وړانګې وويل چې آمين ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې او سره رخصت شو کله چې کور ته ورسېدم عبدالله هم راروان وو لږ هغه ته تم شوم ترڅو چې عبدالله راورسيږي او يو ځاى به کور ته د ننه شو ،

عبدالله چې راورسېد کور ته يو ځاى دننه شو امنې ادې سپيلنې راته لوګې کړل شکر خدايه چې د عبدالله زوي مې ورور نه وو خداى په تياره وروړ ورکړ زه هم د عبدالله امنې ادې او پلوشې خور سره زيات خوشاله وم ما بيخې دا احساس نه کاوه چې دوې پردې دې ځکه چې ښنګه يې عبدالله ته کتل همغه ډول يې ماته هم کتل د شپې مو ډوډۍ يوځاى اوخوړه او د خوب کولو لپاره حجرې ته لاړو عبدالله ډېر زر ويده شو زه کله په يو اړخ او کله په بل اړخ اووښتم کله کله به ترډېره په دې فکرونو کې وم که وړانګه پېښور ته راهم شي، زاهد يې کوم بل لور ته بونځې هسې نه چې هغوى راشي او ماته فون ونه کړي وړانګه بې ديدنه رنځوره رانه لاړه شي،

زه وم، د وړانګې يادونه وو ، او ځلور کونجه کوټه وه، کله، کله به مې له جيب نه د وړانګې تصوير راوخيست ،او د مبايل په رڼا به مې ښه په ځير ځير ورته وکتل. وړانګې ته خداى ډېر ښائست ورکړى وو ، دنګه پوزه نرۍ وريځې، وړانګين مخ دلوړه ونه تر ډېره مې د وړانګې تصوير ته کتل ، په کتو کتو کې ويده شوى وم ،سبا چې عبدالله راباندې غږ کاوه عبدالله له ځانه سره يو ډول غلې غلې خندا کوله غلى به له ځان سره موسکى شو ،

حميده وروره پاڅه د لمانځه وخت دى مونځ درڅخه قضاء کيږي، زه زر پاڅېدم اودس مې وکړ خو زما له ياده وتلي وو بيګاه چې ما د وړانګې تصوير ته کتل په کتو کتو کې ويده شوى وم، تصوير رانه کټ کې غورځيدلى وو ، زر زر د کټ په لورې راغلم عبدالله په هر څه پوه شوى وو زه يې د سترګو په کونجونو ځارلم زه څه خبر وم چې د وړانګې عکس د عبدالله لاس ته ورغلى ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه کله عبدالله ته مخ ورواړوم بیا ژر ،ژر کمبله کله یوې کله بلې خوا واړوم راواړوم د کتې بالښت مې پورته کړ د هغې لاندې مې وکاته د هغې لاندې هم نه وو ماغوښتل چې د کتې لاندې مې یو ځلې سرپسې دننه کړې وای چې وو یې ګورم ما چې کتې ریجایي پورته کړه ،عبدالله راباندې غږ کړ حمیده څنګه د اسې غلې غلې پلټنه کوې لکه غل ؟څه شی درنه ورک دی؟زه ورخطا شوم وه مې ویل نه څه ، څه څه نه دي رانه ورک بیګاه چې ویده کیدم خت (کالي) مې نه وو یستلی همداسې ویده شوی وم قلم رانه ورک دی ،

ما ویل په کتې کې به رانه غورځیدلی وي، عبدالله غلی شان موسکی شو ، راته یې وویل ته دیخوا راشه یو قلم خو ما هم پیدا کړی دا خو به نه وي، زه په سستو قدمونو د عبدالله په لور و روان شوم ورته مې وویل تا کوم قلم پیدا کړی ؟عبدالله وویل ته خو یو ځلې کښېنه څه درنه تښتم خو نه د عبدالله سره ، څنګ ته کښېناستم عبدالله وویل لومړی راته د قلم نښې او نښانې ووایه چې قلم دې څه ډول رنګ لری زه غلی شوم ځکه له ما نه خو قلم نه وو ورک د ورانګې تصویر رانه ورک وو ورته مې وویل عبدالله رنګ یې څه کوې ته یو ځلې قلم راوښایه که زما قلم وي وبه وایم چې زما دی که زما نه وي وبه وایم چې نه دا زما قلم نه دی ،عبدالله لومړی یو قلم له جیبه راویست چې دا خو به نه وي ؟ما وویل نه ما غوښتل چې پاڅم عبدالله د لاسه ونیوم راته یې وویل کینه یو بل مې هم پیدا کړی عبدالله څنګ جیب ته لاس کړ په قراره ، قراره یې راویست نه ګورم چې د ورانګې تصویر په لاس کې ورسره دی رنګ مې تک زیړ لکه کورکمان وتښتېده خوله مې وچه شوه ،

په امبور به هم زما د خولې څخه خبره نه وی راویستلی زما په خوله کې چې کومې لاړې وې سره سرېښ شوې وې په ډېره سختی مې له ستونې تیرې کړې، زه د عبدالله نه سخت خفه شوم ما عبدالله ته دروغ ویلي وو چې له مانه قلم ورک دی عبدالله وویل ستا نه لکه چې دغه قلم ورک شوی دا ډول قلم خو ما تر اوسه نه وو لیدلی دا څه ډول لیکل کوې ما خو هسې هم خبرې نه شوې کولی خو د عبدالله د خبرې نور هم پسې خراب کړم په ډېره سختی مې وویل عبدالله بخښنه غواړم ام ، ام همدغه قلم له مانه نه ، نه همدغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر له مانه ورک دی عبدالله چې زه ورخطا ولیدم نورې خبرې یې ونه کړې تصویر یې راکړ یوائې دومره یې وویل چې بل ځای فکر کوه چې درنه ونه غورځیږي.
عبدالله پسې زیاته کړه ښه اوس راته ووایه چې دا د کومې شمعې تصویر دی چې تا یې لمبو ته ځان نیولی زه چې هرڅومره ټینګ شوم چې عبدالله ته بۀ دزړه حال نه وایم خو دده ډیر ټینګار مجبور کړم چې شوې خبرې ورته وکړم عبدالله وویل ته چې د خپل وروړ نه خبره پټه ساتې نو چا ته به یې وایې له دې خبرې مجبور شوم چې د الف نه تر یاء پورې ټولې خبرې عبدالله ته وکړم.
عبدالله ته مې ټوله کیسه وکړه دومره مې هم ورته وویل چې نن ورځ هغه شمعه چې ماییې ځان لمبو ته نیولی او زه په هغې ځان قربانه وم هغه شمعه نن د ناورغۍ په پلمه زما دیدن ته د افغانستانه را روانه ده هیله لرم چې دهغې په لیدو کې له ما سره مرسته وکړې عبدالله وویل زه بۀ څه ډول مرسته وکړم زه یې چې کولی شم زما سر له تانه قربان ما وویل کیدای شي چې دوی راشي ماته تلیفون وکړي دوي به شپې او ورځې زمونږ په کمره کې کوي که ته دومره مهرباني راسره وکړې چې زه هغوی دلته د څو شپو د تېرولو لپاره راولم که تاسو ته تکلیف نه وي عبدالله سخت غصه شو او ویې ویل خپل کور دننه د تګ څوک اجازه نه غواړي چې بیا درنه دا ډول خبرې وا نه ورم .
مونږ چې د چای څښلو لپاره کورته لاړو له چای څښلو څخه وروسته مو امنې ادې نه دعاګانې واخیستې او خپلو کارونو ته روان شو زه لومړی لاړم پوهنتون ته او د ورځې ۱۲:۳۰ بجې وې چې له پوهنتونه رخصت شوم سیده لاړم د یونیسیار دفتر په لورې هلته رارسېدو سره سم راته زاهد تلیفون وکړ سلام حمیده ! چیرته یې؟ په کمره کې خو نه ښکارې ما ورته وویل بس څو شیبې صبر وکړه زه درغلم زه دومره خوشاله وم له زاهد مې پوښتنه هم ونه کړه چې څنګه له خیره راورسېدی کوم تکلیف بۀ په لاره کې درته نه وو.
اړیکه مې پرې کړه زر زر مې عبدالله ته زنګ وکړ عبدالله تلیفون پورته کړ ورته مې ټوله کیسه وکړه چې زاهد او زما مینه دواړه راغلي په کمره کې دي زمونږ کمرې ته ځان راورسوه زه هم د مؤسسې دفتر کې یم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رسیږي زه هم د رسیدی شم عبدالله وویل سمه ده ببغمه او سه اړیکه یې پرې کړه دفتري کار را څخه نن پاتې شو په بیړه راووتم له سړکه مې یوه ټکسي په کرایه کړه او سیده خپلې کمرې په لورې لاړم کله چې ورسدیم عبدالله له ما څخه مخکې هلته ولاړ وو ما ټکسی والا ته پیسې ورکړې زه او عبدالله په بیړه دویم پوړ ته پورته شو کله چې خپلې کمرې ته ورسیدو عبدالله لږ پښه نیولی شو پښه یې ونیوله زه کمرې ته ورد ننه شوم ما زاهد سره ستړي مشي وکړه ما چې کله د کټ په لورې سترګې واړولې وړانګه په کټ پرته وه .
وړانګې غلې غلی ځګیروی کاوه د وړانګې هر ځګیروي زما په زړه کې کرښې ایستې زاهد ته مې وویل زاهده نورې خبرې به بیا وروسته کوو خو اوس زما سره مې ورور راغلی د باندې ولاړ دی زاهد وویل کوم ورور ما وویل عبدالله ورور زاهد وویل هغه د څه لپاره راغلی ما ورته وویل چې ولی ته کمره نه وینې یوه بستره کمه ده زاهد وکتل او ویې ویل چې اوه سمه ده زما بیخي پام شوی نه دی د ستا بستره چیرې ده ما وویل چې په کومه ورځ چې ته لاړې په همغه ورځ زه د باندې راووتم روان وم د لوبو میدان ته چې له عبدالله سره مخامخ شوم عبدالله زه خپل کور ته بوتلم اوس له عبدالله سره په کور کې یو ځای اوسیږم عبدالله د دې لپاره راغلی چې تاسې دا شپې همغلته تېرې کړی نه دلته ما او زاهد خبرې هم کولې او قرار قرار د باندې روان وو .
زاهد او عبدالله دواړو ښه ستړي مشي سره وکړه ما عبدالله ته وویل چې ته او زاهد درځئ کور ته وړانګه اوس ویده ده هر کله چې ویښه شي زه او وړانګه به وروسته درشو اوس یې ویښول مناسب نه بولم .
زاهد چې ډیر ستړی وو نه او نو یې ونه کړل او د عبدالله سره روان شو ،ما دروازه پورې کړه قرار د وړانګې خواته ورغلم د کټ په بازو کښېناستم، وړانګې اوس هم غلی غلی ځګیروی کاوه، ما چې زړه هر څومره د کانې کړو بیا مې هم زړه تم نشو کړای له سترګو مې مرې اوښکې راتویې شوې او ګریوانه ته لاړې له ځانه سره مې وویل ریښتیا چې سپوږمۍ یې، ستا نوم وړانګه دی ،په ریښتیا چې وړانګې شیندې، زه ستا تماشه کوم، ته رڼا او وړانګې شیندې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه يو نابلده لامبوزن يم، لامبو وهم، لامبو مې نه ده زده، او ته زما لارښود يې، ته لکه ورځ روښانه ځلېږې ،زه لکه غمجنه شپه ،ته زړونو ته خوشالي ورکوې ،که هر څومره غمجن ستا مخ ته اوګوري غم او فکر به يې ورک شي، ته غمجنو ته خوشالي ورکوې، زه تر ډېره له ځان سره اخته وم، زړه مې صبر ونه کړ، که تاسو يې بې ادبي نه بولې ،غلی لکه غل ورتېتې شوم ،د وړانګې په مخ مې شونډې کېښودې او ښکل مې کړه، د وړانګې پرمخ ګيډۍ ، ګيډۍ زلفې پرتې وې. آه څه د خوند ډکه شيبه ده ،
وړانګې چې دواړه لاسونه يې په کمبله کې پټ کړي وو لاسونه يې له کمبلې راوييستل ځان يې وغزاوه لکه يو ښه ستړی کارګر چې ښه ستړی وي لا يې سترګې نه وې پرانيستې، په سترګو کې يې سوک واهه او غږ يې کړ ،زاهده وروره حميد ته به دې زنګ نه وي کړی ؟کله يې چې د خپلې پوښتنې ځواب وانه وريده ،سترګې يې پرانيستې چې زه يې ځان سره خوا کې ناست وليدم، هکه پکه شوه په خپلو سترګو يې باور نه کيده، په سترګو کې يې يو ځل بيا سوک وواهه، ما ته يې په ځير ځير وکتل بې اختياره يې وويل حميده زما جانه دا خوب وينم که ريښتيا دي ؟
بې اختياره يې زما په غيږ کې سر کېښود تر ډيره يې وړې سلګۍ کولې ،وروسته يې سر راپورته کړ او ويې ويل ته کله راغلی يې او زاهد څه شو ؟ما ورته د زاهد ټګ کيسه وکړه او ورته ومې ويل چې زه وختي راغلی وم ته ويده وې د وېښولو زړه مې درباندې ونه شو ، تا خپل ځان د خوب دنيا ته سپارلی وو زلفې د پرمخ خورې ورې پرتې ما ستا ښکلي مخ ته کتل زه ستا ښکلا مست او له ځانه پردی کړی وم مګر افسوس چې دا وخت ډېر پاتې نشو ته لکه د سهار دلمر وړانګه چې غلی کوټې ته رادننه شي راوېښه شوې ما له تا نه په ناخبرۍ کې يوه...... زه غلی شوم وړانګې وويل ولې غلی شوې ولې د خبره نيمګړې پرېښوده ماوو يل لومړی راته بخښنه وکړه بيا به درته خبره وکړم وړانګې وويل جانه دا ته څه ډول خبرې کوې ولې داسې وايې زه او ته به دې يو بل په خطاييو پسې نه ګورو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دي خبله خبره وکړه چې څه خبره ده ما وویل ته چې کله ویده وې زه ستا سر ته ترډېره ناست وم صبر مې ونه شو لکه عــــــ ، عــــــ غل راتیټ شوم او ، او ، لا ، لا تانه مې مچکې واخیسته ،وړانګه وشرمیده سر یې ټیټ کړ تر یوې شیبې پورې زه او وړانګه دواړه چپ وو ، چې د زاهد زنګ راغی سلام حمیده ولې دومره وځنډیدې، ما ورته وویل زاهده بس دادی درغلو وړانګه تر اوسه ویده وه، اوس له خوبه ویښه شوه ، زاهد وویل سمه ده زر راځی،زاهد اړیکه پریکړه وړانګې ته مې وویل زر کوه چې روانیږو هسې نه چې زاهد راباندې شکمن شي ،

زه او وړانګه دواړه په موټر کې کښېناستو او د عبدالله د کور په لور روان شوو دا زما لومړی ځل وو چې د وړانګې سره څنګ په څنګ کښېناستم که تاسو چیرې مینه کړې وي او یا چا درته ویلي آیا له دې نه به د خوشالۍ ځای چیرته وي چې عاشق او معشوق دواړه سره څنګ په څنګ له ډېرې جدایي څخه وروسته یو ځای ناست وي ما ته خو له دینه بله لویه خوشالي نشته زه وړانګه دواړه د عبدالله کور ته ورسیدو چې ما اوس خپل کور ګڼلو موټروان ته مې پیسې ورکړې چې کله دروازې ته ورسیدو وړانګې ما ته کتل چې حمید به اوس رانه ګرځي او د حجرې په لور به ځي ،

زه وړانګې ته مخکې شوم وړانګې ته مې وویل راځه ، راځه دا داسې دی لکه زما خپل کور هغوی ما ته وروور ویلي کله چې انګړ ته ورسیدو پلوشې غږ کړ ادې وا ادې هغوی راغلل پلوشه مخې ته راغله لومړی ما ته ستړې مشي راکړه وروسته له وړانګې سره غاړه غاړې شوه وړانګې پلوشې ته غاړه ورکړه، دلته به ما ویل چې اخ بختورې په لومړي ځل یې تاته غاړه درکړه دا څومره بختوره یې چې وړانګه په غیږ ستړې مشي درسره کوي،

پلوشې او وړانګې په ولاړې خبرې کولې چې امنه ادې هم راغله او غږ کړ حمیده زویه ! زما خو دې زړه پښنو ته او غورځاوه ما ورته ویل څه درباندې شوي نه وي عبدالله ځوی مې او بل انډیوال دې راغلل ته ورسره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې د عبدالله زوې نه مې پوښتنه وکړه چې حمید دې څه کړ هغه راته وویل دوی لږ وروسته راځي خو زما زړه نه منله خو ښه شوه چې راغلې ،

امنې ادې وړانګې ته سترې مشې ورکړه په انګړ کې تیار ځایونه اچول شوي وو هلته کښېناستو ، زاهد او وړانګې ډوډۍ نه وه خوړلې دوي ته یې د ډوډۍ بندوبست نیولی وو ښه ډوډۍ یې ورته تیاره کړې وه د یو شي کمی هم نه وو پکې زاهد او عبدالله د باندې په حجره کې ناست وو زما د وړانګې نه زړه نه کیده ، وړانګه ډېره خوشاله معلومیده موږ لا په خبرو بوخت وو چې عبدالله پیغام راولیږه سلام وروره د وړانګې . په لیدو دې موږ هیر کړو

د باندې حجرې ته راشه زاهد درباندې پوهه نشي ریښتیا چې دوه میلمان سره یو ځای شي په نورو خلکو د ړندو ګمان کوي زر حجرې ته راشه ستا ورور عبدالله زه هم زر زر پاڅیدم غوښتل مې چې حجرې ته لاړ شم د امنې ادې او پلوشې نه مخکې را باندې وړانګې غږ کړ په خوله کې یې د جان نوم راخیستی وو خو زر یې خوله بنده کړه بیا یې وویل حمیده چیرې ځې؟ ما ورته وویل چې ځم حجرې ته تاسو په خپلو کې خبرې او .خولکت کوئ

کله چې حجرې ته راغلم عبدالله به پټ پټ له ځان سره موسکی شو غلي غلي به یې ماته راکتل موږ په خپلو کې په خبرو بوخت وو چې پلوشې راغږ کړ عبدالله وا عبدالله ډوډۍ تیاره ده عبدالله وویل سمه ده دادی . درغلم پلوشې خورې

ډوډۍ راوړل شوه ډېره خوندوره ډوډۍ وه دومره خونده وره ډوډۍ ما هیڅکله نه وه خوړلې د ډوډۍ خوړلو وروسته زاهد وویل چې عبدالله جانه کوم ډاکټر به روغ وي چې خور مې ورولم؟ عبدالله لږ شانتې غلی وو بیا یې وویل چې رضوان الله خټک ته به یې ورولو ډېر پوه او هوښیار ډاکټر دی رضوان الله خټک ته د ورتګ پرېکړه وشوه په هماغه ورځ خو نه ورغلو سبا سهار څلور واړه د رضوان الله خټک د شخصي

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلینیک په لوري وخوځیدو . مونږ چې هلته ورسېدو ډېر بې روبار او رش وو تر سبا ورځې پورې به هم مونږ ته نوبت نه وای رسېدلی .
زه زیات خوشاله وم ماویل چې شکر دی چې رش (ګڼه ګوڼه) زیاته ده وړانګه به د یوې شپې نه زیاته راسره پاتې شي خو عبدالله وویل خفه کیږئ مه نوبت اسانه دی زه ورسره پیژنم له ټولو نه به مونږ مخکې کې کړي عبدالله چې روانېدو غلی مې پسې غږ کړ ورته ومې ویل دا ته څه کوې پرېږده چې وځنډیږي یوه شپه چې اضافه ورباندې وشي هم ښه ده عبدالله وخندل او ویې ویل ما ددې لپاره فکر کړی ما وویل څه ډول فکر عبدالله وویل چې هغه به وروسته درته ووایم او روان شو زه هم غلی شوم نور څه مې ونه ویل عبدالله زر بیرته راغلی یو څو دقیقې لا نه وو ولاړ په دروازه کې غږ وشو چې د عبدالله په نوم څوک شته عبدالله غږ وکړ بلی شته کله چې کلینیک ته داخل شو له معاینې څخه وروسته ډاکټر صاحب وویل چې کومه ناروغي نه لري خو یوه ناروغي چې زه یې له نورو ناروغیو سخته بولم هغه تشویش او فکر کول دي ستاسو ناروغ تشویش او فکر ته مه پریږدئ.
تاسو باید د هغی پام ډېر غلط کړئ ستا سو ناروغ تشویش او فکر تر دې ځایه رسولی او بل کمزورې شوې زیاته ده زه بۀ درته دوا ولیکم ډاکټر دوا راته ولیکله زه او عبدالله په دوا پسې لاړو وړانګه او زاهد د باندې د ناروغانو په تم ځای کې کښېناستل مونږه چې کله دوا راواخیسته د کور په لور روان شو کله چې کورته ورسېدو زاهد وویل که خوښه مووي راځئ چې د پوهنتون په لوري لاړ شو عبدالله خو ورسره وومنله چې خنګه چې ستا خوښۀ وي همغسي زما خوښۀ خو زه ترې انکاري شوم ورته مې وویل زه به دفتر ته لاړ شم د انجینر صاحب کمپیوټر مې راوړی هغه بۀ هم راسره یوسم څو ځله مې له ځانه سره یووړ ،
خو انجینر صاحب به نه وو راغلی زاهد هم نوره راسره ټینګ نه شو زاهد او عبدالله دواړه د پوهنتون په لوري لاړل زه یوازې د خپلې مینې په خاطر ترې پاتې شوم ما ویل راځه چې یو ملټ یې خوا کې وې هم بس ده خدای خبر بیا بۀ کله سره وینو ریښتیا چې د مینې نه خوږ سپیڅلی او په زړه پورې بل شی نشته ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریښتیا چې مینه دهغه ریښتینو رښاوو څخه دی چې د روحونو پیوستون یې په رښا کې وجود مومي ریښتیا چې مینه هغه نه اټکل کیدونکی احساس دی چې تر نن ورځې پورې نه چا ښکاره کړه او نه یې څوک ښکاره کولو لپاره الفاظ لري ،زه ډېر په ماتو ګوډو پښو کورته دننه شوم وړانګې چې زه یوا ځې ولیدم زیاته خوشاله شوه د غرمې د ډوډۍ وخت وو ، د عبدالله مور امنې وویل چې د ډوډۍ وخت دی عبدالله او دوړانګې لورکۍ ورور په کومه لاړل ؟تاسو ته ډوډۍ راواخلم که هغوی ته انتظار کوی؟ ما سمد ستي عبدالله ته فون وکړ ورته مې وویل چې تاسو دډوډۍ لپاره راځی که مونږه ډوډۍ وخورو ؟ عبدالله دیوې شیبې لپاره غلی وو ،د زاهد سره یې څه وویل بیا یې وویل نه تاسو ډوډۍ وخورئ موږ ډوډۍ همدلته خورو ما, وړانګې,پلوشې او امنې ادې یو ځای ډوډۍ وخوړه، له ډوډۍ خوړلو څخه وروسته مې وړانګه په اشاره کې پوهه کړه چې زه حجرې ته ځم ته راپسې راشه،

امنې ادې ته مې وویل چې زه به حجرې ته لاړ شم هلته به لږ ارام وکړم، زه چې پاڅیدم وړانګې هم وار خطا نکړ هغې سم دستي وویل زه هم درسره ځم حجره به هم ووینم لږ به مې پام هم غلط شي او دخوست خبرې به هم درته وکړم، ما هم ددې لپاره چې امنه ادې او پلوشه راباندې پوهه نشي ما وویل وړانګې ته ناروغه یې لږ ارام به وکړې، وړانګې وویل نه اوس روغه یم زه او وړانګه د حجرې په لورې راغلو کله چې د حجرې په دروازه باندې داخل شوو وړانګه رانه مخکې شوه ماته یې مخ راواړوه زه مخ پر قبله روان وم وړانګه په شا روانه وه ماسره یې خبرې کولې غلی غلی قدم یې پورته کاوه ماورته وویل هسې نه چې پښه د زمکې سره ولږیږي ونه غورځې ،

وړانګه همغسې په شا روانه وه او سترګې یې په ما کې ګنډلې وې خبرې یې کولې زما خبره ریښتیا شوه یو څو قدمه چې نوره هم لاړه د چیلکې پونده یې ورغبرګه شوه ،کله چې غورځیده لاسونه یې زما له غاړې تاؤ کړل غورځیدلو ته خو ما هم نه پریښودله، خو ما چې ځان د هغې نیولو ته برابراوو نو هغې مې وړاندې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه په غاړه کې واچول تا به ویل که وړانګې په رضا پونده په ځمکه ووهله وړانګې تر ډېره سر زما په ټټر پورې جوخت نیولی وو،

وړانګې زما په ټټر پورې سر داسې ټینګ نیولی وو لکه یو ماشوم چې په ژاړه د مور غېږې ته په ارمان ورولوېږي تر ډېره زما او وړانګې ترمنځ چپه چوپتیا وه ما نور هیڅ شي او ازنه اوریده بغیر زما له ساه څخه پرته چې په شور کې دی ټوپونه وهي نور ټول ځایونه چوپتیا نیولي وو تا به ویل که دوی ټول زمونږ ننداره کوي ،نه پوهیدم چې ولی نه شم کولی چې زړه قرار ونیسم ،نه پوهیږم چې ولی مې زړه هر درب لړزوي، نه پوهیږم چې ولی سرتر پښو لړزې اخیستې یم ،نه پوهیږم چې ولې مې شیبه په شیبه د زړه ناقرارې زیاتیږي، د روح په ژورو کې مې یو مرموز غږ پرله پسې غږیږي،

او وایي چې ځوانه نن خو د خپل محبوب سر په ټټر پورې جوخت نیولی که سبا درنه جدا شي بیا به څه کوې ما ټکان وخوړو دوړانګې سرمې په دواړو لاسونو له ټټر څخه راپورته کړ، وړانګې سترګې تکې سرې اچولې وې اوښکې یې د ملغرو په څیر په مخ روانې وې ،ما وړانګې ته د تسلې په دود وویل وړانګې هیله کوم ژاړه مه، سترګې دې پاکې کړه په ژړا هیڅ نه کیږي، وړانګې په ژړا کې وویل جانه که په ژړا څه نه کیږي،ته ماته وایې چې سترګې پاکې کړه خیر زه ، زه خو به –زه خو به سترګې پاکې کړم خو تا –تا بیا ولې سترګې سرې اچولې ته–ته–اخیر ته ولې ژاړې چې ماته وایې ،

وړانګې ژاړه مه په ژړا څه نه کیږي زه غلی وم وړانګې بیا وویل جانه !–ای جانه ! زما–زما د زړه څخه د غمونو د کمیدلو یو ته یې چې که–که هر څومره غم مې په زړه وي جانه چې تاووینم هرڅه مې هېر شي او بله جانه همدا ژړا ده چې د غمونو په کمیدو کې راسره مرسته کوي زه او وړانګه تر ډېره همغلته ولاړوو وروسته وړانګې د حجرې څخه دوې چوکۍ راوخیستې په یوه باندې زه او په بله بلاندې خپله وړانګه مخامخ راته کښېناسته ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه به په خبرو خبرو کې په ژړا شوه کله چې پاڅیده کورته تله نو مخ یې راواړوو راته یې وویل جانه هغه زما تصویر درسره شته که غورځولی دې دی ته یې په جیب کې ګرځوې که سوزولی دې دی، ما وویل ګرانې ته وو ایه چې مابه غورځولی سوځولی وي که راسره به وي وړانګه موسکی شوه څه یې و نه ویل ما له جیبه تصویر راویست وړانګې ته مې ورښکاره کړ، وړانګې چې تصویر پرهمغه شان تروتازه ولید چې څو مره ښه یې ساتلی زیاته خوشاله شوه او غلي، غلي قدمونه یې پورته کړل ما بیا ورباندې غږ کړ وړانګې ! ای وړانګې ! وړانګې چې مخ راواړاوه ما د وړانګې تصویر شونډو ته نیږدې کړ او ښکل مې کړ وړانګه غلي شان موسکی شوه او کورته دننه شوه.

وړانګه چې کورته دننه شوه زړه مې ډیر تنګ شو یوه شیبه مې زړه د وړانګې څخه جدا یې نه غوښتله وړانګه اوس له مانه ډېره لرې نه ده یو اځې دکور په دیوالو رانه پناه ده دهغې هره خبره مې په زړه د سپوږمې د وړانګو په څیر د خنجر په څیر لګیږي د وړانګې هغه خبره خو مې بیخي زیات زړه تخنوي چې جانه ای جانه زه له تاسره مینه لرم یوه شیبه خو مې له ځانه سره غلي غلي وژړل ما ویل وړانګه خو دا دوه شپې دلته ده سبا یا بل سبا به ځي بیا به څه کوم.

د وړانګې بیلتون اوس راته ډېر سخت وو له ما یې هرڅه اوس هیر کړي وو کله به مې سر په زنګون کیښود کله به پورته شوم په حجره کې بهٔ مې قدم واهه زړه مې هیڅ قرار نه کاوه یو ځل بیا په دواړو پښو کښېناستم سر مې د زنګنو په منځ کې کیښود بې اختیاره مې دخولې دا لنډۍ را بهر شوې.

زړ مې نري درزونه وکړل — لکه دیوال چې زلزلې وهــــــــــلی وینه
زړه مې دوراني کلا برج دی
دغم چنچڼي په کې ځــــالي جوړوینه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنور چې تود شي اخر سوړ شي زړه چې مين شي هميشه لمبې وهينه
مينې دې دا سې ليونی کړم لکه سوالگر ديوال ته شپې سبا

کومه
.

ماته به د وړانگې سپوږمۍ ته ورته خيره، لمر ته ورته تندی ،له نشې ډکې سترگې ،پسرلي ته ورته موسکا ، تکې توري شپې ته ورته زلفې ،له خماره ډک بانوگان سترگو سترگو ته کيدل يوه شيبه مې هم له زړه او ذهنه ايخوا ديخوا نه کيده وړانگې زه د ژوند په معنی پوه کړم وړانگې ماته مينه اوښوده وړانگې زه د ژوند په خوږو ترخو پوه کړم زه لا په همدې سوچونو کې وم چې عبدالله او زاهد دواړه حجرې ته را دننه شول ما جيب ته لاس کړ دسمال مې راويست سترگې مې پاکې کړې خو بيا هم زما سرې سترگې دوي وليدې که له اوښکو مې پاکې کړې هم له زاهد نه عبدالله پوښتنه کې مخکې شو او ويې ويل حميده بيا دې سترگې ولې سرې دې خير خو دی؟ ما يواځې وويل خير او خيريت دی عبدالله وويل چې خيرا و خيريت وي زه ستا سرې سترگې نه شم ليدی ولې ژاړې ما دا ځل ورته سرخوږي پلمه کړ چې سرمې هم خوږيږي او بيگاه شپه مې خوب هم نه دی کړی عبدالله غوښتل چې نور څه هم ووايي خو ما سترگې ورته ټينگې کړې چې گني زاهد دی پوه بۀ شي عبدالله سمدستي د خپلو ټولو پوښتنو ځواب پيدا کړ غلی شو نور يې هيڅ ونه ويل.

لسم څـپرکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړانګې سره مې دا خو شپې ډېرې ښې تيرې شوې هيڅ په ځان نه يم پوهيدلی چې دا درې څلور ورځې ځنګه تېرې شوې لکه يو ساعت دا سې ، شپې وې چې د ژوند ټولو خوږو اوترخو نه ماته زياتې بختورې وې، نن هغه سهار راغی چې وړانګه به بيا رانه دخوست د ښکلې سيمې په لور يوسي خو مګر افسوس چې دا ښکلی سلوک ،او د زړه رپيدل پای ته ورسيدل ، د سترګو جنګ خلاص شو ، دوړانګې په هره خبره کې هرڅه وو اررزو وه ، مستي وه ، ځواني وه، هيله وه ، جذبه وه ، فکر او خيال وو ، مينه وه او بيا هم مينه ، خدايه تا په دنيا کې هر څه پيدا کړي تاسره ديو شي کمی هم نشته ،خو يو شی کم دی، خدايه چې مينه د راليږله خدايه چې عاشقي د راليږله خدايه نو بيلتون د بيا ولې راليږه بيلتون د زړه سمسور باغ په خزان وهلي باغ بدلوي ،بيلتون د زړه په سمسوره دښته په شنه اسمان ګلۍ اوراوي .

بيلتونه کور دې نغری شه
چې پښتانه درباندې باندې کړي ديګونه

د سهار۷:۳۰ اوو نيمې بجې وې چې زاهد وويل حميده که خوښهٔ مو وي نوره بهٔ مونږ لاړ شو ماوويل چې زما په خوښې پورې به اړه ونه لري خوښهٔ وړانګې ته ورکړه، که وړانګه روغه وي لاړ بهٔ شئ که روغه نه وي يو څو ورځې ايسار شئ، ما دا خبره ددې لپاره وکړه چې وړانګه ګوندې ووايي چې يو څو ورځې د نور هم دلته پاتې شو خو له وړانګې نه زاهد په ځواب کې مخکې شو او وويل وړانګه چې ګورم اوس روغه ده ، ماله ځانه سره ووې ظالمه څه خبر يې اوس خو خود هم روغه ده خو چې کله يې خوست ته ورسوې کور ته له خيره ورسېدې بيا بهٔ درته معلومه شي چې وړانګه روغه ده که ناروغه ،ځوک چې کوم طبيب ته ناروغ ورولي طبيب ورته درمل ليکلي نو ناروغ درمل له ځانه سره وړي، خو ته ناروغ بيايې او درمل همدلته پريږدې ،زه په سوچونو کې وم چې زاهد راباندې غږوکړ چې حميده ! بيا کومې خوا تللې يې په مونږ ناوخته کيږي ما هيڅ ځواب ورنه کړ زما ورخطايي ته دعبدالله او وړانګې دواړو فکر وو زما پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ځواب ورکړ ورته یې وویل چې سمه ده بسم الله کړئ، چې پاتې کیږی نه بیا در باندې ناوخته کیږي دوي پاڅیدل د دروازې په لورې روان شول زه لا همغسې ولاړ وم لکه په ځای پورې چې میخ شوی وم . عبدالله د څنګل په سر وخوځولم

دفکرونو او خیالونو له دنیا څخه یې رابهر کړم زه هم په بیړه د دروازې په لورې روان شوم زه عبدالله او زاهد له دروازې څخه د باندې راوتو دروازه خلاصه وه امنې ادې چې وړانګې ته رخصت ورکوو دوه ځلې یې په تندې ښکل کړه د امنې ادې سترګې له اوښکو ډکې وې کله چې پلوشې رخصت ورکوو دواړه په ژړاه شوې تر ډېره یې دیوبل په اوږو سرونه ایښې وو کله یې چې رخصت سره واخیست یوې او بلې ته یې ډېر څه په سترګو کې وویل زه,عبدالله او زاهد یو ځای روان وو وړانګه

په موړ پسې شاته روانه وه ما به چې کله شاته مخ واړوو پلوشه لا همغسې په دروازه کې ولاړه وه زمونږ په لور یې راکتل وړانګې په هم زر زر مخ وراړوو او لاس بهٔ یې ورته پورته کړ کله چې د سړک غاړې ته ورسېدو یو تکسي موټر یې ودراوو

.ورته یې وویل چې دټل اډې په لورې ځو

موټروان هم موټر راتاؤ کړ زاهد دموټر په وړاندې سیټ کښېناستو وړانګه چې کله موټر ته ختله پښې یې سستې سستې کیدې غلی یې راته وویل جانه د خدای په امان کله چې موټر حرکت وکړ ماته سمدستې هغه سندره یاده شوه چې وړانګې په لیک کې راته لیکلې وه بې اختیاره مې له خولې ووتل

هی هی یار مانه وړي زما دلدار مـــــانه وړي

زړګی مې چوي زما د خوږ زړګي قرار مـانه وړي هی ، هی یارمانه وړي زما دلدار مـــــــــانه وړي .

نور نو زه په ځان نه یم پوهیدلی چې څه وشول خو چې کله مې سترګې پرانیستې ګورم چې سرته مې امنه ادې او پښو ته مې پلوشه او مخامخ راته عبدالله په چوکۍ کې ناست دې ماغوښتل چې پورته شم خو چې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ته مې پام شو د سروم ستن چې په لاس کې وه د امنې ادې او پلوشې دواړو په سترګو کې اوښکې وې
عبدالله چې زما سترګې خلاصې ولیدې غلی موسکی شو په ماباندې دوهم ځل بیا بې هوشې یا خوب غلبهٔ
کړې وه خو چې په دوهم ځل مې سترګې پرانیستې نه عبدالله وو نه د عبدالله مور یواځې مې خوا کې د
عبدالله خور پلوشه ناسته وه غلې یې راته وویل :
حمیده وروره ! اوس څنګه یې زه له ځان سره غلی موسکی شوم لږ وشرمیدم ورته مې وویل چې اوس شکر
دی روغ او جوړ یم پلوشې وویل حمیده وروره خفه کیږمه ستا ټوله کیسه ماته وړانګې وکړه وړانګې راته
ستا په نوم یو لیک هم راکړی ما وویل نو بیا خه ته ګورې لیک راکړه پلوشه پاڅیده الماری نه یې لیک
راواخیست او ماته یې راکړ کله چې پلوشې ماته لیک راکوو راته یې وویل لیک به درکړم خو په یو شرط
ما وویل یو نه دوه شرطونه خو اووایه پلوشې وویل وړانګې که په لیک کې زما په باره کې څه لیکلې وي
هیله کوم چې نه یې وو منې ما وویل په دواړو سترګو پلوشې زما چې له وسه کیږې انشاءاله ته بې غمه
اوسه مونږ لا خبرې کولې چې عبدالله او د عبدالله مور امنه ادې هم راغله عبدالله چې روغ ولیدم زیات
خوشاله شو د لیک لوستلو موقع مې د لاسه ورکړه لیک مې په جیب کې کېښود دا ورځ ټوله په ما په
بې هوشې کې تېره شوې وه د ماخوستن د ډوډۍ وخت وو عبدالله راته وویل چې راځه عاشقه اوس خو بهٔ
روغ یې ډوډۍ وخوره د سهار راهیسې دې څه نه دي خوړلې .
ما وویل سمه ده د باندې په انګړکې تیار دسترخوان اوار وو ماته پلوشې لاسوته او بهراواچولې کله چې
په ډوډۍ کښېناستو امنې ادې وویل چې زویه نن درباندې څه شوي وو مور او پلار دریاد شول؟ د زاهد
او وړانګې په تګ که کومه بله خبره وه ؟ما وویل نه ماته همدلته خدای مور هم راکړې او ورور یې هم
راکړی ،
چې عبدالله دی او خورکۍ یې هم راکړې چې پلوشه جانه ده امنې ادې وویل چې مور پلار رورونه خوندې هم
د راته نه وې یا دی شوې نو بیا ولې یو ناڅاپه په تا داسې وشول ما ورته وویل چې امنې ادې انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړی دی انسان په یو حال نه دی کله مو چې ډوډۍ وخوړه نو   د لمونځ او استراحت لپاره حجرې ته لاړو لمنځونه مو وکړل او ځملاستو ماته خوب چیرې راتلو خوب چیرې وو توره تیاره شوه خلک ټول دخوب درنې فریښتې د وزرونو لاندې ویده شول په خوب کې دهر چا برخه وه ما هم په تلورار سره ددې درنې سپیڅلي او مهربانه فریښتي په لورمنده واخیسته خو مګر هلته زما برخه نه وه هلته زما لپاره ځای نه وو ټوله شپه خیالونه او سوچونه وو ،

وړانګه کومه کوډګره او که جادوګره وه نه پوهیږم چې وړانګه به مور دې دنیا زما لپاره راوړې وي که د کوم بل چا لپاره کدای شي وړانګۀ خدای زما لپاره پیدا کړی وي بیابه مې وویل نه نه هغه وړانګه نه شي کیدای زه دومره بختور نه یم زه ، زه ډیر بدمرغه یم زه لا په همدې سوچونو او خیالونو کې وم چې د سیمې ملا آذان . وکړ ډیر مینان بۀ یې دخپل محبوب له غیږې بیل کړي وي د ملا آذان سره ماته هغه لنډۍ ذهن ته راغله آذان په ځنډ کوه طالبه

. زه د جنان غیږې له اوس رغلی یمه

ټوله شپه مې سترګه پټه نه کړه د سهار لمانځه او چای ځښلو نه وروسته د پوهنتون په لور روان شوم پوهنتون ته په لاره وم چې د وړانګې لیک مې ذهن ته راغلو لیک مې له جیب ځخه راویست د لیک په سر لیکل شوي وو

جانه غواړې ځه درته ولیکم ،
جانه ځه غواړې ځه درته ووایم ،
جانه نه پوهیږم چې له کومه یې راپیل کړم
جانه تامې روح ته خوشالي راکړي،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې روح يې، ته مې ساه يې، ته مې ژوند. ته مې مينه ،او ته مې په وجود کې خوره وينه. په ټامې ټول
رګونه شريانونه او وريدونه چليږي، جانه زه پنځه وخته لمانځه څخه وروسته لاسونه خدای تعالی ته پورته
کوم،
خدايه ما او جان دواړه يو ځای کړه، دا سوال کوم دخدای نه چې مونږ هيڅکله له يو اوبل څخه مه جدا کوه،
نه په ژوندانه او نه پس له مرګه، کاش کې جانه چې ته پوه شی چې زه څومره مينه درسره لرم، ته څه پوهيږې
جانه که دا زړونه د سينې څخه بهر وای، تا ته به هر څه معلوم وای جانه ته زما د وجود په رګ رګ او د روح
پرخپه ،څپه او د زړګي په اړخ، اړخ انځور شوی يې، پرته له تا څخه زه په هيڅ نه پوهيږم ،له خدايه هيله لرم
چې ما او تاسره يو ځای کړي، تا زما د غاړې هار کړي چې هميشه مې په غاړه کې وي، له خدايه هيله لرم
چې ستا ژوند زما ژوند ، ستا مرګ زما مرګ، او ستا ابديت زما ابديت کړي،
. ستا وړانګه
دوړانګې نوم لاندې ليکل شوي وو ، دويمه برخه جانه ستا اود عبدالله د پام وړ، هيله کوم چې پام ورته
وکړی،
جانه په لنډو الفاظو کې وايم ډېرېږې نه اوږدوم ،
جانه د عبدالله خور پلوشه چې تا همداشان ما هم خپله خور او بلله پلوشه د ترور په زوی باندې مينه ده او له
هغې سره مينه کوي پلوشه غواړي چې خپل ژوند يو ځای له هغه سره تېر کړي، عبدالله او مور يې
غواړي چې پلوشه کوم بل چاته ورکړي پلوشه نه شي کوي چې مور او ورور ته دا خبره وکړي شرميږي هيله
کوم چې د پلوشې سره په دې کار کې مرسته وکړی په ورستيو کې د پلوشې د مين نوم درته ليکم چې
پلوشې مينه ورسره لری او ورسره واده کوي د پلوشې محبوب ايوب
پای ستا وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله مې چې لیک پای ته ورساوه ما غوښتل چې له همدې ځایه ستون شم او له عبدالله سره دا خبره شریکه کړم، پوهنتون له دروازې نه څو قدمه لرې زړه نه زړه ولاړ وم چې پوهنتو ته داخل شم او که بیرته ستون شم ما لا فیصله نه وه کړې چې د لیک پوهې استاذ راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه په دې درسي وخت کې د باندې ولاړ یې ټولګي ته ولی نه ځې ما چې ساعت ته وکتل رېښتیا رسمي وخت وو ما ډېر وخت په لار کې د لیک په لوستلو تېر کړی وو.

اخیر مې دا فیصله وکړه چې پوهتون ته داخل شوم اول ساعت نه تر اخیر ساعت پورې په دې نه یم پوه شوی چې استاذ څه راته وښودل او څه یې وویل کله چې له پوهنتون نه رخصت شوم بهر لاړم د خپل دفتر په لورې کله چې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم انجینر صاحب ډېر وختي راغلی وو کله یې چې زه ولیدم راغږ یې کړ حمیده زما کمپیوټر د جوړ کړی کنه؟ ما ورته وویل چې په همغه ورځ مې جوړ کړی هره ورځ یې له ځان سره راوړم او بیرته یې وړم ځکه چې کمپیوټر به مې راوړ ته به نه وې او بیا به مې له ځانه سره یووړو ،

کمپیوټر مې انجینر ته ورکړ او ورته مې وویل چې انجینر صاحب زه که یو څو ورځې رانه غلم هیله ده چې بې پروا مې وه نه بولې لږ مصروفیت لرم ،انجینر صاحب وویل ولی خیر خو دی؟ رنګ د هم داسې بدلون کړی ما وویل خیر او خیریت دی، انجینر صاحب وویل تر هغې چې د کار خلاص نه وې هیڅ کله هم مه راځه ،کله چې کار خلاص کړې بیا راشه زه زیات خوشاله شوم

او بیرته له خپل دفتر څخه کور ته تګ په لاره کې مې درې څلور ځلې بیا د وړانګې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند پروت وو زه چې کور ته ورسېدم پلوشه او امنه ادې هم پاخیدې له ستړمشي وروسته یې وویل حمیده زویه نن څنګه دومره وختي راغلې خیریت خودی ما وویل خیرو خیریت دی هیڅ نه شته نن په دفتر کې دومره زیات کار نه وو هغه مې خلاص کړ او راغلم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې عبدالله راغلو د عبدالله سره مې تړوله کیسه شرکیه کړه کوم څه چې راته وړانګې په لیک کې لیکلي وو عبدالله غلی وو هیڅ یې نه ویل ما وویل عبدالله که ما په ریښتیا د ځان وروړ ګڼې باید زما خبرې ځمکې ته ونه غورځوې عبدالله که نور نه پوهیږې

وړانګۀ خو دې پخپلو سترګو ولیده چې دهغې څه حال دی عبدالله وویل مور, همدا شان ما خو ورته کوم بل انتخاب کړی وو خو چې ته وایې زه بۀ یې خبره له مور سره شریکه کړم چې هغه څه وایې عبدالله ته مې وویل عبدالله په دې برخه کې ستا زیاته پاملرنه غواړم وروسته له خبرو نه مې د وړانګې لیک هم ورکړ ورته مې وویل دا دی لیک په خپله ولوله عبدالله چې لیک ولوسته سر یې وخوزاوه ماښآم د لمانځه نه وروسته کله . چې د ډوډۍ وخت شو پلوشې لاسوته اوبه اچولې د پلوشې په لاس کې کوزه رپ رپې اخیستې وه د پلوشې لاسونه سرتر پښو ښوریدل د عبدالله هم ورته پام وو خو څه یې وه نه ویل د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته زه او عبدالله دواړه لاړو حجرې ته د لمانځه څخه وروسته دواړه قرار شملاستو ماته تر ډېره خوب نه راتلو د وړانګې تصویر مې راوخیست دا چې تیاره وه سم نه ښکاریده د حجرې لیټونه مو مړه کړي ول مبایل مې راوخیست د مبایل په رڼا مې د وړانګې تصویر ته تر ډېره کتل ما به د وړانګې تصویر ته ویل، وړانګې که اوس د پاکستان حکومت راشي مابندي کړي مانه په وهلو وهلو ساه واخلي، ماته کمزوري راکړي هرڅه چې دوي غواړي راباندې ویې کړي ،خو مګرګراني زما مینه چې له تاسره یې لرم ،هیڅکله نه شي راڅخه اخیستلی ماله وړانګې تصویر سره خبرې کولې، چې مبایل ته مې زنګ راغی اول خو مې فکرورته نه وو،

ځکه مبایل مې خفیه یا سایلنټ وو خو چې د مبایل سکرین(پرده) یو ځلې تور رنګه او بیا به یې رڼا وکړه نو زه متوجې شوم چې موبایل ته مې زنګ راغلی موبایل ته مې چې وکتل د وړانګې نمبر وو غلی له کټه څخه راښکته شوم چې عبدالله راپسې ویښ نه شي د باندې برنډې ته چې راووتم د مبایل اوکې تڼی مې کېکاږله زه لومړی غلی وم خو چې دهغې خوا زړه لړزونکی اواز راغی ،سلام جانه خدای د وکړي چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه مې نه وې ایستلی ما وویل وعلیکم سلام ګرانې ته ولې دا ډول خبرې کوې ستا خبرې ما – ماته نور سکون او ارام رابښي تا به زه ولې له خوبه ایستلی وم وړانګې دا ځل خبرې په داسې انداز کولې چې په غږکې یې ژړا ملتیا کوله وړانګې وویل جانه –ای جانه د خفه کېدو زړه خو مې نه دربانديې کېږي، خو څه وکړم مجبوره یم چې درته ووایم وړانګې تر ډېره سلګۍ وهلې څه یې نه ویل زما زړه هم راپړسېدلی وو وړانګې بیا د زړه په زور خبرې پیل کړې جانه پلار مې دا څو ورځې کېږئ چې مور ته مې او هـ هـ همدا شان مشر ورور ته مې وایي چې زه مې لور واده وم زه ، زه مې نوره پېغله لور په کور کې نه شم ساتلی دواده خبره نه وه سم د آسمان تندر وو چې په ما راپریوتو یوه چیغه مې د خولې ووته،

وړانګې نه دا نه شي کېدای ،

ته ، ته یوائې زما یې پلار به دې ډېر بد وکړي چې تا بل چاته ورکړي، زمانه چیغه دومره په زوره وتلې وه چې عبدالله له خوبه راپاڅېدلی وو د حجرې په دروازه کې ناست وو په سترګو کې یې اوښکې راغلې وې ما چې عبدالله ته پام شو ځان مې لږ کنټرول کړ ما چې خوله خبروته جوړوله وړانګه راځخه مخکې شوه او ویې ویل جانه زما زما سترګې یوائې الله ته دي او بل تاته دي جانه هیله کوم چې زر راشه او ماله دې عذابهٔ وژغوره جانه زه ، زه نه شم کولی چې نور صبر وکړم و جانه زر راشه عبدالله چې لا تراوسه د حجرې په دروازه کې ناست وو نو ما له شرمه غلې وویل ګرانې سبا مو وروستۍ د امتحان پرچه ده نور ټول خلاص شویدي : سبا نه بله ورځ به زه درځم وړانګې بیا وویل

جانه ما مې په زړه مالګې دوړوه ما ، ما ، ما به ددې امتحانه ځوک خلاصه کړي دتاخو د امتحان پرچه ده زر بهٔ یې حل کړې ما بهٔ ځوک له امتحانه خلاصه کړي دا چې مور په موبایل کې ډېرې خبرې وکړې ما ویل چې یوتېي ختم نه شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل ګرانې که چيرې ته په ريښتيا له ما سره مينه لرې نو ځان د بيرته زړور کړه او له خپل ټول توان او ذهني فکر څخه کار واخله ډېر پام کوه چې د پلار درته پام نه شي ګرانې په دې ډاډه اوسه چې هيڅ ډول تکليف به ما ستا له مينې څخه وانه ړوي.

هيڅ شی به په دې قادر نه شي چې ما له تا څخه بيل کړي زمونږ مينه پاکه ده ترڅو چې ژوندی يم ادامه به لري زه حاضر يم ستا په خاطر هرڅه وکړم. تر ډېرو خبرو وروسته مې اړيکه وروسره پرې کړه پدې خبرې سره پرې شوه چې وړانګې وويل جانه ستا دليدو په هيله ماهم وويل ګرانې زه هم ستا دليدو په هيله ما مبايل جيب ته واچوه عبدالله راپاڅيدو سترګو کې يې اوس هم اوښکې ښکاريدې راته يې وويل ستا ټولې خبرې ماواوريدې حميده وروره ! د بې صبرۍ څخه کار مه اخله صبر کوه دصبر ميوه خوږه وي ماوويل عبدالله

صبر په هر څه کې په کار دی
په عاشقۍ کې بې صبري مزه کوينه

. عبدالله څه وکړم وڅه وکړم زړه مې خوږيږي
سر راباندې دروند شو ځمکه ټوله راباندې چورليده عبدالله تکيه راکړه او کټ کې يې کښېنولم عبدالله ډېرې خبرې وکړې چې داسې خوره داسې ښنبه داسې کوه داسې مه کوه ما وويل عبدالله چې يو غم خو نه دی چې په سړه سينه يې وکړم له کوره پټ راغلی يم درسونو ته مې بيل زړه خورم مور پلار ورونو ته بيل د وړانګې غم مې بيل ځوروي
څه وکړم؟ وا عبدالله ته ووايه څه وکړم؟ عبدالله هيڅ وه نه ويل ما وويل عبدالله ولې نه دې اوربدلي چې وايي،

ياري د شنې لښتې ګوزار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا چې خوړلی رنګ یې ځای ته نه راځینه
یو زخم نه دی چې بهٔ جوړ شي
هزار زخمونه مې په زړه دي مړ به شمه
یو د غریب پیدا کړم خدایه
بل دمین په زوراورو خلکو کړ غم
که له غمه شرمیدلی
په ما بهٔ نه راتلی جوړه جوړه غمونه

عبدالله وویل هیله کوم چې نور غلی شه ولی په خبره نه پوهیږې؟ له ځانه لیونی مه جوړه هوښیاران وایي که غر لوړ دی په سر لاره لري هرخومره سخت کار چې وي د حل لار ورته پیدا کیږي ولی دومره ورخطا یې؟
ټوله شپه عبدالله په نصیحتونو راته تېره کړه موږ لا په خبرو وو چې د سهار ملا د لمانځه لپاره آذان وکړو عبدالله وویل حمیده بسم الله وایه راپاڅه اودس وکړه هر څه بهٔ خدای اسانه کړي ما او عبدالله چې کله مونځونه وکړل د سهار چای ښځلو لپاره کورته لاړو کله موچې چای وڅښنه د باندې راووتو عبدالله ته مې وویل :
راځه چې په بیړه لاړ شو پوهنتون ته ګوندې څه چاره راته جوړه شي عبدالله وویل لونی کیږه مه امتحان ورکړه په قراره به لاړ شو ورځې هسې هم لویې دي ما چې هر خومره نا او نو وکړل عبدالله ونه منل اخر مجبور شوم چې پاتې شو عبدالله ته مې وویل که زاهد اوس دلته وای په کور کې نه وای پاتې شوی له ما سره چې په ټولګي کې وای بیا زما لپاره دومره نه وه مشکله عبدالله وویل ولې؟
ما وویل ځکه هغه د ژبپوهنې بنستهونو استاذ سره پیژني کیدای شي همدا سې یې نمرې راکړي وای د زاهد سره یې ډېره راشه درشه وه له هغه سره یې له نږدې نه پیژندل عبدالله وویل او زاهد ماهد پریږده د سهار اته بجې وې چې د پوهنتون په لورې لاړو اته نیمې بجې امتحان اخیستل کیده کله چې پرچې ته

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم په هيڅ نه پوهيدم، ناست د امتحان پرچې ته خو د خيال مرغه مې په خوست کې د وړانګې په کور کې پرواز ونه کول په هيڅ نه پوهيدم کله چې استاد د امتحان په صحنه کې ګرځيده زما خواته راورسېده زما پرچې ته يې وکتل غلی شو څه يې ونه ويل .

ما نه هم نوره لاره ورکه وه ټول فکر مې د وړانګې سره يو ځای وو يو اځې دومره مې وکړل چې د پرچې په شا باندې مې وليکل استاذه ښښنه غواړم د ځينې ستونزو له امله چې زه يې لرم د هغې له امله نشم کولی چې ستا پوښتنو ته په سمه توګه ځواب وو وايم ، که د زړه سوي وړ دې او بللم کامياب مې کړه کنې ناکامېږم خوهسې هم استاذ ته زما د زده کړې معلومات هسې هم وو چې حميد تمبل دی او که تکړه د ټولو مخکې ما پرچه ورکړه استاذ هک حيران شو زه چې دوه قدمه ترې لرې شوم استاذ راغږ کړ حميده ای حميده ! ته اودريږه .

استاذ چې تر ما راورسېدو راته يې وويل چې څه خبره ده لومړی خو غلی شوم وروسته مې په لنډو لنډو خبره ورته تېره کړه استاد يو اځې سر وخوځاوه راته يې وويل ورځه ،

عبدالله د باندې د موټرو په تم ځای کې ناست وو زه يې چې وليدم راته يې وويل څنګه د اسې زر راووتې ورته مې وويل د پرچې د حل کيدو سره يې کار وو پرچه مې حل کړه نور څه کوم استاذ نور څه رانه غواړي عبدالله نور څه ونه ويل دواړه د کور په لوري روان شو کور ته چې ورسېدو دواړه غبرګ کور ته دې ننه شوو پلوشې او امنې ادې چې وليدو دواړه حيراني شوې دوي هيڅکه دواړه يوځای دومره وختې نه وو سره ليدلي عبدالله به چې سهار لاړو مانښام به راتلو او هم دا شان زه هم د عبدالله مور امنې ادې وويل زويه له خيره څنګه دومره وختي راغلې اغه هم دواړه خيريت خو دی

عبدالله وويل خيراو خيريت دی خو ، د خو په ويلو سره يې خوله بند شوه مور يې نوره هم انديښمنه شوه زويه ولی غلی شوې څه خبره ده عبدالله وويل مورې نور هيڅ نشته خو حميد روان دی ځې کور ته.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبدالله مور چې دا خبره واوریده خوله یې وازه پاتې شوه هیڅ یې نشو ویلی عبدالله وویل مورې ولې ولاړه یې د حمیده سامان برابر کړه چې ناوخته کیږي مور یو ناڅاپه ټکان اوخوړ لکه چا چې په زور سره خوځولې وي د عبدالله مور رامخکې شوه زه یې په دواړه مخه ښکل کړم راته یې وویل حمیده زویه دا هر څه رېښتیا دي ته رېښتیا له مونږه ځې ؟عبدالله رېښتیا وایي ؟ما چې د امنې ادې همداشان د پلوشې سترګو ته وکتل د دواړو په سترګو کې اوښکې راغلې وې ما زړه ښه نشو کړای چې ورته ووایم عبدالله چې څه وایي دا هر څه رېښتیا دي زه تر ډېره غلی وم د امنې ادې د زړه تناکه نوره وچاودې ده زه یې له دواړو لاسونو ونیوم په ژړا کې یې وویل بیا بیا ، بیاولې راتلې چې اوس رانه روان یې ولې د زمونږ سره لیدل عبدالله به بیا بې وروره شي مونږه .... چاته پرېږدې و حمیده زویه !

امنه ادې یو ځل بیا سلګو واخیسته تر ډېره سلګو نه پرېښوده چې خبرې وکړي تر ډېرو سلګو او ژړا وروسته لکه لیونۍ بیا په خبرو پیل وکړ ته ، ته به نه ځې ، ته به نه ځې ، ته به هیڅ کله نه ځې ته ، ته ته یوائې ، ته یوائې د عبدالله ورور یې د ستا نور وروڼه نشته ما عبدالله پلوشې هم زړونه ټینګ نه شوو کړای مونږ هم په ژړا پیل وکړ تر ډېره چوپتیا وه یوائې به د پوزې د کش کولو اواز راغی چې پوزه به یې پورته کش کړه او خاموشي به یې ماته کړه .

پلوشې ته مې چې وکتل هغې هم په سترګو کې ډېر څه راته وویل امنه ادې او پلوشه همغسې په خپل ځای ولاړې وې هیڅ یې نه ویل زه او عبدالله پخپله لګیا شوو چې خپل سامان برابر کړو لومړی مې خپل کالي راواخیستل هغه مې په بکس کې واچول عبدالله بلې کوټې ته په څه شي پسې لاړو پلوشه راغله راته یې وویل وروره ته ځې ما چاته پرېږدې ته خپلې مینې ته په درنه سترګه ګورې زمونږ مینې ته نه ماورته وویل پلوشې خورې ستا ټول کار مه خلاص کړی ټوله خبره مې عبدالله ته کړې عبدالله اوس بې خبره نه دی هغه ستاسو په مینه خبر دی اوس چې زه ځم دوه لیکونه ورکوم عبدالله ته وایم چې یو ته ولوله او بل پلوشې ته ورکړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې وويل نه داسې ونه کړې وړور به مې مړه کړې ما ته خپل ليک پخپله راکړه ما وويل چې تاته يې ځکه نه درکوم چې ته يې بيا نه منې چې حميد زما لپاره څه نه دي کړي مونږ همدا خبرې کولې چې امنه ادې راغله په لاس کې څه ورسره وو ماته يې راوړاندې کړل ما چې ترې واخيستل ومې کتل پيسې وې ما چې هر څومره انکار ترې وکړ ويې نه منله .

زما بکسونه او جامې چې برابرې شوې له امينې ادې نه مې چې رخصت اخيسته امينې ادې کلک په زړه پورې جوخت نيولی وم دومره يې وژړل چې دومره ژړا به په ماپسې خپلې مور هم نه وي کړې د امنې ادې نه مې رخصت واخيست د پلوشې په سترګو کې هم ډنډ اوښکې ولاړې وې هغې ته مې لاس وراوږد کړ ورته مې وويل پلوشې خورې خفه کېږه مه زه بيا راځم.

ستا کار مې خلاص کړی عبدالله لږ زما نه وړاندې ولاړ وو ورغږ مې کړ عبدالله وه,عبدالله دا ليکونه واخله يو ستا دی او بل د پلوشې خور ته ورکړه عبدالله وويل سمه ده پلوشې ته مې مخ راواړوو دهغې په شونډو کې مې موسکا وليده چې غلې له ځانه سره موسکې. شوه زه او عبدالله دواړه روان شو او روستي ځل لپاره مې مخ بيا ورواړه وو نه ګورم چې پلوشه او مور يې دواړه همغسې په دروازه کې ولاړې دي زه يې چې وليدم دواړه لاسونه يې پورت کړل ماهم چې زړه مې ډېر ټينګ ساتلی وو لاس ورته پورته کړ له سترګو مې اوښکې دګريوان په لورې تويې شوې.

سرک ته چې ورسېدو عبدالله ته مې وويل ته نور مه راسره ځه همدومره بس ده چې راسره راغلې خو عبدالله وه نه منله په يوټکسي موټر کې سپاره شو په پيښور کې يې د ټل اډې ته يوړو هلته له موټره ښکته شوو ټکسۍ وان ته عبدالله کرايه ورکړه هلته تيار د سرحد يابونډري موټر ولاړ وو فلائنکوچ موټر وو څو سپرلۍ يې کمې وې سپرلۍ چې پوره شوې ما عبدالله ته وکتل د عبدالله په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې يوه به يې ګريوانه ته نه وه رابهيدلې چې بلې اوښکې به يې د مخ په اننګو لار جوړه کړه ما او عبدالله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره يو بل ټينګ په غېږ سره نيولي وو عبدالله نه چې مې رخصت واخيست ورته مې وويل عبدالله ما چې کوم ليک دکومې خبرې لپاره درکړ او څه چې مې په کې ليکلي هيله کوم چې په هغې عمل وکړې.

عبدالله ووې ته بېغمه اوسه موټر ته چې وختم عبدالله راغږ کړ ګوره حميده چې مونږ له ياده وه نه باسې موټر روان شو عبدالله تر ډېره همغلته ولاړ وو د عبدالله امنې ادې او پلوشې نه راتګ ماته دومره سخت وو لکه دځيل کورنه چې کوم د بل هېواد ته په سفر روان وم سترګو ته بۀ مې کله دعبدالله مور امنه ادې شوه چې ويل به يې رېښتيا ځې حميده زويه عبدالله رېښتيا وايي ما چې ورته وويل بلى زه په رېښتيا ځم امنې ادې په ژړا پيل وکړ راته يې وويل .

بيا ولى راتلې ولى –ولى دې له مونږ سره ليدل عبدالله زوى به بيا بې وروره پاتې شي هغې تر ډېره ژړل خبرې يې نه کولې وروسته يې بيا وويل ته– ته بۀ نه ځې ته بۀ هيڅکله نه ځې ته نور ورونه نه لرې د ستا يو اځې عبدالله وروردى ته به نه ځې ، ته به نه ځې کله بۀ مې سترګو ته پلوشه ودرېده چې راته ويل يې حميده وروره زما د مينې کيسه چې ته په مخ بونه ځې نو څوک بۀ يې بوځي زه خو مې ورور نه شم خفه کولى ځکه چې له موره يودى مورته مې هم نه شم ويلى که ما کوم بل چاته ورکړي زما ژوند بۀ ډېر تريخ شي ما به داډګيرنه ورکړه او پلوشه بۀ لږه ارامه شوه.

همدا شان عبدالله مې هم سترګو سترګو ته کيده موټر چې کله کوم جمپ ته بريک وواهه نو زما دخيال مرغه بۀ يې په لومه کې راګير کړو وزرونه بۀ يې لنډ شول خو چې کله به سمې ته شوو دخيال مرغه بۀ مې بيا وزرونه پيدا شول دلو مې نه بۀ يې ځان خلاص کړ لنده دا چې په لاره کې کومه ستونزه نه وه اخر بونډرى ته راورسېدم موټروان ته دکرايې ورکولو وروسته د خوست دموټر په لور روان شوم کله چې سرحدي پوليسو ته راورسېدم تلاشي يې راڅخه واخيسته دپاکستانه به چې کوم خلک يا مسافر راتلل دهغې بۀ د پاکستان ماليشى تلاشي نه اخيسته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې نه دافغانستان سرحدي پوليسو اخيسته که دافغانستان نه بۀ کوم سورلی پاکستان ته تله دهغې نه بيا دپاکستان ماليشی تلاشي اخيسته او دخوست ښار په موټر کې کښېناستو له دعا ويلو څخه وروسته موټر حرکت پيل کړ دا چې ما داڅو ورځې خوب نه وو کړی موټر دکړاپ کړوپ او موټر د ډېرې ښوريدا له امله زه بيا هم ويده شوی وم سترګې مې پټې شوی وې په هغه وخت کې لارې نه وې جوړې کنډ کپر وې له ډير مزل څخه وروسته چې مې سترګې پرانيستې په هواره دښته کې روان وو.

يو خواته يې غر او بل خواته هم سيمې ته چې ښه زير شوم ومې پيژنده موټر اوس د توراوبو سمې ته رارسيدلی وو زه يو ځل بيا خيالونو او فکرونو په مخه کړم وړانګه مې سترګو ته نيغه ودريده راته ويل يې چې جانه ستا خو دامتحان پرچه ده در به يې کړې حل به يې کړې ما به له دې امتحانه څوک خلاصوي .

زما سترګې خو اول الله ته دي او بيا تاته زړه مې راډک شو او ړنه ړنه ګرم څاڅکو مې پرمخ لاره وکړه اوښکې مې دخولی ترکونجونو راوبهيدی داوښکو څاڅکی دمالګې په څير تروه وو زما سره په څنګ کې بوډا ټوخی وکړ زما پام يې ځان ته واړوه دخيالونو دينا يې ړنګه کړه اوښکې مې پاکې کړې ديو څو دقيقو مزل څخه وروسته خوست ښار ته ورسيدو دا چې دغرمې وخت وو د لمبيده او غسل څخه وورسته مې دموبايل څخه دپاکستان شبکې سيم کارت لری کړ دافغانستان سيم کارت مې په کې واچوو يونټو ته مې چې وکتل يونټې يې ترل شوی وې دکريډت کارت له جمله کيدو څخه وروسته يونټې خلاصې شوې ورور ته مې زنګ وکړ.

ورور مې چې مبايل پورته کړ لومړی خو يې نه پيژندم وروسته يې راته وويل خبرې خو دی حميد ته ورته دي حميد خو نه يې ما ورته وويل ولې نه حميد يم ورور مې ښنه وغوښته راته يې وويل حميده وورره ښنه غواړم خفه نه شی په لومړي سلام باندې ماته شک پيدا شوچې حميد دی خو وروسته فکر راغی چې هغه خو په پيښاور کې دی دا خو د داخل نمبر دی ما وويل خدای د وبښه دې کې د ښښنې څه ضرورت دی ښه دا راته ووايه چې کور ته درشم که څنګه وکړم مشر ورور مې وويل اوه بابا بيغمه راځه اوس مه ويرېږه زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميرانه ورونيو سره بيلتون شوی د بيلتون کلمې مې زړه وچ وچ وخوړاوه خو وروسته مې وويل ښۀ ده چې
سره بيل شو ترڅو به مود بل دلاسو لاندې ژوند کوو ورور ته مې وويل بس داده څو شيبې وروسته به زه در
ورسيږم اړيکه يې پرې کړه سيده لاړم دموټرو تم ځای په لور موټر کې کښېناستم څو تنه سپرلې کمې وې
کله چې سپرلې پوره شوې له دعا ويلو وروسته موټر حرکت وکړ زيات خوشاله وم چې له ډېرې مودې
وروسته به خپل کور ته داخل شم مور به مې څومره راته خوشاله شي ما چې اتم ټولګی په خوست ولايت کې
ولوست له هغې وروسته لاړم پيښاور ته دادی اوس مې يو کال د ادبياتو پوهنځی هم لوستلئ او کورته
. روان يم
موټروان ټيپ ته کله يو کيسټ وروا چوې خوند ورنه کړې کله بله موټروان له کيسټ نه وو انتخاب کړی چې
ورور مې بيا تليفون راته وکړ راته يې ووې که موټر ته ختلی نه وې د نوي کلي په موټرو کې راشه زمونږ
کډې اوس زاړه کلي نه نوي ته وتلې هلته يو اوس. ماورته وويل زه اوس زاړه کلي ته نيږدې يم څنګه وکړم
.ورور مې وويل خير دی پروانه کوي زاړه کلي ته چې سرک ګرځيدلی په هغې باندې ترې کوز شه
زه به موټر سايکل باندې درشم ماويل سمه ده ورور مې اړيکه پرې کړه زه سخت خفه شوم ځکه په کوم کلي
کې چې مې مينه او سيده دهغې کلي نه زمونږ کډه تللې وه موټروان له همغسی په کيستو کې اخته وو
کيستې يې خوښې نه شوې
راډيو يې چلان کړه د راډيو څاپې يې په
څاپو برابر کړې دراډيو نه هغه سندره راوانه وه چې87.5
په کومه ورځ چې تازمونږ دکلی کـوروړ دی
. په هغه ورځ رانه د مستو ټپو شور وړی دی
سندره مې خوښه هم شوه خو خفه يې هم زيات کړم خفه يې ځکه کړم چې زموږ کډه د وړانګې دکلي نه تللې
وه د وړانګې ديدن راته ګران ښکاريده په زاړه کلي کې چې وو هم زمونږ او دوړانګې کوره سره لرې وو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګي کور د کلي په يو سر کې وو زمونږ کور د کلي په بل سر کې خو بيا هم د وړانګي ليدل راته سخت نه وو ځکه چې يو کلی وو اوس ويرېدم ما ويل هسې نه چې په ليدو کې راته کومه ستونزه پيدا شي.
زه لا په همدې فکرونو کې وم چې موټروان راباندې غږ وکړ وروره زه لاهمدې ځايه پورې وم دا زمونږ وروستی ستاپ دی موټروان ته مې پيسې ورکړې زه د سړک په غاړه کښېناستم وړانګه مې ډېره سترګو سترګو ته کېده موبايل مې راواخيست او د وړانګي نمبر مې په کې ډايل کړ د لږ انتظار څخه وروسته اواز راغی کومه شميره چې تاسو ډايله کړې داوس لپاره لاس رسی نه ورته کيږي او يا له ساحې څخه بهر ده زړه مې له دې خبرې سره نور هم بې صبره شو.
ماويل راځه لومړی به د وړانګي ديدن وکړم بيا به کورته لاړشم ما له فيصله نه وه کړې چې د موټر سايکل اواز مې تر غوږ شو چې مخ مې واړاوه په وروړ مې سترګې ولږېدې د لرې نه يې راته خندل ورور مې موټر سايکل د سړک په پورې غاړه ودراوو ماته يې لاس وخوځاوه چې د سړک نه راپورې شه ماهم په سړک کې دواړو خواوو ته سترګې واړولې چې په سړک کې به موټر نه وي بيا په سړک پورې وتم ورور رانه کلکه غيږه . تاوکړه له سترې مشي او جوړتازه څخه وروسته دواړه د کور په لور روان شو
په لاره کې ما او ورور مې ډېرې خبرې وکړې کله چې کورته ورسېدو انګړ په لويه دروازه کې چې مور کوچنۍ خور او د کور نور غړي ولاړ وو کله چې له موټر سايکل ښکته شوم د مور مې صبر ونه شو له دروازې نه د باندې راووته کلک يې په سينه پورې ونيوم په مخ او تندي يې ښکل کړم له دروازې د ننه مې کوچنۍ خور ولاړه وه خور مې د خوشاله ورځې راباندې خواږه پلي او داسې نور څه وشيندل د خور په سترګو کې مې د خوشالي ورځې ډنډ اوښکې ولاړې وې ما چې کوچنۍ خور او د کور نورو غړو سره سترې مشي وکړه زه د کور په کتلو بوخت وم مور مې راباندې غږ کړ حميده زويه راځه کور به بيا پسې ګورې ډوډۍ اوخوره وږی شوی به يې دادی ساعت1:30بجې ته نيږدې شوی رېښتيا چې زه سخت وږی شوی وم.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خپل کور ورېنو خویندو او د مور په لیدو رانه تنده اولوږه هیره شوه ما ووي موري دادی دراغلم خو مبارکي له همدې ځایه درکوم مور مې وویل زویه خوشاله شی خدای د عمر په کې اوږد کړه کله چې ډوډۍ تیاره شوه کوچنۍ خور مې چې چاینک چلمچي او لاس پاک یې په مټ اچولي وو راغله لاسونو ته یې اوبه راواچولې ډوډۍ ته کښېناستو لومړی زه یواځې وم خو وروسته زما په ټینګار مور کوچنۍ خور او ورور هم راسره کښېناستل ټولو یو ځای ډوډۍ وخوړه.

ماله ډېرې مودې وروسته په ارامه توګه په ارام زړه ډوډۍ وخوړه ما دخپل کور د ډوډۍ ډېر ارمان کړی وو زه په اتم ټولګي کې وم چې په پټه په ډک زړه او خفه له کوره وتلی وم

ما نن ورځ خپل ټول ورونه همداشان

د بآندې مې میرانه ورونه هم ولیدل خو زما په خپلو ورونو کې یو وروړکی وو هغه مې تر ماخوستنه پورې تر سترګو نه شو ما یې هم پوښتنه ونه کړه ما وویل یا بهٔ دې ماماګانو کره تللی وي یا بهٔ یې دکوم انډیوال کره شپه کړې وي.

یوولسم څپرکی

شپه تېره شوه سهار شو دسهار د چای څښلو څخه وروسته مې له ځانه سره کلک هوډ وکړ چې نن بهٔ خامخا وړانګه ګورم زړه مې صبر نه کاوه زړه مې ویل نن چې په هرڅومره قیمت کیږئ هم باید وړانګې دیدن راباندې وکړې دمور ورور او همداشان زما په زړه کې بلا خبرې وې چې په خپلو کې مو سره شریکې کړې وې په لومړی شپه خو راته ورور او مور ټولې خبرې ونه شوې کړای ځکه چې زه ډېر ستړی وم ما چې د ماخوستن ډوډۍ وخوړه لمونځ مې وکړ او څملاستم ټوله شپه په ځان نه یم پوه شوی چې شپه څنګه تېره . شوه سهار چې راپاڅیدم د زړه زور راباندې بروو ویل یې چې نن باید خامخا د وړانګې دیدن وکړم سهار مو چای وڅښه اته یا اته نیمې بجې به وې چې د بآندې راووتم د وړنګې نمبر مې اوکې کړ له دریم زنګ څخه وروسته مبایل پورته شو دمبایل دپورته کیدو سره مې زړه لړزونکی غږ راغی سلام علیکم ته

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک ما په بنده ژبه وویل و –آ– وعلیکم السلام وړانګې ګراني زه – زه یم حمید وړانګې وویل جانه نمبر خو دې داخل د افغانستان دی څنګه راغلی خو بۀ نه یې ما ورته وویل ولی نه وړانګې راغلی یم خو- خو غواړم چې نن ورځ له تاسره ووینم څنګه د خوښۀ ده وړانګې وویل جانه زه – زه دې په ددین پسې ړندیږم او ته وایې چې څنګه د خوښۀ ده.

ما بیا په بنده ژبه وویل زاهد او اغه- اغه بل ورور دې داسې ښه- ښه نوم یې دی رانه هیر شو اغه – اغه مشر ورور په کور کې بۀ نه وي وړانګې د خپل مشر ورور نوم واخیست او ویې ویل چې فلانی یادوې ما وویل هو اغه شته که نشته وړانګې کټ ، کټ وخندل او ویې ویل جانه نه شته بېغمه راځه وړانګې نور څه هم ویل خو لکه چې مور یې پرې راغله په لنډو یې وویل جانه نورې خبرې به بیا وروسته کوو مور- مور مې راغله د خدای په امان کله یې چې اړیکه پرې کړه ما وویل که له اوږو مې غر کوز کړې یوه شیبۀ له ځانه سره غلی . کښېناستم ما ویل که مور یې لاړه شي ګوندې بیا تلیفون راته وکړي

څو دقیقې وروسته ته مې مبایل ته بیا زنګ راغی چې ومې کتل د وړانګې نمبر وو زما اټکل سم وو د اوکې تنۍ مې کیکاږله وړانګې د سلام نه وروسته په لنډو ، لنډو ټکو کې وویل جانه مور پسې ورور راغلی خپل کور ته یې بیائي د څو شپو لپاره پلار مې دا څو ورځې کیږي چې کابل ته تللی په کور کې یواځې زاهد و مشر ورور مې پاتې دي هغوی هم چې سهار له کوره ووځي ماښام بیرته راځي زه به دې حجرې کوچنۍ دروازه درته خلاصه کړم حجرې ته راشه زه ستا انتظار کوم جانه زه مې اوس مورته جامې برابروم ستا . دلیدو په هیله د خدای په امان

وړانګې چې اړیکه پرې کړه ماویل اوس چې مې وزرونه پیدا شوي وی په هوا مې هلته ځانه رسلوی وای په دې یواځې خدای او زه پوهیږم چې زما په زړه کې څه تیریږي یو ځلې مې فکر وکړ چې له ورور نه موټر سایکل واخله په موټر سایکل به لاړ شم که بیا مې وویل که په موټر سایکل لاړ شم کیدای شي هلته راته مزاحمت وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیدای شي چي خپل موټرسایکل راته غمازګر شي دموټر سایکل نه په پښو روغ یم داړه کلي لاره مې
ونیوه پوره یو ساعت مزل بۀ مې کړی وي چي وړانګي کلي ته ورسېدم. ښائسته په زړه پورې هوا چلېده ټول
وجود مې په ترنم کې وو بندونه مې سست سست کیدل او ځان مې دجنت په هوا کې لیده دحجرې دروازې
ته چي نیږدې شوم دروازه مې غلی خلاصه کړه لکه غل په قراره مې سر حجرې ته دننه کړ لومړی مې ښې
خوا ته نظر واچوه څوک نه تر سترګو کیدل، بیا مې کیڼې خوا ته سترګې واړولې، په وړانګه مې سترګې
ولږیدې د ګلونو په منځ کې ولاړه وه ،کله یو ګل ته لاس ورتېر کړي غواړي چي له ډنډره یې راپرې کړي خو
خوند ورنه کړي بیرته لاس راټول کړي د بل ګل په لور ورشي وړانګه د ګلونو یوه ګیډۍ جوړه کړي،
د حجرې په برنډې کیني او پښې لاندې وغزوې ما نور انتظار ونه شو کړای، د پښو څخه مې چپل لرې کړل
قرار ، قرار چي د پښو اواز مې نه اوریدل کیده خواته ورغلم د برنډې په ستنه مې ځان پناه کړ وړانګه
راپاڅیده د دروازې په لورې لاړه سر یې له دروازې څخه بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترګې واړولې څوک یې
ترسترګو نه شول بیرته را راوانه شوه پۀ بیرته راتلو کې یې دا لنډۍ له ځانه سره ویلې

.

جانه د ستا خاطر لپاره
تلي مې سوزي په غرمو ولاړه یـــــــــــــــمه

خدای دزما په شان مین کړه چي ناسته پاسته دي له غمه سره وینه

مبارکي راکړۍ علمه چي پرې مینه یم هغه کلي ته راځـــینه

وړانګه بیرته خپل ځای ته راغله کښېناسته له ځان سره یې څه ویل خوزه نه پرې پوهیدم نوره مې د صبر .
کاسه ډکه شوه د برانډې ستنې نه غلی راد ښخوا شوم اوس زه د وړانګې شاته ولاړ وم وړانګې د څنګ جیب
ته لاس کړ مبایل یې راواخیست زما نمبر یې په کې ډایل کړ وړانګې چي مبایل غوږ ته ونیوه زما هم نور
وار خطا شو ما ویل اوس خپل موبایل حال درپسې وایي ماهم زړه د زمري کړ په وړانګه مې سترګې پټې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې د هغې لاس نه مبایل لاندې ځمکې ته ګوزار شو د مبایل تخته په یوې لاړه او بیټرې یې په بله
وړانګه تر ډېره غلې وه زما نوم خوبې نه شو اخیستی ځکه ویرېده د خپلې خور سیمه نوم یې واخیست
داسې نور څو نومونه یې واخیستل خو زه همغسې غلی وم کله مې چې سترګې ورخلاصې کړې زه یې
.ولیدم بې اختیاره یې له خولې ووتل لکه خوله چې دوړانګې په واک کې نه وي
آه – جانه ته ! له همدې ویلو سره یې ځان زما غیږې ته تسلیم کړ تر ډېره یې سر زما په مټ راینبی وو له
سترې مشي او پوښتنې څخه وروسته یې وویل چې زه خودې دومره وویرولم چې د سر وینې مې پښو ته او
د پښو وینې مې سر ته لاړې، . وړانګې وویل جانه ښه شوه چې راغلې زه ویردم ما ویل هسې نه چې رانشي
ما وویل ګرانې څنګه چې ستا په زړه کې یم همدا شان زما په زړه کې هم یې نو په همدې اساس یوه دقیقه هم
له ما څخه نه یې لرې شوې که څه هم په زړګې کې د بیلتون چنجي چیچلم بیا هم له خدایه راضي یم چې دا
دی بیا یې هم تاته راورسولم او ته مې مخ ته ولاړه یې وړانګې وویل جانه زړه مې ډیر خفه وو ښهٔ شوه چې
راغلی جانه ستا زړه خفه کوی هم نه شم خو بیا هم که پته یې وساتم کیدای شي چې زما او ستا لپاره تاوان
. ولري
ما وویل ولې ګرانې زما او ستا په مینځ کې خو یوه خبره هم پټه نه ده وړانګې ګرانې ته باید یوه خبره هم له
ما نه پټه نه کړې خبره څه ده وړانګې وویل جانه ته چې په پیښاور کې وې تلیفون مې درته وکړ هلته مې نه
شول درته ویلی چې پلار مې په بن ورکوي ما ویل هسې نه په تاڅه ونه شي پلار مې نیت کړی چې ما د رحیم
ګل اکا ته ورکړي د رحیم ګل د نوم په اوریدو مې زړه پښو ته وښوئیده په بنده ، بنده ژبهٔ مې وویل وړانګې
ګرانې اغه - اغه دوه ودونه یې چې دي اغه رحیم ګل اکا یادوې وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلی جانه
. همغه بدبخته یادوم دوه ودونه یې کړي خو ، خو خدای پرې یو لور او ځوی هم نه دی لورولی
دا څو اونۍ کیږي چې له پلار سره مې حجرې ته راځي خدای خبر چې پلار ته به یې د څومره پیسو د ورکړې
ویلي وي پلار مې د پیسو ډېر شوقي دی هغه ته پیسې ډېرې خوند ورکوي جانه ته مې ځکه مخکې خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چې يو ځل اوبه له ورخه تېرې شي بيا بيرته نه راګرځي، جانه بيا بۀ ته راته وايې چې زه به دې مخکې خبر کړی وای،
ما وويل وړانګې د پلار سره د مور اوورونه هم مني، وړانګې وويل جانه هغوی خو تراوسه نه ده منلې خو پلار مې چې يو ځلې کومه خبره وکړي په هغې ډېر ټينګ ولاړ وي بيا يې نه بدلوي، جانه يو ځل بيا وايم چې د دنيا په مخ ټول انسانان زما ورونه دي يو به هم زما د خاوند په نوم ياد نشي بغير له تانه ،کله چې وړانګې خبرې پای ته ورسولې زه په خيالونو او فکرونو ډېر ژور تللی وم په هيڅ نه پوهيدم د وړانګې خبرو ډېر سربدله کړی وم د وړانګې هرې خبرې په زړه بيل بيل تاثير کاوه،
له سترګو مې مړې اوښکې راتوی شوې وړانګې ته مې وويل چې وړانګې ګرانې ته فکر مه کوه تر هغو چې ستا پلار بيرته له کابله راځي زه به يو څه وکړم وړانګې هم زما خبره وکړه جانه تر هغې چې مې پلار له کابله راځي ته بايد ډېر څه وکړې ما او وړانګې په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې ما د راتلونکې خبرې لپاره لاړې تيرې کړې خو له مانه وړانګه مخکې شوه ويې ويل جانه !
زه به نوره لاړه شم کورته هسې نه چې سيما يا کوم بل څوک راباندې راشي ماوويل سمه ده وړانګې ته مې رخصت ورکړ زه په ناهيلي قدمونو له حجرې راووتم دوړانګې د پلار خبرو چې وړانګې ماته وکړې بيخي سربدله کړی وم د زاړه کلي نه تر نوي کلي پورې هيڅ په لاره نه يم پوه شوی چې ما څومره مزل وکړ.
کور ته چې ورسېدم مور مې راته وويل زويه رنګ دولې داسې زيړ اوښتی او دا دومره ورځ چيرته وې دا دومره ورځ دې چيرته تېره کړه؟ ما وويل مورې رنګ به مې هيسې زيړ وي ډېر وخت کيږئ چې په پښو مزل مې نه دی کړی ما دمور ديوې پوښتنې ځواب پرېښود ورته مې ونه ويل چې مې ورځ چيرته تېره کړه مور مې بيا وويل زويه راته ودې نه ويې چې ورځ د چيرته تېره کړه چيرې تللی وې؟ ورته مې وويل مورې دزاهد دوی کره تللی وم او ټوله ورځ مې هم هلته تېره کړه .

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راته وویل ځنګه زاهد ولیده کنه ځنګه وو ،ماورته وویل نه مورې زاهد خو مې وه نه لیده خو..... مور مې وویل خو څه، ما ددې لپاره چې مور مې راباندې پوه نه شي په بنده بنده ژبۀ مې وویل مورې زاهد چیرې تللې وه خواغه ، اغه دزاهد دخور څه نوم دی ،خدایه رانه هیر شو داسې ښۀ نوم یې دی ودریږه.مور مې خبره راپرې کړه راته یې وویل حمیده زویه له تانه د زاهد دخور نوم هم هیر شوی دی دزاهد خور وړانګه نومیږي ماوویل او همدغه یادوم وړانګه له وړانګې سره مې ولیدل،

مور مې راته وویل ښۀ نو څه یې ویل زه دمور دې پوښتنې لږ ورخطا کړم ما ویل اوس ځنګه ځواب ورکړم چې وړانګې څه ویل. ما وویل هیڅ نه د خپلې ناروغۍ نه یې سر شکوو چې ډېره سخته ناروغي راباندې تېره شوه چې دلته مې چا علاج نه شو کوی بالاخره مجبور شول چې پیښور ته مې یوسي ما له مور نه خبره بدله کړه په دروغو مې ورته وویل چې وړانګې ماته دخپلې ناروغۍ په اړه وویل مور مې هم خبره تائید کړه راته یې وویل زویه ریښتیا ده وړانګه ډېره سخته ناروغه وه د ټول کور یې ورته زړه خفه وو هسې نه چې ځوانه وړانګه رانه مرګی واخلي خو اوس د پخوا په پرتله ډېره ښۀ شوې ده ما او مور مې خبرې کولې چې دماښام اذان وشو ما مې مورته وویل مورې زه به لمانځه لپاره لاړشم جوماته مور مې هم وویل سمه ده زویه لاړه شه خو چې ځنګه لمونځ وکړې ژر بیرته راځه وخت ډېر خراب دی .

زه جوومات لاړم د لمانځه کولو څخه وروسته سمدستي کورته راروان شوم ځکه زمونږ کډه نوي راغلی وه او بل زه له ټولو نه وروسته راغلی وم د چاسره بلد نه وم کورته چې راغلم درې واړه ورونه مې په انګړ کې یو ځای ناست وو مشر ورور مې چې ولدیم زیات خوشاله شو ځکه هغه بله ورځ کورته نه وو راغلی راپاڅیدو له ښه هرکلي او ستړي مشي نه وروسته رانه د درسونو په اړه پوښتنه وکړه ما هم ورته ټوله کیسه وکړه چې څومره درس مې ویلی او ځنګه مې خپلې زده کړې تر دې ځایه رارسولې مور مې کوچنۍ خورته غږ وکړ لورې وا لورې ډوډۍ تیاره ده لاسونه ته اوبه ورواچوه کوچنۍ خور مې چلمچي او بګنۍ (لوټه) په لاس راغله مونږ ته یې لاسونو ته اوبه راواچولې ډوډۍ راوړل شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ چې ډوډۍ وخوړه زه د درس د ويلو په پلمه د مور کوټې ته لاړم هلته په کټ اوږد وغزيدم تر ډېره په دې فکر کې وم چې له مور سره څنګه خبرې وکړم او د زاهد دوی کور ته يې په مرکه وليږم خو يوې خبرې ته مې زړګی ډېر خفه وو هغه دا چې ما وي که زه مې مور په مرکه وليږم که د زاهد دوی کورنۍ يې ونه مني او نه وو ايي ،ما هم خبره ونه ځنډوله د هماغې ورځې په سهار مې له مور سره خبره شريکه کړه مور مې زما مشر ورور سره خبره شريکه کړه وور مې هم پرته له کومې خبرې په خوښۍ سره ومنله مور مې وويل وړانګه هم ښه نجلۍ ده.

انشاء الله چې دوړانګې مو ربه نه راته و نه کړي څلور پنځه ورځې وروسته مې مور مشر ورور او کوچنۍ خور د زاهد دوی کورته په مرکه لاړل مازيګر څلورنيمې بجې به وې زه په انتظار وم چې کله به يې مور بيرته راځي هغوی به ورته څنګه ځواب ورکړی هو به يې ويلی وي که نه به يې ويلي وي ما په خپله له ځانه سوال هم وکړ او ځواب به مې هم په خپله ورکوو زه د مور په کوټه کې ناست وم چې د لوی دروازې اواز-مې ترغوږ شو له کتابه راپاڅيدم د کوټې له کړکي نه مې د لوی دورازې له لورې نظر واچاوه نه ګورم چې کوچنۍ خور او مور مې دواړه په دروازه رادننه شوې ورور مې ورسره نه وو زه په منډه له کوټې راووتم مور او کوچنۍ خور مخې ته مې ځان ورسوه ، مخکې له دې چې زه دوی

ته ستړي مشي ووايم ساه مې بنده ، بنده کېده له مور نه پوښتنه وکړه مورې اغوی- اغوی څه وويل نه خو به يې نه وي ويلي مور مې غلي وه ځواب يې رانه کړ ما بيا وويل مورې و مورې له ډېر انتظاره مې سترګې دې دروازې په لورې سپينې شوې اوس راته ته ، ته هم ځواب نه راکوې مورې ځواب راکړه کنه اغوی درته هو ويلی که نه يې وايلی مور مې خبره راپرېکړه حميده زويه ته خو لږ صبر وکړه کوټې ته د ورسيږم ارام د وکړم په ارام سره به تولـه کيسه درته وکړم ما ورته وويل مورې دومره خبرې د وکړې يو اځې آو او نه نه شې راته ويلی ښه دادی زه هم لاړم ته چې راته ا ، او نه جواب نه راکوې زه بهٔ اوس په خپله هغې ته.....خبره مې بنده کړه.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل هسې نه چې مور راباندې پوهه شي چې زوی مې له وړانګې سره په تلیفون خبرې کوي هسې نه چې
په وړانګ کوم بل ډول ګمان وکړي مور مې وویل زویه نا یې نه دي ویلي خو.... مور مې نوره غلې شوه ویې
ویل راځه نوره خبره به کوټه کې درته وکړم زما زړه لږ ارام شو ماویل شکر نه خویې نه دي ویلي خو دا خو
. یې له بیا څه مور مې خبره ولې په خو باندې بس کړه

دوولسم څپرکی

مور مې خبره داسې پیل کړه حمیده زویه کله چې مونږ هلته ورسېدو له بنه راغلاست او ستړې مشې څخه
وروسته کله چې ما دوړانګې غوښتنه ستا لپاره وکړه لومړی خو دوړانګې مورهیڅ ځواب نه راکاوه خو لږ
وروسته د وړانګې مور او زاهد دواړه د باندې لاړل او زر بیرته راغلل زما په ګومان چې دوي په خپلو کې
کومه مشوره سره کوله د وړانګې مور رحمت بي بي وویل وبښی خورې چې تاسې خفه نه شی ما خو
وړاندې درته وویل چې حمید دخپل زوي زاهد غوندې راباندې ګران دی خو زه مې اوس لور نه شم درکولی
نه درته آ او نه درته هو ویلی شم زما زړه صبر ونه کړ مور ته په خبرو کې ورولویدم ورته مې وویل مورې تا
.پوښتنه ورنه ونه کړه چې علت یې څه دی

هو او نه ځواب ولی نه شې راکولی؟ مور مې وویل زویه ته خو لږ خبرې ته وار کوه همد ې خبرې ته زه راځم
ما وویل سمه ده مور مې وویل حمیده زویه ما ورته وویل چې اوس ولی د هو او نه ځواب نه شې راکولی د
وړانګې مور رحمت بي بي وویل ځکه مونږ اوس د آ او نه ځواب نه شو درکولی ترڅو اغه دوړانګې پلار له
کابله راغلی نه وي کله چې دوړانګې پلار راغی مونږ به خبره سره شریکه کړو د هو او نه ځواب بۀ کورته
درولیږو مور یې وویل ما هم نوره ټینګار ورسره ونه کړ مور مې چې خبرې پای ته ورسولې ما هم د ارامۍ
.ساه واخیسته ومې ویل شکر خدایه که آیې ورته نه دي ویلي

نو نه یې هم ورته نه دي ویلي ګوندې د زړه ارمان مې پوره شي ځکه دنیا په امید خوړل کیږي شپې او ورځې
تیریدې زما فکر به تر ډیره د وړانګې سره وو او هیڅ نه پوهیدم چې څه وکړم دمور راتګ څخه مې پوره یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اونۍ تیره شوه خو دوړانګي دکور نه د هو او نه ځواب رانه غی زما په فکر کې همیشه، په پرلپسې ډول دوړانګې نوم ،د وړانګې خیال ،دوړانګې د مخ انځور نړدې والی او لرې والی ګرځي خدای شاهد دی چې زه دوړانګي سره ځومره مینه لرم خو نه پوهیږم چې دغه مینه بهٔ زما په نصیب شي کنه د وړانګې تصویر به مې همیش په زړګي پورې کلک نیولی وو .

ځومره به چې زه د خپلې مینې دګرانې وړانګې دخپل ځان په فکر کې وم همدومره به راسره دپلوشې غم هم وو په اونۍ کې بهٔ مې دوه درې ځلې اړیکه ورسره نیوله دپلوشې عبدالله دعبدالله مور امنې ادې سره به مې هم خبرې کولې خو ډیرې خبرې به مې له زاهد سره وې دپلوشې دواده په اړه نن مې بیا په موبایل کې دپلوشې نمبر رواړوو او داوکې کولو څخه وروسته کله چې زنګ تېر شو له دویم زنګ له تیردو څخه وروسته پلوشې تلیفون پورته کړ پلوشه زیاته خوشاله معلومیده ساه یې ډوبه ، ډوبه کیده ما ترې وپوښتل پلوشې څنګه د ساه داسې ډوبه ، ډوبه کیږي پلوشې په بنده بنده ژبه وویل حمیده وروره اغه ، اغه ده ، زه ، زه خپل مطلب ته ورسیدم ما خپله مینه تر لاسه کړه دا ، دا ټول ستا برکت که ته نه وی خدای خبر چې زه بریالۍ کیدم .

ما او پلوشې ډیرې خبرې وکړې اړیکه مې ورسره پرې کړه څنګه چې ما اړیکه پریکړه هغه لنډۍ خولې ته راغله چې.

نصیبه وسوزې یره شې

. تندیه مات شې په تایې څه لیکلې دینه

پلوشه څنګه زر خپلې مینې ته ورسیده زما څنګه نصیب دی زما په تندي یې څه لیکلې دي زه یو ځلې بیا فکرونو په مخ کړم له خپله ځانه مې پوښتنې شروع کړې وې هغوی تراوسه نه د هو او نه دې نه ځواب راکړ علت یې څه دی؟ ایا دوي نه غواړي چې وړانګه دې زما په نوم یاده شي ؟ ایا دوي نه غواړي چې زما اود وړانګې د زړه ارمان پوره شي؟ ایا د دوو زړونو پیوند بد کار دی؟ زه تر ډیره په همدې کش مکش کې وم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ نه پوهيدم چې اخير څه وکړم زړه مې نور انتظار نه شو کولی او وړانګې نمبر مې په مبايل کې راواړه اوکې مې کړ، دمبايل دځواب په انتظاروم

الو ! الو ! وړانګې غږ ډېر خوږ راباندې ولږيده هغې وويل سلام عليکم ! ما وويل وعليکم السلام هغې څه ويل خو خبره مې ترې ونيوه ورته مې وويل دا ولې ؟ ولې دمور داسې وکړل ؟اغې، اغې خو هيڅ ځواب راونه ليږه پلار دې نه دی راغلی که ولی ځواب نه راليږې؟ وړانګې ووې جانه زه څه وکړم زه نه پوهيږم چې هغوی ولې داسې کوي پلار خو مې دهمغې ورځې په سبا راغی ،ما وويل مور او ورور د خبره ورسره شريکه کړه کنه؟ وړانګې وويل جانه مو راو زاهد خو خبره ورسره شريکه کړه خو، خو پلار مې هيڅ ځواب ورنه کړ نه پوهيږم چې پلار مې ولی داسې کوي. وړانګه تر ډېره غلې وه ما وويل ګوره وړانګې په يواځې ځان څه نه کيږي ته هم لږ څه وکړه چې داځل مور درولېږم چې نا ونه وايې وړانګې وويل جانه ته خو پوهيږې چې په پښتنو کې جينۍ دا ډول کار نه شي کولی زه به څه وکړم زه خو هيڅ نه شم کولی ما وويل ګرانې وړانګې په ما کې څه غلطي ده اغوی ولې داسې کوي ؟اغوی ، اغوی ځواب ولې نه راکوي ؟ګوره وړانګې زما واده بغير له تانه د بل چاسره ګران دی زه له تاسره مينه لرم زه دومره مينه درسره لرم چې دخپلې مينې او ستا ستاينې الفاظ نه لرم زه ، زه...... خو وړانګې خبره راپرې کړه جانه ته مه ورخطا کيږه .هرڅه به سم شي ما وويل وړانګې ما ، ما څه ورخطايي کړې

ای ! هی جانه نه پوهيږم چې ته ولې داسې غږيږې ما لومړی ځل درته ويلي چې ستا نه بغير په دنيا کې زما د خاوند په نوم هيڅوک ياد نه شي پوه شوې کنه ما وويل وړانګې ګرانې هغه به هم ښايسته ورځ وي چې ستا دسمال يې راوړی وي دې خبرې سره وړانګه غلې موسکۍ شوه څه يې ونه ويل پښتنې حيا اجازه ورنه کړه .چې څه يې ويلي وای ما بيا وويل وړانګې زه ، زه غواړم چې مور مې بيا په مرکه درولېږم

ستا څنګه خوښه ده وړانګه يو څو شيبې له حيا غلې وه بيا يې وويل جانه زه ، زه به په دې کې څه وواېم .ته دې خپل زړه ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل زما خوداسې خوښۀ ده چې يوځل بيا مرکه درليږم ځکه پښتنانه ټول داسې دي چې په لومړي ځل چاته خور لور نه ورکوي.

خوګوره که دا ځل هم ونه شي زه به ليونی شم زما زړه به پړک وچوي، د وړانګې زړه خفه شو هيڅ يې ونه ويل يو اوږد اسويلی يې وکړ ما وويل ګرانې بخښنه غواړم خفه مې کړې خفګان مې درورساوه وړانګې وويل . چپ، چپ جانه داڅه وايې ته له مانه بخښنه غواړې

دا خو هيڅ خبره نه ده

.ما وويل څه خيردی هر څه بۀ خدای اسانه کړي

وړانګې وويل جانه زه ، زه له تاسره مينه لرم ما هم وويل وړانګې زه هم له تاسره مينه لرم

ما به چې هرڅومره زياتې خبرې له وړانګې سره کولې هغومره مينه به مې له وړانګې سره زياتيده زړه مې نه غوښتل چې يوه شيبه هم ترې لرې شي. ما چې کله اړيکه پرې کړه سيده لاړم د مور کوټې ته مور ته مې بيا د وړانګې دغوښتلو وويل مور مې هم راسره وومنله هيڅ يې ونه ويل يواځې دومره يې وويل چې نه پوهيږم .چې دوړانګې پلار نه دی راغلی که هغوی ځواب ولی راونه ليږه

په مور باندې زه سخت ګران وم زما هيڅ خبره يې ځمکې ته نه غورځوله هره خبره به چې ما وکړه مور به راسره منله تراوسه يې نه نه دي راته ويلې خدای دزما مور ته اوږد عمر ورکړي ما باندې شپې او ورځې ډېرې په سختۍ سره تيريدې نور مې انتظار نه ونه بله مور ته يې يو ځل بيا وويل مورې څنګه په مرکه نه ځې مور مې وويل زويه ځم زما هم له ياده نه يې وتلی دهغې ورځې په سهار مې مور ځان تيار کړ چې په مرکه لاړه شي خو په کور کې مې نور ورونه نه وو هغوی ټول سهار وختي له کوره وتلي وو ما ددې لپاره چې مور مې پاتې نه شي ماورته وويل مورې دپاخه سرک پورې به زه درسره لاړ شم له هغې وروسته خو په خپله . هم تلی شې مور مې هم خبره راسره ومنله زه مخکې شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ خور او مور مې راپسې شاته رواني وې کله چې پاخه سړک ته ورسېدو مور او کوچنۍ خور مې د وړانګې کورته رواني شوې زه بیرته راستون شوم په لاره چې تلم کله کله به پښه نیولی شوم ماویل راځه ترهغې همدلته کښېنه ترڅو چې مور او کوچنۍ خور بیرته راغلې نه وي .

کله به روان شوم کله به ودریدم په ارام سره کور ته راورسېدم زمونږ په کور کې د توت یوه لویه ونه وه د توت ونې لاندې مې کټ واچوه د مور او کوچنۍ خور راتلو په انتظار کښېناستم زه د مور او کوچنۍ خور په انتظار وم چې اوس په څه ډول خبر راوړي چې یو کارغه راغی د توت ونې په سر کې کښېناسته په کاغ کاغ یې شروع وکړه زه چې کوچنۍ وم د زړو ښځو نه مې اوریدلي وو چې کارغه د بدو زیرۍ راوړي خدای خبر چې هرڅه ډول وې خو ماا وریدلي ول ښه راباندې ونه لګیده پاڅیدم تیږه مې واخیسته ګوزار مې پرې وکړ د توت ونې څخه والوت په دیواله کښېناستو زه بیا پاڅیدم له دیواله نه مې هم پسې واخیست پنځه شپږ دقیقې نه وې تیرې چې بیرته بیا راغی ډیر نل سترګی و زه ستړی او مجبور شوم چې انګړ پریږدم او کوټې ته لاړ شم ترڅو د کارغه مردار غږ وانه ورم په کټ کې اوږد وغزیدم هیڅ مې فکرنه بدلیده د وړانګې تصویر مې رواخیست یو دوه ځلې مې ټینګ په زړه پورې ونیوه بیا مې رالرې کړ.

سترګو ته مې مخامخ ونیوه دوړانګې له تصویر سره مې خبرې شروع کړې اوله خدایه مې دا سوال کاوه چې اې خدایه ما او دغه وړانګه چې مایې اوس تصویر مخ ته نیولی له یو بل څخه مه بیلوه خدایه که بې ځایه خبره نه وي زما او دوړانګې روحونه سره جوخت کړه خدایه ستا په اشاره تل پاتې کیدای شي خدایه موږ مه بیلوه، خدایه مونږ دواړه یو ځای ولره مالا دعا پای ته نه وه رسولې چې مور مې کوټې ته را دننه شوه ورته مې وویل مورې ستړې مشې په خیر راغلې مور مې وویل زویه خیر یوسې مور مې داځل لږه پریشانه معلومیده ستړې هم زیاته وه څه مې ورته ونه ویل د مور چې ښه دمه جوړه شوه ترې و مې پوښتل مورې خوشاله راغلی یې که خفه مور مې غلې شوه څه یې نه وویل زه پوه شوم چې نا یې ویلې خو بیا مې هم مور ته وویل، مورې ومورې ، مور مې چې خوله یې خبرو کولو ته جوړه کړه څه یې نه شو ویلی ما وویل مورې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره ده خبرې ولې نه کوې راته ووايه چې څه يې ويلې مور مې وويل زويه نوره جينۍ هم ډېرې دي داسې ښايسته جينۍ به درته وکړم چې وړانګه به دې هيره شي ما وويل مورې هيله کوم .

چې د وړانګې په اړه څه مه وايه د وړانګې سره څوک په ښايست کې نه شي سميدي دوړانګې نه بغير زه يوې نجلۍ سره هم واده ته تيار نه يم ما ته خبره وکړه چې هغوی څه ويلې مور مې وويل زويه دوړانګې ورونو دوړانګې مور خوښه وه خو چې کله يې خبره پلار ته ورسېده هلته د دوي په مخ کې خو يې څه راته ونه ويل دهغوی نه يې ګوښې کړم راته يې وويل وړانګه پسې نن راغلې يې بيا چې راشې په لاس دې نيسم په کومه چې راغلې يې په هغې به ځې پوه شوې اغه مې رحيم ګل اکا ته ورکړې پوه شوې که نه خوګوره چې دا خبره دې دخولې بهر نه شي ،

چې وړانګه يې رحيم ګل ته ورکړې دا معامله ما او رحيم ګل په پټه کړې هيڅوک پرې خبر نه دي پلار يې دومره ظالم انسان دی چې د پيسو په مقابل کې يې څوارلس کلنه لور وړانګه رحيم ګل اکا ته چې دوه ودونه لري هم ، خو خدای يوزوی هم نه دې پرې لور ولی هغې ته يې ورکړې خدايه داسې پلار چاته مه ور کوې،

ما وويل مورې دا ، دا ، ته څه وايې ، وړانګه زما ده وړانګه بغير له مانه د بل چانه شي کيدای وړانګه زما ده زه همدا اوس ځم چې وړانګه خبره کړم مور چې راپسې نارې کړې حميده زويه اې ، اې حميده زويه له ځانه ليونی مه جوړوه نوره نجونې خو څه کمې نه دي ولې له ځانه ليونی جوړه وې خو ما د مور خبرو ته غوږ کينښود دباندې راووتم وړانګې ته مې تليفون وکړ وړانګې سرله واره وويل جانه بخښنه غواړم پلار مې ډير ظالم دی پوهيږم چې بيا به يې ورته نا ويلي وي خو جانه زما ژمنه ژمنه ده زه په خپله ژمنه ولاړه يم ما وويل وړانګې ، وړانګې ګرانې غلطي ستا نه ده زه پوهيږم چې ته،ته په خپله ژمنه ولاړه يې خو ، خو اغه ، اغه پلار دې ژمنې پوره کولو ته نه پريږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار دي مخکي له دي چي ته يا ستا کورنۍ خبره شي ته يي په پټه هماغههه، هماغه لعنتي ته ورکړي يي
وړانګه په ژړا شوه تر ډيره يي وړي وړي سلګۍ کولي ما ورته ډاډګيرنه ورکړه چي زه هم زاهد ته تليفون
کوم ورته وايم چي زه له وړانګي سره مينه لرم د وړانګي نه بغيرژوند نه شم کولی ته هم ورته وايه چي زه هم
دحميده سره مينه لرم کيدای شي چي زاهد ما او تاسره مرسته وکړي وړانګي وويل دا ښنګه کيدای شي
. چي په دي کار کي زاهد زما سره مرسته وکړي
ماورته ووي وړانګي کوم کار چي ستا پلار او رحيم ګل کړی په دي باندي هيڅوک خبر نه دي که خبر هم وي
په دي باندي څوک باور نه کوي وړانګي راسره ومنله ما چي له وړانګي نه اړيکه پري کړه سمدستي مي
زاهد ته تليفون وکړ زاهد وار له واره وويل سلام بچو د چا حال احوال هم نه اخلي ما په قراره وويل زاهده له
دي خبرو به تېر شو اوس مي تليفون ديو سوال لپاره کړی هيله کوم چي اول دخدای په دربار او بيا ستا په
.در منظور شي
زاهد وويل حميده دا څه ډول خبري کوي ما وويل زاهده خبري به لږي ترخي وي ستا لپاره خو دا خبري د
وړانګي او زما ژوند ژغورلی شي زاهد وويل ستا په مطلب پوه نه شوم ما وويل زاهده زه ، زه غواړم چي
دوړانګي سره واده، واده وکړم پلار ظالم دي وړانګه رحيم ګل اکا ته ورکړي خو نور څوک پري خبر نه دي ته
کولی شي چي له ما سره مرسته وکړي
زاهد وويل زه له تاسره هيڅ مرسته نه شم کولی تاته د هغي مړه کيدل او ژوندي پاتي کيدل هيڅ مهم نه دي
پوه شوي کنه زما زړه راډک شو ومي ويل کاشکي چي همداسي وای چي دوړانګي ژوند او مرګ ماته مهم
نه وی خو ، خو اوس ما او وړانګه له دي بلا نه خلاص کړه زاهده هيله کوم زاهدوويل ته څه خبر يي چي
. وړانګه له تاسره مينه کوي دکومي خوا غريبي
ما وويل زه ، زه پوهيږمه زاهده وړانګه ، وړانګه هم همدا غواړي ته، ته له هغي نه هم پوښتنه کولی شي
زاهد يو دم غلی شو په ارامه يي وويل ته چي دومره کلک يي زه به دهغي نه پوښتنه وکړم که ريښتيا داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه زه کوم مخالفت نه لرم ماوویل زاهده ډېره مننه خیر یوسې دخدای په امان زاهدهم وویل دخدای په امان ما یو ځل بیا وړانګې ته تلیفون وکړ او ددې خبر زیرې مې پرې وکړ اوس زه تر ډېره په دې فکر کې وم چې زه به د ورونړو سره خبره څرنګه شریکه کړم پوره یوه اونۍ تېره شوه خو زاهد له خوا کوم خبر رانه غی زړه مې ډېر بې صبره و ورونړو راته وویل ته لږ صبر وکړه چې د زاهد دوې کورنۍ نه څه ډول خبر راځي بیا مونږ پوه شه او کار مو ته ترې خلاص یې.

خو ما بیا هم د ورونړو خبره ونه منله وړانګې ته مې تلیفون وکړ او هغې ته مې دلیدو وویل چې نن شپه باید ما او تا خامخا سره ووینو وړانګې ووې سمه ده په داسې وخت کې راشه چې د کورنۍ ټول غړي مو ویده وي لږ ناوخت راشه دماښام اذان چې وشو مور ته مې وویل مورې زړه مې خفه دی غواړم چې نن شپه دماماګانو کره یوسم مور مې وویل زویه اوس ناوخته دی لارې هم خرابې دي اوس څه غواړې سبا ته به لاړ شې ماوویل نه مورې په زړه مې بوج بیخي زیات دی ګوندې هلته لږ کم شي مور مې وویل ښه لاړ شه خو د ورور نه دې موټر سایکل واخله په هغې لاړ شه لږ به زر ورسیږې.

ما وویل نه مورې همداسې په پښو ځم پام به مې هم غلط شي مور مې په نه زړه راسره ومنله او روان شوم هلته چې ورسېدم ډېر په ویریدلو قدمونو حجرې ته دننه شوم ښه و بخت مې بیدار و په حجره کې هیڅوک نه وو په برنډه کې کښېناستم زه ډېر ویریدم ما ویل هسې نه چې زاهد دګاونډیانو حجرې ته تللی وي دهغې خوا راباندې رانه شي. دڅو دقیقو انتظار څخه وروسته وړانګه راغله په لومړي ځل یې چې په ماسترګې ولږیدې لږه پښنه نیولي شوه ځکه توره شپه وه څه سم نه ښکاریدل ما غلی ورغږ کړ وړانګې زه یم راځه ماتر ډېره وړانګې ته او وړانګې ماته کتل ما په ټوکو وویل ای بې وفا زه لا تراوسه ستا په یادونو کې خپلې ورځې شپې او شپې ورځې کوم لاتراوسه مې ستا ښکلی انځور چې ترابده به مې دزړه په سپینه پاڼه انځوردې نه دی پاک کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې ژوره ساه وا خیسته او ویې ویل ستا هره خبره په مه ښه لږي زه خوستا په خبرو نه مړیږم ته چې څه وایې وایه یې زه په خپله ټوکه باندې پیښمان شوم وړانګه مې په زړه پورې ټینګه ونیوه وړانګې وویل جانه په ما د ځانه زیات باور ولره د ژوند هیڅ ډول ستونزې به ماله تانه بیله نه کړي ، وړانګې په غیږ کې دومره مینه دومره وفا او دومره صداقت و چې زه یې په خپله کړې خبره پښمان کړم چې مادې له هغې سره دا ډول ټوکه نه وای کړې ما ددې لپاره چې دوړانګې خفګان لرې کړم ما وویل وړانګې ګرانې تا دزاهد سره خبره شریکه کړه که نه ،

هغې ووې ولې نه ما چې هغې ته خبره وکړه په لومړیو کې خو غلی و وروسته یې راته ووې خورې ته مه خفه کیږه زه ستا ترڅنګ ولاړیم وړانګې بیا وویل مور مشر ورور او زاهدزما په طرف ولاړ دي پلار مې ګوښې دی ما وویل وړانګې که خدای کول زه او ته کامیاب یو ماوړانګې ته ووې نوره څه کور ته لاړه شه شپه سبا کیدو ته په نیږدې کیدو ده وړانګې د رخصت لپاره لاس راوږد کړ ماتر ډیره د وړانګې لاس په لاس کې نیولی و چې زاهد راباندې راغی زه او وړانګه دواړه سخت وویریدو او وړانګې په مخ کې خو وینه نه وه رنګ یې تک زیړ واوښت خو چې کله زاهد ستړي مشي راکړه راته ویې ویل ویریږی مه ما ستاسو ټولې خبرې واوریدې بیا وړانګه چې څنګه له کوره راووته زما ورته پام شو زه پسې راووتم ما وویل چې راځه ته اوګوره چې وړانګه څه کوي او چیرې ځي د وړانګې رنګ نور هم زیړ شو ستونې یې وچ و هیڅ یې نه شول ویلی.

.زاهد وویل چې پلار ته مې چې هر څومره وویل هغه ونه منله پلار مې په خپله خبره ټینګ ولاړ دی

زاهد وویل حمیده زه یو تصمیم لرم چې زه به یې له تا سره شریک کړم ته به یې په کور کې ورونو ته ووایې چې ستا ورونه څه وایي دغه تصمیم ما ، مشر ورور او مور مې نیولی مونږ دا تصمیم لرو چې ته او وړانګه دواړه کوم بل ولایت ته دیو څه وخت لپاره لاړ شی هر کله چې خبره حل شي بیا به بیرته راشی ته به دا خبره ورونو ته وکړې که درسره وه یې منله ما ته به تلیفون وکړې جامې او داسې نور ضروري سامان به درسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلی او سړک ته به ځان راورسوي ما اووړانګي چې دا خبرې واوريدې مونږ هيڅ دا باور نه کاوه چې دا خبرې به زاهدکوي د زاهد نه يې په سترګو سترګو کې مننه وکړه په بيړه د کور په لور روان شوم دا چې لږه تياره وه او بل خدای خبر زه به په کومو فکرونو کې روان وم چې د اوبو ډنډ ته مې پښه وروښوييده او ډنډ ته وغورځيدم ترنيمايي نامه پورې اوبه راغله ډنډ په تل کې ډېرې سريښناکې خټې وې په ډېره سختی له اوبو څخه راپورته شوم يوبوټ مې هم په اوبو کې پاتې شو.

کله چې راروان شوم داسې معلوميدم لکه ګوډ چې په لاره راروان وي ځکه يوه پښه کې مې بوټ و او په بله کې نه و رينښتيا ده چې يو بوټ دې پښو وي او بل نه سړی داسې معلوميږي. لکه ګوډ چې په لاره روان وي ما هم په بيړه د بوټ مزی خلاص کړ هغه بل بوټ مې همغلته پرېښود توري پښې د کور په لور راروان شوم د سهار اذان نه مخکې کورته ورسېدم دروازه مې چې وليده بنده وه په بيړه مې دوه درې ځلې ووهله د لږ ځنډ څخه وروسته مې مور دروازه بيرته کړه مور مې دومره په بيړه راغلې وه چې د ټکري يوه پيڅه يې په سر وه او بله په ځمکه ښوئيده مور چې زه توري (بيلي)پښې په اوبو لوند خيشت او په خټو ککړ وليدم ناري يې کړې زويه دا چا داولې ، ولې توري پښې راغلې ولې، جامې لندې خيشتې او له خټو ککړې دي زويه کوم ځای به دې خوږ نه وي؟ د دوي لاسونه مات کړې مور ماته د خبرو وار نه

راکوو ما وويل مورې وموري نه خو ماته هم غوږ کيده زه روغ اوجوړيم او يو ډنډ کې ولويدم مور مې وويل نه نه دا په ډنډ کې نه يې لويدلی خامخا چا درته څه ويلي دي د اوبو په ډنډ کې چې لويدلی يې بوټان د څه کړل مور مې چې کله ښه ارامه شوه ما ورته ټوله کيسه وکړه ورته مې وويل چې وروڼه مې لمانځه ته پاڅيدلي که نه مور مې ووې پاڅيدلي په کوټه کې دي ته راځه اول جامې بدلې کړه بيا به له هغوی سره ووينې ما هم دا ښه وبلله جامې مې بدلې کړې د مور کوټې ته راغلم وروڼو چې زه وليدم راته يې وويل ته خو ماماګانو کره نه وې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی ما وویل تللی وم ورونو مې وویل نو بیا ځنګه دومره وختي راغللې ماورته ووله خبره وکړه چې زاهد د زاهد مور همدا شان د زاهد مشر ورور په دې خبره سلا شوي چې ته او وړانګه دیو څه وخت لپاره بل ولایت ته لاړ شی مونږ بۀ دلته خبره حل کړو بیا به راځی ورونو مې چې دا خبره واوریده زیاته یې خوښه شوه مشر ورور مې لږ غلی شو زما خوښۀ ده خو په یو شرط ما وویل هغه کوم شرط دی وروره هغه وویل هغه دا چې که وړانګې ورونه یو لیکلی خط مونږ ته راکړي چې په هغې کې ستا ، دوړانګې، د زاهد ،د زاهد دمشر ورور امضاء یا ګوتې لګیدلې وي ما وویل وروره اوس په دې څه کوې ورور مې ویل حمیده ته لا وړوکی یې دومره خبرو باندې نه پوهیږې هسې نه چې وروسته بیا کومه لانجه راته جوړه کړي ما هم ورسره ومنله زاهدته مې تلیفون وکړ او د ورور شرط مې ورته وړاندې کړ زاهد نه او نو ونه کړ راته یې وویل تاسو چې راځی ما به هرڅه لیکلي وي زما امضاء ، د ورور امضاء همدا شان دمور ګوته به پرې لګیدلي وي صرف چې تاسو راشی امضاء په کې وکړی او لیکلی خط درسره واخلی مور مې جامې راته تیارې کړې یو ښه غټ بکس یې راته برابر کړ یو څو پیسې یې راکړې زه چې روان شوم تر دروازې پورې مور هم راسره راغله مور چې رخصت راکوو لومړی یې په دواړه مخه ښکل کړم بیا یې رخصت راکړ دمور په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې لاسونه یې هواته پورته کړي وو شونډې یې رپیدلې او دعا یې کوله درې واړه په موټر کې سپاره شوو دزاړه کلي په لورې روان شوو کله چې سرک ته ورسېدو زمونږ څخه دمخه زاهد ، دزاهد مشر ورور او وړانګه په انتظار ناست وو.

مونږ چې ځنګه له موټره ښکته شوو سترې مشي څخه وروسته زاهد سمد ستي لیکلی خط زما ورور ته ورکړ لومړی یې له ځان سره ولوست بیا یې خپله امضاء زما امضا هم په کې وکړه او جیب کې یې کیښود زاهد ،د هغه مشر ورور او مور ګوتې پرې لږیدلي وې زاهد ووي نور دلته ستاسو معطل کیدل ښۀ کار نه دی مونږه وړانګه دکورنه دناروغۍ په پلمه رایستلې هسې نه چې پلار پرې خبر نشي ما او وړانګې د زاهد نه په سترګو کې مننه وکړه د وړانګې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې ما چې زاهد ،د زاهد مشر ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا شان خپلو ورونو ته وکتل د دوي سترګو کې هم اوښکې ښکاریدې ده هم مخکې له مخکې د موټر غم خوړلی و مونږ موټر کې سپاره شوو له دعا ویلو نه وروسته مونږ حرکت وکړ دوي تر ډېره همغلته ولاړ وو.

دیارلسم څپرکی

مونږ چې ګردیز ته ورسېدو د ډوډۍ لپاره له موټره راښکته شوو ډوډۍ مو وخوړه له ځان سره مولږه میوه او نور سامان را واخیستل مونږ اوس د تنګي وردګو په لور روان شوو د تنګي وردګو نه چې لږ تېر شي هلته مې د دوست کور و ما ویل هلته به څوشپې وکړو له هغې وروسته به د ځان لپاره یو کور په کرایه ونیسو.
زه او وړانګه په خپلو کې په خبرو بوخت وو کله کله به مو د شیشې څخه د باندې نظر واچوو وړانګې به کله یو شي ته اشاره وکړه کله بل ته هغه شی ګوره څومره ښکلی دی دا سیمه څومره ښکې ده کله به یې په هوا کې مرغانو ته پام شو کله به ونو کې ناستو مرغانوته دا ځل یې د یو لوړ ننښتر په سر کې دوو مرغانوته پام شو وړانګې وویل جانه اې جانه هغه د لوړې ونې په سر کې څومره ښکلي مرغان ناست دي.
په اغه د بخوا منده(ځانګه) باندې دوه مرغان په خپلو کې یو او بل ته په خوله کې خواړه ورکوي وه دې لیدل ما مرغان ښه لیدلي وو خو وړانګې ته مې وویل نه ګراني له مانه خو فناه دې زه په موټر کې ښې خواته ناست وم وړانګه ګڅې خواته وړانګې خپل ښی لاس زما په مټ کېښود راته یې وویل ته دمخ را دیخوا کړه هغه وینې د اولې ونې نه د بخوا ما وویل اوو ، دا دی ا وس مې ولیدل وړانګې وویل کاشکې جانه چې زه او ته.... سترګې یې چې پورته کړې په موټروان یې سترګې ولګیدې غلې شوه خبرې یې د پښتیني حیا له وجې نیمګړې پریښودې مونږ نوره وردګو ته نیږدې وو چې په لاره کې راته امریکایي ځواکونه مخکې شول امریکایانو پښه نیولی مزل کاوه کله چې تنګي وردګو ته نږدې شوو په لاره کې امریکایي ځواکونو ته طالبانو کمین نیولی و.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامریکیانو او طالبانو ترمنځ سخته جګړه ونښته په موټرو کې ناستو ښځو او ماشومانو ژړا پیل کړه ,کله راکټ کله د هوان مرمۍ او کله وړې مرمۍ راځي زمونږ سره خوا کې لږي زمونږ لږ مخکې امریکایانو په غټې موټر باندې درې ځلور دهوان او راکټ مرمۍ ولږیدې ددی موټر په لږیدو سره د امریکیانو وار پار خطا شو کوم موټر چې ولګیدو ددی موټر نه مخکې د امریکیانو زغروال موټر ولاړ و په هغې کې چې کوم پوځیان ووهغې د سپرلۍ په موټر وارونه وکړل درې ځلور موټریې وویشتل جنګ لږ ارام شو زمونږ موټروان غوښتل چې ځان یوې څنډې ته کړي له هغې خوا پرې زربه وشوه موټروان یې په لومړي زربې سره ختم کړ یو ځل بیا ډزې پیل شوې په دواړو غوړونو هیڅ نه اوریدل کیدل چې یو ناڅاپه مې غږ ترغوږ شو اخ ., اخ جانه ولږیدم دی غږ راباندې زړه ارې کړ

وړانګه مې په غیږ کې راړنګه شوه ما چې وړانګې ته وکتل یو ګوزار ټټر ته لګیدلی وه وړانګه هیڅ نه ښوریده پرې نارې مې کړې وړانګې وه وړانګې ما ، ما چاته پریږدې وړانګې ای ، ای وړانګې سترګې وغړوه وړانګې یو زګیروی وکړ اوویې ویل جانه، با ، بخښنه غواړم ته له ماا ،ا ، ماسره دومره په تکلیف شوې،وی جانه ،وړانګه به دومره خوږو کې هم زما په غم کې وه جنګ پوره ۳ ساعته دوام وکړ جنګ قرار شو دامریکیانو لپاره چینوک الوتکې راغلی خپل مړي اوزخمیان یې په کې واچول او دعامو خلکو لپاره دملي اوردو امبولانسونه راغلل ټول شهیدان او زخمیان یې تر روغتون ورسول.

وړانګه یې دعملیاتو خونې ته ننویستله ډاکټر ته مې ووې ډاکټر صاحب هرڅومره پیسې دې چې په کار وي زه یې درکوم خو چې هغه ژوندۍ پاتې شي ډاکټر وویل ځوانه مرګ او ژوند زما په لاس کې نه دی هغه دا الله په لاس کې دي زه به خپله خواري وکړم نجلۍ دې څه ده؟ ډاکټر ته مې سپینه خبره وکړه ډاکټر سروخوزاوه او دعملیاتو خونې ته دننه شو ماته ځمکې ځای نه راکوو کله به د کلینیک یو سرته لاړم کله بل ته کله بۀ مې غوږو نه دعملیات خانې په دوارزه پورې ټینګ ونیول هیڅ مې زړه صبرنه کاوه دعملیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خانې د دروازې مخې ته په دواړو پښو کښېناستم سرمې د زنګانو په منځ کې کېښود ځومره مې چې ژړلی شول هغومره مې وژړل.
ډاکټر دروازه پرانیسته راته یې وویل ځوانه ژاړه مه په ژاړه څه نه کیږي دملګرې د وینه کمه ده ماورته ده زما هم ډاکټر وویل ډېره ښه ده راځه کله چې عملیات O+ وویل زما وینه ورسره برابره ده دهغې هم خانې ته دننه شوم نیږدې وه چې له خولې مې چغې وتلی وای خو ځان مې سره کلک کړ ډاکټر وینه رانه واخیسته زه یې بیا د باندې راوویستم د لږ ځنډ څخه وروسته ډاکټر راووتو په سترګو کې یې اوښکې وې لومړی خو یې څه نه ویل.
خو چې کله ماورته وویل ډاکټر صاحب دخدای په خاطر ولی غلی یې ولی څه نه وایې په هغې خو به څه نوي شوي ډاکټر صاحب، ډاکټر صاحب هیله کوم ډاکټر وویل ځوانه ما ډېره خواري وکړه خو ، خو مینه دې شهیده شوه ! هغې دوه ځلې نارې کړې چې جانه ! وه جانه ! راشه چې وروستی دیدن خو دې وکړم او روستۍ چیغې سره یې غږ په ستوني کې بند شو کله مې چې ولیده ساه یې ورکړې وه ډاکټر مې له مخې لرې کړ په عملیات خانې مې ورمنډه کړه نارې مې کړې وړانګې ای وړانګې دادی زه راغلم وړانګې سترګې پرانیزه.
بیلتونه کور دمولی ړنګ کړه
په نور خلکو ورانوې ودان کـــــورونه
جانان مې مړ شو زه ژوندی یم باقي ژوندون به خدایه څنګه تیرومه
یارمې ، دخاورو مسافر شو مانه یې واخیستل په دې دنیـــا لاسونه
مرګیه ډیر تلوار د وکړو
. دیار په زړه کې خــــولا ډېر وو ارمانونه
ډاکټر صاحب له اوږې ونیوم دوړانګې نه یې راپاڅولم بلې کوټې ته یې بوتلم موبایل یې رانه واخیست راته یې وویل ورور د څه نومیږي ما ورته د ورور نوم واخیست زما ورور نمبریې په مبایل کې راوړاوه هغه ته یې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړ زما په ګمان چې ورور به مې غږ پرې کړی وي چې هلو حمیده له دې خوا ډاکټر ځواب ورکړ بخښنه غواړم حمید نه یم د کابل کلینیک څخه درسره ډاکټر خبرې کوم ورور مې ترې پوښتنه وکړه څه خبره ده.

ډاکټر ځواب ورکړ چې وروره خفه کیږه مه د حمید مینه شهـــــــــــــــــــــــیده شوه ! کابل کلینیک ته ځان راورسوه موبایل یې بیرته ماته راکړ ماغوښتل چې وړانګې ته ورشم خو ډاکټر نه پرېښودم ما چې هر څومره زاری ورته وکړې زما زاری یې ونه منلې د ماخوستن اووه بجې وې چې زما ورور همداشان د شهیدې وړانګې ورور زاهد راغلل ورور مې چې زه خفه او زما په سترګو کې اوښکې ولیدې رامنده یې کړه په غیږ کې یې کلک ونیوم ما زاهد او ورور چې ټوله شپه په ناستې تېره کړه هیڅ خوب یوه هم ونه کړ سبا سهار د کور په لور روان شو کورته چې ورسېدو کوم ورور مې چې کور کې پاتې وو خپل خپلوان یې ټول خبر کړي وو زاهد غوښتل چې وړانګه خپل کور ته یوسي خو ما ورته وویل:

زاهده پلار د په ژوندون نه غوښتل چې د وړانګې مخ ووینې نو اوس چې شهیده ده اوس یې ولې ورولم زه نه غواړم چې پلار د وړانګه ووینې زاهد بیا وویل خیر په خپله پلارنې هدیره کې به قبر ورته ووهو مابیا ورته وویل زاهده وړانګه زما ده ماته موسپارلې وه زه غواړم چې په خپله هدیره کې یې خاورو ته وسپارم زاهد هم راسره ومنله د ماز دیګر څلور بجې وې چې د وړانګې مور راغله هغه تراوسه زاهد نه وه خبره کړې کله یې چې په شهیده وړانګه سترګې ولګیدې په ژړاه یې پیل وکړ.

وړانګې لورې ! ای وړانګې لورې سترګې پرانیزه مور د سر ته ولاړه ده وړانګې دا چا داسې وکړل دا کوم ظالم په وینو کې لمبولې یې وړانګې مور سره په خوا کې زاهد هم ولاړ وو زاهد ژړل نه خو خدای خبر چې دده په زړه کې څه تیریدل یو ناڅاپه راولوید بې هو شه شو زاهد مو زر روغتون ته ورساوه هر کله چې په هوش راغلو زر بیرته راغللو د وړانګې جنازه یې واخیسته د وړانګې همزولو وړو او زړو ټولو کریغې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري وهلې جنازه يې چې له کوره وويسته ما ته وړانګې هغه سندره را ياده شوه چې ماته يې په ليک کې ليکلې وه.

.ای هی يار مانه وړي
زما دلدار مانه وړي
زړګی مې چوي زما دخوږ زړګي قرار مانه وړي

.وړانګې خپله ژمنه پوره کړه چې ويل يې جانه ستانه بغير به زما د خاوند په نوم بل څوک ياد نه شي
پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library